

JAYNE CASTLE

NUMELE SUB CARE A PUBLICAT ACEST
ROMAN CELEBRA SCRIITORE

AMANDA QUICK

ORASUL DE CUART

**JAYNE
CASTLE
(AMANDA QUICK)**

**ORAȘUL
DE
CUART**

**Editura
MIRON**

CAPITOLUL 1

Dacă nu ar fi fost groaznic de evident că Chester Brady era deja mort, Lydia Smith l-ar fi strâns de gât cu mâinile ei.

Prima presupunere pe care o făcu, după ce dăduse colțul în semiîntunericul din aripa Mormântul Orașului Mort a Casei Shrimpton de Orori Antice, fusese aceea că Chester pune la cale una din șmecheriile lui. Trebuia să fie o bizară tactică de păcăleală, concepută să îi fure ei de sub nas posibilul client nou, înainte de a putea să semneze contractul.

Era atât de caracteristic pentru păcăliciul ăsta nenorocit! Și după tot ce făcuse pentru el!

Se opri holbându-se la un braț și un picior care atârnavă pe o latură a unui sarcofag antic. Poate era doar un truc mai de neînțeles, de data asta. Umorel lui Chester înclina mai mult spre fetele copilărești. Dar era ceva puțin cam prea realistă în felul în care era prăvălit în cosciugul cu o formă nu chiar umană.

— Poate că a leșinat, sau ceva de felul ăsta, zise ea fără prea multe speranțe.

— Nu cred. Emmett London trecu pe lângă ea și merse mai departe pentru a privi în jos, în cutia funerară din cuarț verde.

— E mort de-a binelea. Ai face bine să chemi autoritățile.

Ea mai înaintă un pas, cu precauție, și văzu sângele. Se scursesese din gâtul lui Chester și se adunase pe fundul sicriului.

Realitatea lucrurilor pe care le privea o izbi cu o putere năucitoare. Nu putea să creadă. *Nu Chester*. Era hoț și escroc sentimental, genul de caracter dubios care dădea

nume rău tuturor celorlalți comercianți legitimi de antichități și para-arheologilor respectabili, dar era și un prieten. Într-un fel.

Înghiți cu greutate.

— O ambulanță?

Emmett se uită la ea. Ceva din ochii lui o făcu să se simtă stânjenită. Poate era nuanța ciudată, verzui-aurie. Era prea apropiată de culoarea ochilor iepurașului-de-praf – animalul ei de casă – cea de-a doua pereche, aceea pe care o folosea la vânat.

— Nu e nicio grabă cu ambulanța, zise Emmett. În locul tău așa începe cu poliția.

Pentru el era ușor de zis, gândi Lydia. Problema era că, prima persoană cu care poliția ar fi vrut să stea de vorbă ar fi fost ea, probabil. Toți cei de pe Ruin Row știau că se certase cumplit cu Chester luna trecută când, nenorocitul dracului, îi furase primul potențial client.

Oh, Doamne, Chester era mort – *mort* cu adevărat! Îi era greu să înțeleagă asta. Nu era unul din convenabilele lui acte de dispariție făcute ca să îl țină departe de un client furios. De data asta moartea lui era reală.

Dintr-o dată simți că o ia amețeala. Nu putea fi adevărat. Respiră adânc, gândi ea. Câteva inspirații adânci. Nu se va prăbuși. Nu se va lăsa copleșită. Nu va ceda nervos din cauza stresului, așa cum se vor aștepta toți să facă.

Cu efort, reuși să își revină.

Privi spre cadavrul lui Chester și îl văzu pe Emmett urmărind-o. În mod ciudat, expresia lui era gânditoare, chiar puțin curioasă, într-un mod detașat. Era ca și cum aștepta să vadă cum va reacționa ea, ca și cum reacția ei la vederea cadavrului din sarcofag ar fi fost doar un interesant mister academic.

Fără să își dea seama, privirea ei se îndreptă spre încheietura mâinii lui. Cu câteva minute mai devreme zărise o porțiune din ceasul lui. Fața ceasului era din chihlimbar. Nu-i mare lucru, gândi ea. Accesoriile din chihlimbar erau la modă. Mulți oameni purtau chihlimbar din cauza asta. Dar unii oameni purtau chihlimbar pentru că

era mijlocul pe care para-rezonatorii puternici îl foloseau pentru a-și concentra talentele psihice.

O mai trecu un fior.

— Da, desigur, poliția, șopti ea. E un telefon la mine în birou. Vă rog să mă scuzați, dle. London, mă duc să-i sun.

— Aștept aici, zise Emmett.

Atât de calm și netulburat, gândi ea. Poate că era ceva obișnuit pentru el să se împiedice de cadavre.

— Îmi pare rău pentru toate astea. Nu știa ce altceva mai putea să spună.

Emmett o privi cu acea expresie neclintită, de un interes politicos.

— L-ai ucis tu?

Șocul produs de întrebare o lăsă momentan fără grai.

— Nu, răspuse ea cu respirația întretăiată. Nu. Cu siguranță că nu l-am omorât eu pe Chester.

— Atunci nu este vina ta, nu-i așa? Nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

Avu clar impresia că el nu ar fi fost prea mirat dacă ea *ar fi recunoscut* că îl ucisese pe bietul Chester. Se întrebă îngrijorată ce spunea asta despre el.

Se întoarse ca să meargă spre biroul ei prin galeria de exponate plină de întunic. Privirea îi căzu asupra piciorului lui Chester, sprijinit de marginea sarcofagului verde. Piciorul era încălțat într-o cizmă făcută dintr-un fel de imitație ieftină de piele de șarpe.

Chester se îmbrăcase întotdeauna ținător, reflectă Lydia. Spre surpriza ei, simți o undă de tristețe cu totul neașteptată. Este adevărat că fusese un escroc sordid și oportunist. Dar era numai unul dintre cei mulți care își câștigau traiul de azi pe mâine la marginea înfloritorului comerț cu antichități din Cadence. Misterioasele ruine din cuarț verde ale de mult-dispărutei civilizații din altă lume care se dezvoltase odată aici, în Harmony, oferea o varietate întreagă de moduri de a obține profit pentru antreprenorii abili. Chester nu fusese unul dintre cei mai răi din mulțimea celor ce lucrau la umbra zidului din Orașul Mort.

Fusese o pacoste, dar o pacoste simpatică. Avea să îi fie dor de el.

La ora cinci în după-amiaza aceea, Melanie Toft stătea în ușa micului birou al Lydiei. Ochii ei întunecați erau plini de curiozitate.

— Ce-au zis? Tu ai scăpat?

— Nu pe de-a-ntregul.

Epuizată de orele de interogatoriu ale poliției, Lydia se prăbușise în adâncul scaunului.

— Detectiva Martinez zicea că se crede că Chester a fost omorât cândva între miezul nopții și trei dimineața. Eram acasă, în pat, la ora aia.

Melanie țistui din buze.

— Singură, presupun?

Melanie nu se sătura niciodată să aducă în discuție subiectul sex. Cu șase luni în urmă pusese capăt celei de a treia, sau poate a patra căsătorii de conveniență. Nu făcea un secret din faptul că era liberă pentru o a cincea.

Bazându-se pe experiența ei considerabilă, Melanie se autonomise consiliera în materie de sex a Lydiei. Nu că ar fi avut nevoie de marea ei experiență, gândi Lydia.

Viața ei sexuală, niciodată una care ar fi putut fi catalogată ca fiind excitantă, devenise de-a dreptul muribundă în ultimul an.

Lydia se jucă absentă cu pietrele de chihlimbar din brățară.

— Cum verifică ei faptul că o persoană dormea nevinovată în propriul pat în momentul în care cineva era omorât?

Melanie își încrucișă brațele și se propti de rama ușii.

— Cu siguranță că ar fi mult mai ușor de dovedit dacă nu ai fi fost singură în pat. De luni de zile îți vorbesc despre pericolele vieții solitare. Acum vezi și tu ce riști dacă ești celibatară pe perioade lungi de timp.

— Așa-i. Nu se știe niciodată când ai nevoie de un alibi solid pentru o crimă.

Îngrijorarea înlocui ceva din interesul fascinat de pe fața lui Melanie.

— Lydia, ești – știi tu – bine?

Începea deja, gândi Lydia.

— Nu-ți face griji, nu e nevoie încă să-i chemi pe ăia în halate albe. N-o să fac o cădere nervoasă în fața ta. Mă gândesc să o păstrez până ajung diseară acasă.

— Iartă-mă! Doar că mi-ai zis că psihologii para-rez te-au sfătuit să eviți situațiile stresante.

— Ce te face să crezi că am avut o zi stresantă? Tot ce am făcut până acum a fost să găesc un cadavru în Galeria Mormântului, să petrec câteva ore interogată de poliție și, probabil, să pierd ocazia de a semna cu un client particular, care el singur mi-ar fi ridicat statutul financiar la un nivel superior de impozitare.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nimic stresant într-o zi ca asta. Chiar deloc. Melanie se desprinsese de rama ușii și intră în birou. Se așeză pe unul din scaunele din fața biroului.

— Este ca o plimbare prin parc.

O grijă nouă o cuprinse pe Lydia. Nu își putea permite să piardă slujba asta.

— Mă întreb ce o să zică Shrimpton când se va întoarce mâine din concediu și află ce s-a întâmplat.

— Glumești? Shrimpton probabil că o să-ți mărească salariul. Melania râse pe înfundate.

— Nu există publicitate mai bună pentru Casa Shrimpton de Orori Antice decât descoperirea unei persoane omorâte într-unul din exponate.

Lydia gemu.

— Asta-i partea tristă, nu? Dacă apare în edițiile din seara asta ale ziarelor, probabil că mâine dimineață va fi o coadă imensă aici.

— Îhî! Fața lui Melanie deveni din nou serioasă. Credeam că interogatoriul poliției a fost unul strict de rutină. Chiar ești suspectă?

— Habar n-am. Încă sunt aici, la biroul meu, ceea ce înseamnă că nu am fost arestată până acum. Cred că e un semn bun. Lydia bătu cu degetele în brațul scaunului.

— Dar polițiștii știau de cearta mea cu Chester de luna trecută din Sala suprarealistă.

Melanie se încruntă.

— Nu-i bine.

— Nu. Din fericire, detectiva Martinez pare să fie la curent cu faptul că Chester avea o mulțime de clienți nemulțumiți și nu puțini dușmani la Ruin Row. O să aibă nevoie de ceva timp ca să sorteze prin toți acești posibili suspecți. O să fie o listă lungă!

Melanie ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că poliția o să-și piardă prea mult timp cu cazul ăsta. Chester Brady nu e o victimă de rang înalt sau un membru marcant al comunității. A avut câteva antecedente cu legea, și numele lui însemna gunoi pentru Societatea Para-arheologilor.

— Așa-i. Îmi închipui că singurii care vor veni la înmormântarea lui vor fi cei pe care i-a jefuit. Vor veni doar ca să se convingă că e mort cu adevărat.

— Probabil că după aia or să sărbătorească în cel mai apropiat bar.

— Probabil. Lydia oftă.

— Nu cred că va fi cineva din familie nici la cimitir. Chester mi-a spus odată că nu avea rude apropiate. Zicea mereu că ăsta era unul din lucrurile pe care le aveam noi doi în comun.

Melanie se strâmbă ușor.

— Tu și cu Chester Brady nu aveați nimic în comun. El era un ratat, întotdeauna căutând marea lovitură și întotdeauna stricând totul când aproape reușea.

— Știu. Nu foarte diferit de ea însăși, gândi Lydia tristă.

Dar se abținu să o spună cu voce tare. E ciudat, dar cred că o să-mi fie dor de el.

Melanie își dădu ochii peste cap.

— Nu văd cum ai putea fi cât de cât înțelegătoare cu putoarea aia mică după ce ți-a furat clientul luna trecută.

— Păi arăta atât de jalnic întins acolo, în sarcofagul ăla, Mel. Sângele și tot restul. Lydia se cutremură.

— A fost îngrozitor. Știi, Chester era o lepădătură, dar mă

surprinde că a putut să enerveze pe cineva atât de tare, încât să-l omoare.

— Printre alte calități strălucite pe care le avea, Brady era și hoț. Asta, de obicei, irită oamenii.

— Asta așa e, fu Lydia de acord. Și drept cadou de despărțire, în drum spre viața de Apoi, a reușit să-mi saboteze afacerea pe care o făceam în dimineața asta.

— Crezi că ai pierdut clientul care a venit să te intervieveze azi?

— În mod sigur. Bietul de el a trebuit să stea o oră cu polițiștii din cauza celor întâmplate. A fost politicoș, dar am rămas cu impresia că dl. London nu este obișnuit să tolereze asemenea inconvenient. Este un om de afaceri bogat și plin de succes din Resonance City. Când a sunat ieri, a ținut să sublinieze că preferă discreția. Voia tot felul de asigurări de discreție și confidențialitate. Mulțumită mie, probabil că va ajunge în ziarele de seară.

— Ceea ce nu este tocmai discret și nici confidențial, fu de acord Melanie.

— Având în vedere împrejurările, a fost extrem de civilizat. Lydia își așeză bărbia pe mâini. Nu a spus nimic nepoliticos, dar știu că n-o să-l mai văd niciodată.

— Hmmm!

Lydia ridică o sprânceană.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nimic, pe bune. Tocmai mă gândeam de ce un om de afaceri bogat, de succes, căruia îi place să fie discret, ar contacta un para-arheolog care lucrează într-un loc cum este Casa Shrimpton de Orori Antice.

— Când ar fi putut avea pe oricine de la Universitatea de Consultanți a Societății Para-arheologilor? Întrebă Lydia încruntată.

— O.K., recunosc că, într-un fel, mi-am pus și eu aceeași întrebare. Dar n-am vrut să-mi forțez norocul, așa că m-am abținut să pun asemenea întrebări delicate.

Melanie se aplecă peste birou ca să o mângâie pe braț.

— Curaj, prieteno! Vor mai fi și alți clienți.

— Nu ca ăsta. ăsta avea bani, iar eu aveam planuri.

Lydia ridică degetul mare și arătătorul despărțite de câțiva centimetri.

— Atât mai avem până să-l anunț pe proprietar că nu îmi reînnoiesc contractul de închiriere pentru debaraua aia pe care el o numește apartament.

— Nasol.

— Îhî. Dar poate că tot răul e spre bine.

— De ce? Întrebă Melanie.

Lydia se gândi la modul prea nepăsător în care London o întrebase dacă ea l-a omorât pe Chester.

— Ceva mă face să cred că dacă lucram pentru Emmett London ar fi fost aproape la fel de stresant ca găsitul de cadavre în Galeria Mormântului.

CAPITOLUL 2

O oră mai târziu, Lydia apăru pe scările de la etajul cinci al clădirii de apartamente cu vedere spre Orașul Mort.

Începea să prindă puteri, se gândi ea, pe când se îndrepta către ușa ei pe holul întunecos. Nu mai găfâia așa tare după cinci etaje, cum i se întâmplase în prima săptămână după ce se stricase liftul. Mai bine decât la sală, și mult mai ieftin.

Atitudinea pozitivă era importantă.

Vârî cheia de chihlimbar în broască, îi dădu un mic impuls de energie psihică și deschise ușa.

Animalul ei de casă, iepurașul-de-praf Fuzz, alunecă spre ea, peste podea. Dacă nu i-ar fi anticipat venirea, nu l-ar fi văzut până nu ar fi ajuns la picioarele ei. Niciuna din cele șase labe ale lui nu făcea vreun zgomot pe podeaua de gresie din holul de mărimea unui timbru poștal.

Ochii de zi ai lui Fuzz erau deschiși, strălucind într-o nuanță inocentă de albastru prin blana lui indescriptibilă. Era pufos în întregime, fiind imposibil să-i vezi urechile sau labele. Arăta ca ceva care tocmai se rostogolise de sub pat.

— Hei, Fuzz, n-o să crezi ce zi am avut.

Lydia îl luă în brațe și îl așeză pe umăr.

— Hopa! Iar ai dat iama prin covrigei? O surprindea întotdeauna greutatea micii bestii. Oamenii tindeau să uite că acel exterior neșesălat și fără pretenții al unui iepuraș-de-praf, ascundea mușchii și tendoanele puternice ale unui prădător mic, dar eficient.

— Chester Brady a fost omorât în noul meu sarcofag. Țla despre care ți-am spus că l-am luat foarte ieftin de la Muzeul Universității pentru muzeul lui Shrimp, pentru că ei mai aveau în pivniță încă două sute de bucăți în plus. Și îmi erau și datori de când le-am găsit câteva duzini din cele mai bune exemplare pe care le au.

Fuzz mârâi vesel și se așeză într-o poziție mai confortabilă pe umărul ei.

— Știu, știu, nu ți-a plăcut niciodată de Chester, nu? Mulți nu-l plăceau. Totuși, e ciudat să te gândești că nu mai e.

Cu câteva luni în urmă încetase să își mai facă griji că monologurile ei adresate lui Fuzz erau un indiciu de deteriorare a sănătății mentale și psihice. Avea probleme mult mai presante care îi ocupau atenția. Cea mai importantă dintre ele fiind aceea de a-și găsi de lucru și de a-și stabili situația financiară devenită precară în urma dezastrului.

Și pe urmă, în ceea ce îi privea pe ceilalți, avusese o cădere monumentală după Weekend-ul Pierdut. Având în vedere diagnosticul pus de psihiatri după incident, vorbitul cu animalul de casă era ceva ce părea mult mai aproape de normal.

Dezastrul din Orașul Mort de acum șase luni, nu numai că i-a distrus cariera universitară și i-a stors economiile, dar adăugase în cantități mari, denumiri ca „disonanță psihică” și „para-traumă” în fișa ei medicală.

Doctorii îi recomandaseră să evite excesul de stres. Din nefericire, asta era mai ușor de zis, decât de făcut, atunci când cineva încerca să își croiască o nouă carieră pe ruinele uneia care se prăbușise și arsese.

Cu toate denumirile pompoase, Lydia știa că rez-psihiatrii habar nu aveau de starea adevărată a sănătății ei mentale

și psihice. Și nici ea nu știa. Nu își mai amintea prea mult din cele patruzeci și opt de ore care trecuseră din momentul în care căzuse în capcana iluziei.

Doctorii spuneau că își reprimase amintirile. Susțineau că, datorită abilităților ei de rezonanță psihică înaltă, era mai bine că se întâmplase așa.

Abilitatea paranormală de a rezona cu chihlimbarul pentru a-l folosi la concentrarea psihică, apăruse la populația umană la scurt timp după ce coloniștii veniseră prin Cortină, ca să se așeze pe planeta Harmony. La început, acest talent fusese doar puțin mai mult decât o curiozitate. Dar treptat a devenit evident adevăratul potențial al acestui fenomen.

Astăzi, la aproape două sute de ani după descoperirea chihlimbarului de pe Harmony, era folosit în mod curent pentru orice, de la pornitul motoarelor de automobile și până la operarea unei mașini de spălat vasele. Orice copil cu vârsta de peste patru ani putea genera destulă energie psihică pentru a „rezona” cu un chihlimbar neacordat. Puțini oameni însă puteau aduna destulă putere psi pentru a-l folosi și la altceva decât condusul mașinilor sau operarea unui computer. Dar existau excepții.

În unii oameni, abilitatea de a para-rezona lua forme ciudate și foarte puternice. Lydia era unul dintre acești oameni. În termeni tehnici, ea era un para-rezonnator cu energie-efemeră. Termenul popular era „vânător de energie”. Dintr-un motiv necunoscut, putea să folosească chihlimbarul acordat pentru a rezona cu iluziile psihice capcană care fuseseră lăsate în urmă de locuitorii de mult dispăruți ai planetei Harmony.

Având abilitatea de a de-rezona capcanele de coșmar, era, practic, garanția că persoana respectivă va ajunge în domeniul para-arheologiei. Cariera alternativă era comerțul cu antichități furate.

Până acum șase luni avansase rapid în ierarhia lumii academice. Durase puțin timp până să devină profesor cu drepturi depline la Departamentul de Para-arheologie.

Apoi venise dezastrul.

Singura ei amintire clară a ceea ce ea numea în particular Weekend-ul Pierdut, era intrarea ei într-o catacombă din Orașul Mort și descoperirea faptului că nu numai că era singură dar, cumva, își pierduse și chihlimbarul. Fără el era pusă în situația aproape imposibilă de a găsi una din ieșiri.

Dar Fuzz o găsisese. Nu reușise niciodată să înțeleagă măcar cum ieșise el din apartament, ca să nu mai vorbim de felul în care răscolise Orașul Mort până o descoperise. Dar o făcuse. Îi salvase viața.

Nu fusese ea primul para-arheolog puternic care își pierduse controlul și fusese copleșit de coșmarurile extraterestre împletite în capcane, dar fusese una dintre puținii care nu sfârșiseră într-un azil de nebuni după o asemenea experiență îngrozitoare.

Lydia îl dădu jos de pe umăr pe Fuzz și îl aruncă pe pat ca să își schimbe hainele. Dacă nu i s-ar fi văzut ochii albaștri strălucitori, ar fi putut fi luat drept o scamă mai mare căzută pe cuvertură.

— Vești proaste în ceea ce privește clienții, Fuzz. Se pare că nu ne vom muta la sfârșitul lunii în apartamentul ăla grozav. Și s-ar putea să-ți mai tai din rația de covrigei.

Fuzz mârâi din nou. O privi fără prea mult interes cum își scoate pantofii cu tocuri joase și se dezbracă de costum.

Își puse o pereche de jeanși bine purtați și o cămașă albă și largă, apoi îl așeză din nou pe Fuzz pe umărul ei.

Desculță, se duse în bucătăria ei minusculă, își turnă un pahar de vin din cutia de carton cu capac deșurabil pe care o ținea în frigider, și își pregăti o farfurie cu doi biscuiți și puțină brânză.

Scoase capacul vasului cu covrigei și luă un pumn întreg pentru Fuzz. Când termină, duse gustarea improvizată și vinul afară, pe balconul micuț. Așezându-se pe unul din șezlonguri, îi dădu lui Fuzz un covrigel, își puse picioarele pe balustradă și se întinse ca să privească soarele coborând în spatele enormului perete de cuarț verde care înconjura Orașul Mort.

Micul ei apartament era foarte scump, având în vedere

dimensiunea lui, bucătăria învechită și faptul că se afla în partea proastă a orașului, dar avea două avantaje importante. Primul era că putea să meargă pe jos până la Casa Shrimpton de Orori Antice, ceea ce însemna că nu trebuise să își cumpere o mașină. Al doilea avantaj, și într-un fel chiar mai important, era faptul că se afla în Cartierul Vechi, în apropierea peretelui vestic al Orașului Mort. Din balcon putea vedea o fâșie îngustă din ruinele Orașului Mort din Cadence.

I se părea că metropola antică, misterioasă, devenea magnifică atunci când silueta ei se prelungea peste lumina soarelui care murea. Contemplă marginea îngustă a zidului pe care o putea vedea din balcon și privi cum ultimele rămășițe ale zilei luminau văpaia de smarald a pietrei. Cuarțul verde, aproape indestructibil, fusese materialul de construcție preferat al armonicilor. Cele patru orașe moarte care fuseseră descoperite până acum – Frecvența Veche, Rezonanța Veche, Cristalul Vechi și Cadence Veche – toate fuseseră construite din același material.

La suprafață, arhitectura diverselor clădiri extraterestre lua forme și mărimi de o varietate amețitoare. Nimeni nu știa în ce fel folosiseră armonicii aceste structuri care erau dezgropate cu multă migală de echipele arheologice angajate de universitate.

Singurul lucru pe care para-arheologii îl înțelegeau, era acela că ceea ce se întâmplase la suprafață, în ruinele acelea fantastice, nici nu se putea compara cu ceea ce se întâmplase sub pământ. După unele estimări, mai puțin de douăzeci la sută din catacombe fuseseră explorate. Iluziile capcană și stafiile de energie făcuseră ca munca să fie înceată și plină de pericol.

Le spusese doctorilor că nu avea niciun fel de amintire despre ceea ce se întâmplase în cele patruzeci și opt de ore pe care le petrecuse în catacombele de un verde incandescent, dar nu era adevărat în întregime. Uneori, când stătea ca acum în balconul ei și privea cum cobora noaptea peste Orașul Mort, imagini fugare îi treceau prin colțurile cele mai îndepărtate ale minții. Spectrele stăteau întotdeauna

ascunse vederii ei și dispăreau atunci când încerca să le tragă la lumina zilei.

O parte din ea era mai mult decât mulțumită, chiar doritoare, să le lase în întineric. Dar intuiția îi spunea că dacă până la urmă nu va găsi o cale să le expună, aceste fantome o vor hăitui până la sfârșitul zilelor ei.

Sorbi din vin, privi zidul verde și simți fiorul familiar coborându-i prin șira spinării.

Ciocăniturile de la ușă o surprinseră atât de tare, încât vinul i se vărsă peste marginea paharului.

Fuzz mârâi enervat.

— Ar putea fi Driffield. Lydia supse picăturile de vin de pe degete și se ridică în picioare. Poate a primit ultima mea scrisoare în care îl amenințam că voi apela la un avocat și a decis să facă ceva cu liftul ăla. Aș! Nu-l văd eu pe el escaladând cinci etaje ca să-mi spună că o să-l repare.

Cu Fuzz pe umărul ei, se întoarse în apartament și traversă camera de zi miniaturală. Când ajunse la ușă, se ridică pe vârfuri și privi prin vizor.

În hol stătea Emmett London. Nu părea să sufle din greu după ce urcase cinci etaje. Nu părea să zâmbească, dar era o urmă de amuzament în expresia lui. Evident, știa că este privit.

Observă că ridicase ediția de seară a ziarului *Steaua din Cadence*, care fusese lăsat în fața ușii ei și îl ținea absent într-o mână. Putea citi titlul articolului de primă pagină: O ASISTENTĂ MUZEOGRAFĂ INTEROGATĂ ÎNTR-UN CAZ DE CRIMĂ.

Se întrebă dacă nu cumva London trecuse pe la ea doar ca să-i spună cât de mult îi displicuse să fie legat de investigația unei crime.

Respirând adânc, reuși să își adune destul curaj ca să deschidă ușa.

— Dl. London. Îi oferi cel mai profesionist zâmbet al ei. Ce surpriză! Nu vă așteptam.

— Eram în trecere pe aici, zise el sec.

Al dracului de fals, gândi ea. Cartierul ei nu era genul care să atragă oameni de afaceri de anvergură care își făceau griji să nu fie tâlhăriți.

Pe de altă parte, ceva îi spunea că Emmett nu își făcea prea multe griji despre asta. Părea destul de capabil să își poarte singur de grijă.

Fuzz mârâi. Nu era un avertisment. Iepurașul-de-praf părea curios.

— Înțeleg. Lydia privi spre ziarul din mâna lui Emmett. Nu trebuia să faceți atâta efort ca să îmi spuneți că nu mai vreți să mă angajați pe postul de consultant. Mi-am închipuit deja că nu voi primi slujba.

— Chiar?

— Mi-ați spus că doriți multă discreție. Așa că m-am gândit că după toată problema cu cadavrul și poliția și titlurile din ediția de seară, nu mai am nicio șansă.

— Așa pare. Privi în spate, de-a lungul holului ponosit, apoi o privi pe ea.

— Aș prefera să nu continuăm conversația asta aici, în hol. Pot să intru?

— Ha? La început crezu că nu înțeleșese bine. Vreți să intrați?

— Dacă nu te superi.

Ea se înroși și se dădu un pas înapoi.

— Oh, sigur, sigur. Vă rog, intrați.

— Mulțumesc!

Când intră în hol, nu făcu mai mult zgomot decât făcea Fuzz. Dar acolo se sfârșea asemănarea, decise Lydia. Emmett London nu semăna deloc cu un iepuraș-de-praf care traversa podeaua. Nu era nimic întâmplător, pufos sau murdar în persoana lui.

Arăta ca cineva care își făcea propriile reguli. Expresia clin ochii lui intransigenți și liniile severe ale feței, îi spuneau că și trăia după aceste reguli. Un semn rău, gândi ea. În experiența ei, oamenii care aveau la un cod rigid, nu erau prea flexibili.

Emmett îl studie pe Fuzz cu o expresie gânditoare în timp ce Lydia închidea ușa.

— Presupun că mușcă?

— Nu fiți ridicol! Fuzz e blândețea întruchipată.

— Este?

— Atâta timp cât i se văd doar ochii de zi, nu aveți de ce să vă faceți griji. Trebuie să fiți atent doar atunci când un iepuraș-de-praf începe să nu mai arate ca o scamă mare.

Emmett își ridică sprâncenele.

— Se spune că atunci când îi vezi dinții este deja prea târziu.

— Da, bine – cum ziceam, nu e nevoie să vă alarmați, Fuzzi n-o să muște.

— Te cred pe cuvânt.

Conversația începea să se deterioreze, gândi Lydia. Trebuia să-i distragă atenția în vreun fel.

— Tocmai mi-am luat un pahar cu vin. Vreți și dumneavoastră?

— Da, mulțumesc.

Se mai relaxă puțin. Poate că nu venise să-i spună că era supărat pe ea pentru că îl implicase cu poliția. Cu siguranță că nu ar accepta un gest de ospitalitate ca pe urmă să îi spună că o va da în judecată pe ea, precum și Casa Shrimpton de Orori Antice.

Dar poate că exact asta o să facă.

— Când v-am auzit bătând la ușă, am crezut că sunteți proprietarul.

Se duse în bucătărie, deschise frigiderul și trase afară cutia cu vin.

— L-am tot căutat să repare liftul. E stricat – dar presupun că ați observat.

Emmett veni în cadrul ușii.

— Am observat.

— Driffield e un prost gospodar. Turnă vinul în pahar. Încerc să strâng niște bani ca să mă pot muta cât mai curând. Între timp, noi doi ne aflăm în război. Deocamdată câștigă el. I-am făcut atâtea probleme în ultimul timp, încât am impresia că încearcă să găsească un motiv ca să mă dea afară.

— Înțeleg.

Da, desigur. Avea mari dubii că cineva încercase vreodată să-l arunce în stradă pe Emmett London, dar se gândi că probabil ar fi nepoliticos să spună asta.

— Destul despre mine, zise ea abilă. E un subiect plictisitor. Haideți să ieșim în balcon. Am vedere spre ruine.

El o urmă afară și se așează cu grijă în celălalt șezlong.

Era uimitor că prețiosul ei balcon părea mult mai mic, cu el ocupând o porțiune mare din spațiul limitat. Nu pentru că ar fi fost un om deosebit de mare, gândi ea. Era probabil cam mediu la cele mai multe dintre măsuri. Înălțime medie, greutate medie. Doar că totul la el era foarte concentrat.

Avea sentimentul că, cu Emmett ca și cu Fuzz, atunci când îi vedeai dinții era deja prea târziu.

Deși petrecuse cu el o jumătate de oră în dimineața aceea, nu știa mai multe despre el decât știuse când o sunase la birou ca să stabilească întâlnirea. Îi spusese doar că era un consultant de afaceri din Rezonance City, care colecționa antichități.

— N-am avut posibilitatea să terminăm conversația din dimineața asta, zise Emmett.

Lydia se gândi la cadavrul lui Chester în sarcofag și oftă.

— Nu.

— O să trec direct la subiect. Am nevoie de un para-arheolog bun și cred că tu ești ce-mi trebuie.

Ea se holbă la el. Se pare că nu voia să o dea în judecată, până la urmă.

— Tot mai vreți să mă angajați? Chiar și după ce v-am vârat în edițiile de seară?

— Eu nu sunt în ziare. Gustă din vin. Detectiva Martinez a fost drăguță și nu a dat numele meu publicității.

Ea fluieră încetisor.

— Sunteți norocos.

— Norocul nu are nicio legătură cu asta.

Ea se mai relaxă puțin.

— Atunci, dacă vă face să vă simțiți mai bine, să știți că sunt foarte bună la ceea ce fac.

— Mă bucur să aud asta. Zâmbetul lui era total lipsit de umor. Nu că așa avea de unde alege.

Asta o puse pe gânduri. Își aminti întrebarea pe care i-o pusese Melanie în după-amiaza aceea. De ce nu se dusese la Societate sau la un muzeu de clasă ca să găsească un

para-arheolog? Tuși scurt.

— Nu vreau să vă conving să nu mă angajați, dle. London, dar păreți a sta, nu găsesc un termen mai bun, confortabil din punct de vedere financiar.

El ridică din umeri.

— Sunt bogat, dacă asta vrei să spui.

— Da, asta vreau să spun. Haideți să vorbim cinstit. Cu banii dumneavoastră, puteți merge la Societatea Para-arheologilor și o să vă puteți alege un consultant particular care are o reputație stabilită prin munca cu colecționarii de anvergură.

— Știu, zise el simplu. Dar am nevoie de unul care nu este prea particular.

Ea îngheță.

— În ce sens „prea particular”?

— Cu a se implica în partea ilegală a afacerilor cu antichități.

Lydia încremeni.

— Oh, fir-ar să fie! Știam eu că ești prea bun ca să fii adevărat.

CAPITOLUL 3

Nu se descurcase prea bine. Emmett își înțelese greșeala imediat. Lydia arăta de parcă fusese înghețată instantaneu pe scaun. Nu mișca nici măcar un mușchi.

Iepurașul-de-praf se agită pe umărul ei dar, din moment ce a doua pereche de ochi nu era deschisă, Emmett se gândi că era în siguranță deocamdată.

Dar ochii de un albastru de lagună ai Lydiei străluceau de mânie. Probabil că era doar imaginația lui, sau poate un efect al luminii de seară, dar putea să jure că părul ei de un roșu-auriu devenise de o nuanță și mai aprinsă. Spre deosebire de iepurașul de nisip, ea părea periculoasă.

— Poate că ar trebui să explic, zise el cu blândețe.

— Nu te deranja. Am înțeles ideea. Își îngustă ochii. Ai

impresia că sunt o hoață? Că fac afaceri ilegale cu antichități?

Evident că puțină diplomație era necesară în acest moment, decise Emmett.

— Cred că ai legături cu piața neagră de aici, din Cadence, zise el. Am nevoie de aceste legături și sunt dispus să plătesc bine pentru ele.

Ea trânti paharul.

— Nu sunt un șobolan de ruine. Sunt un membru respectabil al Societății de Para-arheologi. O.K., n-am mai lucrat cu nicio echipă autorizată de excavări în ultimul timp, dar sunt în termeni buni cu Societatea. Am acreditări academice să tapetez un perete și am lucrat cu câțiva dintre cei mai de seamă experți din Cadence. Cum îndrăznești să sugerezi?

— Greșeala mea. El ridică o mână ca să o facă să tacă. Îmi cer scuze.

Era clar că nu reușise să o calmeze.

— Dacă vreți să angajați un hoț, dle. London, vă sugerez să căutați în altă parte.

— Nu vreau să angajez un hoț, domnișoară Smith. Vreau să găsesc unul. De preferat cu cât mai puțină publicitate. Ca să fac asta, m-am gândit că am nevoie de cineva care cunoaște partea ascunsă a afacerilor cu antichități.

— Înțeleg. Vocea ei era fragilă ca sticla. Ce te-a făcut să crezi că eu te pot ajuta?

— Am făcut niște cercetări.

— Adică ai căutat un para-arheolog care nu era angajat de o echipă de excavări legitimă?

El ridică din umeri și luă o înghițitură din vinul îngrozitor. Se felicita că reușise să nu se strâmbe.

Zâmbetul Lydiei devenea tot mai rece cu fiecare secundă.

— Ai presupus că orice para-arheolog care nu are o slujbă respectabilă într-o echipă sau într-un muzeu, trebuie să fie implicat în comerțul ilegal?

— Mi s-a părut o teorie rezonabilă. Regret orice fel neînțelegere.

— *Neînțelegere?* Se aplecă ușor în față. Eticheta de hoț pe care mi-ai pus-o intră la capitolul *insultă*, nu neînțelegere.

— Dacă contează pentru tine, să știi că nu mă interesează în mod special etica ta profesională.

— Contează într-adevăr, zise ea cu o voce amenințătoare, este o mare diferență.

— Fii rezonabilă, domnișoară Smith. Nimeni nu se așteaptă să găsească un para-arheolog legitim lucrând la Casa Shrimpton de Orori Antice sau altele de felul ei. Făcu o pauză.

— Și mai e și chestia din dimineața asta cu cadavrul găsit în sarcofag.

— Știam că mie o să-mi reproșezi asta. Dădu din mână dezgustată. Un amărât de cadavru și ajungi la concluzia că sunt vârată până în gât în comerțul ilegal.

— Nu găsirea cadavrului m-a făcut să mă gândesc că s-ar putea să ai unele contacte cu afacerile astea, ci faptul că părai să cunoști destul de bine victima. Mi s-a spus că, printre altele, Chester Brady era un șobolan de ruine.

Gura ei se deschise, se închise, apoi se deschise din nou.

— Oh!

După un moment, se întinse prudentă în șezlong.

— Presupun că asta ar conduce pe cineva la niște concluzii greșite.

— Apreciez faptul că îmi dai dreptate în privința asta.

Mai luă cu grijă încă o sorbitură din vin și medită asupra vederii subțiri ca lama a Zidului Vechi.

— Cum se face că l-ai cunoscut pe Brady?

Lydia îi aruncă o privire gânditoare. Cu coada ochiului, el îi studie fața expresivă, inteligentă. Avea impresia că ea cântărea în minte cât de multe să îi spună. Cu siguranță că va primi versiunea oficială a poveștii, gândi el. Nu avea niciun motiv să aibă încredere în el.

Nu că nu ar fi știut deja o mulțime de lucruri despre ea. În ultimele douăzeci și patru de ore, își făcuse o prioritate din a afla cât mai multe. Știa de cele două zile pe care ea le petrecuse prinsă în subsolurile Orașului Mort, cu șase luni în

urmă. Oamenii lui din Resonance îi aduseseră la cunoștință rapoartele medicale despre ea – rapoarte presupus confidentiale, dar la care se putea avea acces foarte ușor, dacă aveai bani și legături. El le avea pe amândouă din belșug.

Azi-dimineață, când intrase în biroul ei și văzuse hotărârea din ochii ei, renunță imediat la opiniile para-psihiatrilor. Lydia era oricum, numai slabă sau delicată nu. El era capabil să recunoască un luptător atunci când vedea unul.

Ușoara excitare sexuală care trecuse prin corpul lui fusese o avertizare. Preferase să o ignore. Asta, reflectă el, s-ar putea să nu fie una dintre cele mai inteligente decizii ale lui. Dar se cunoștea destul de bine pe el însuși, ca să știe că nu se va răzgândi.

— L-am întâlnit pe Chester acum câțiva ani, zise Lydia după un timp. A fost un para-rezonator de energie efemeră puternic.

— Un vânător para-energetic?

— Da. Dar venea de nicăieri. Nu avea familie, nici prea multă școală. N-a urmat niciodată universitatea. Nu studiasse niciodată arheologia, așa cum fac cei mai mulți dintre vânătorii buni. N-a fost primit niciodată în Societate.

— Asta nu este neapărat o notă proastă pentru el. Toată lumea știe că Societatea de Para-arheologi este cât se poate de arogantă și elitistă.

Ea se încruntă.

— Sunt de acord că Societatea este ușor înclinată spre rigiditate, academic vorbind. Dar datorită standardelor lor înalte și a regulilor de admitere, vânătorii de capcane nu au aceeași reputație dubioasă ca vânătorii de fantome din Ghilde.

— Ghildele au standardele lor, reuși el să spună pe un ton neutru.

— Ha! Ghildele au șefi care conduc în stilul șefilor de bandă, toată lumea știe asta. În orașul ăsta, șeful Ghildei este Mercer Wyatt, și te asigur că indiferent ce standarde impune, nu au nimic de-a face cu cele academice sau cu

acreditările.

Emmett contemplă fulgerul strălucitor de mânie care îi aprinsese privirile.

— Nu este un secret că există o mare rivalitate profesională între vânători și încâlcitori, dar se pare că tu ai dus-o la extrem.

— Indiferent ce spui despre membrii Societății, suntem profesioniști respectabili și nu membrii unei organizații care se află doar cu puțin deasupra crimei organizate.

— Credeam că vorbim despre Chester Brady.

Lydia clipi de câteva ori, se încruntă apoi se întinse din nou în scaun.

— Da. Bietul Chester.

— Ziceai că nu a fost primit niciodată în Societate?

— A preferat să lucreze, ăăă, la marginea comerțului cu antichități.

— Adică era hoț?

— Ei, da. Dar îmi plăcea de el oricum. Cel puțin când nu mă enerva la culme. A fost un încâlcitor incredibil, știi. Foarte puțini pot rezona cu energia efemeră din iluziile capcană așa cum putea el. L-am văzut odată cum a descâlcit o întreagă serie de capcane mici și vicioase dintr-o catacombă.

Se întrerupse brusc și își șterse colțurile ochilor cu mâneca de la cămașă.

— Cum v-ați împrietenit?

— El are – avea – un magazinăș în Cartierul Vechi, lângă zid. Un fel de combinație între amanet și galerie de antichități. Lucruri mărunte, neimportante. Dar, acum doi ani a furat o vază micuță de mormânt din laboratorul în care lucram. Am găsit-o în magazinul lui. L-am confruntat. Am început să vorbim, de una, de alta.

— Te-ai împrietenit cu un găinar? Pur și simplu? zise Emmett surprins.

Ea își încleștă fălcile.

— Întâi mi-am recuperat vaza de mormânt. Drept mulțumire că nu l-am dat pe mâna poliției, Chester mi-a făcut o mică favoare. Cu trecerea timpului, mi-a mai făcut

și alte favoruri.

— Ce fel de favoruri?

Ea își răsuci paharul între degete.

— Îi cunoștea pe toți cei implicați legal sau ilegal în munca la Orașul Mort. Știa în cine se putea avea încredere și cine te-ar fi jefuit fără să stea pe gânduri. Mai știa și cine ascundea o descoperire majoră, și cine tocmai reușise să obțină fonduri din surse controversate. Vezi tu, este o mare concurență între echipele de excavare. Informațiile din interior sunt folositoare.

— Întotdeauna există concurență atunci când sunt în joc sume mari de bani.

— Nu sunt numai banii. Multe cariere se fac și se desfac acolo, la situri.

— Înțeleg că bunul Chester ți-a dat informații despre jucătorii din afacerea asta?

— Cam așa ceva.

Emmett se uită la ea.

— În schimb, tu ce ai făcut pentru el?

— Am... stat de vorbă cu el. Odată l-am listat ca sursă de consultanță într-un articol de-al meu publicat în *Jurnalul de Para-arheologie*. Zâmbi tristă. Lui Chester i-a plăcut la nebunie chestia asta.

— Zici că vorbeai cu el. Emmett făcu o pauză. Despre ce vorbeai?

— Despre o grămadă de lucruri. Chester petrecuse ani buni în catacombe. Ilegal, desigur, dar știa o mulțime de chestii. Uneori discutam despre cum este să intri în modul para-rezonant cu iluziile capcană foarte vechi. Cele care te pot sorbi într-un coșmar înainte să realizezi ce se întâmplă.

— Înțeleg.

— Chester era un singuratic, dar chiar și singuraticii au nevoie de alții uneori. Iar încâlcitorii au nevoie să vorbească cu alți încâlcitori. Societatea oferă mai mult decât oportunitatea unei cariere pentru para-rezonatorii de energie efemeră. Funcționează ca un club. Un loc în care te poți întâlni și vorbi cu alți oameni, să îți poți împărtăși experiențele.

— Dar Brady nu era membru al clubului.

Ea își scutură capul.

— Nu. Așa că vorbea cu mine.

— Cu alte cuvinte, Brady era un vânător paria care uneori avea nevoie de compania cuiva, iar tu îi ofereai această companie?

— Pe scurt, da.

— Ai idee cine ar fi vrut să-l omoare?

— Nu. Dar întotdeauna exista cineva care era supărat pe Chester.

Se strâmbă.

— Inclusiv eu. Mă tot străduiam să pun pe picioare o afacere de consultanță particulară. Luna trecută mi-a furat primul client important. Un timp am fost foarte furioasă pe el. Dar era greu să fii supărat pe el.

— Înțeleg.

Lydia se îndreaptă în scaun.

— Cred că a venit momentul să-mi spuneți exact de ce vreți să mă angajați, dle. London.

El se sprijini de spătar și își puse picioarele pe balustrada balconului.

— Recent, un obiect care se află de foarte mult timp în familia mea, mi-a fost furat din colecție. Am motive să cred că hoțul a adus obiectul aici, în Cadence, și l-a vândut pe piața neagră. Îl vreau înapoi.

— Vreți să vă ajut să îl găsiți?

— Da.

— Presupun că este un artefact de Harmony?

— Nu. De fapt nici nu este o antichitate din ruine. Acest artefact a venit prin Cortină împreună cu strămoșii mei.

Ochii ei se măriră.

— Căutați un obiect precolonial? Un obiect de pe Pământ?

— Da. Entuziasmul abia reținut din vocea ei îl amuză. Nu este nici pe departe atât de vechi ca cele din Orașele Moarte de aici, de pe Harmony, desigur. Dar, evident, este un obiect extrem de valoros.

— Normal. Entuziasmul îi luminează fața. Orice obiect din

Lumea Veche valorează o avere pentru colecționari. Au rămas atât de puține!

— Da.

Toată lumea știa că după ce misterioasa poartă dintre lumi, cunoscută sub numele de cortină, s-a închis pentru totdeauna, coloniștii de pe Harmony s-au trezit izolați. Neavând piese de rezervă, echipamentul adus de coloniști n-a mai putut funcționa după un timp. Tot ce a putut fi folosit, a fost. Multe artefacte valoroase fuseseră pierdute în timpul perioadei violente și tumultoase cunoscută sub numele de Era Discordiei. Multe altele fuseseră aruncate, pierdute sau distruse în cei două sute de ani care trecuseră de la colonizare.

— Ce era? Întrebă Lydia curioasă. Unul dintre computere? Vreun fel de unealtă agricolă?

— E o cutie, zise Emmett.

Îi căzu fața.

— O cutie?

— O cutie foarte deosebită. Lucrată de mână dintr-un fel de lemn maro-auriu și ornată cu metal auriu și argintiu. Se numește cabinet de curiozități. Conține duzini întregi de sertare mici, secrete. Străbunica mea pretindea că nimeni din familie nu le găsisese și descuiase pe toate.

Lydia se încruntă.

— Nu înțeleg. Pare a fi o lucrare de artă, nu un echipament sau o piesă mecanică de pe Vechiul Pământ.

— Este o lucrare de artă. Lucrată de mână de un artizan, cu patru sute de ani înainte de deschiderea Cortinei. Unul dintre străbunii mei din partea pământeană a familiei, a cerut ca lemnul să fie tratat special pentru a rezista pe o perioadă nedefinită.

— Dar nu este posibil!

Vocea Lydiei deveni mai blândă, deși nu se deranjă să își ascundă dezamăgirea din privire.

— Știi la fel de bine ca și mine că cei care au colonizat planeta nu au adus cu ei opere de artă. Spațiul de pe transportoare era prea limitat. Iar Cortina s-a închis înainte să se stabilească un comerț între cele două lumi. Poate este

ceva construit de unul dintre strămoșii tăi după ce a ajuns aici, pe Harmony.

— Nu, zise Emmett. Cabinetul de curiozități e de pe Vechiul Pământ.

— Dar cum l-au adus strămoșii tăi aici?

Emmett îi aruncă o privire.

— Mi s-a spus că unul din stră – de câteva ori – bunici, nu a avut de ales. Se căsătorise chiar înainte de a trece prin Cortină și proaspăta lui soție a insistat să aducă acest cabinet cu ea. Se pare că era o femeie cu o voință foarte puternică. Cumva, a reușit să-l convingă pe străbunul meu să îl ascundă la bordul transportorului.

Lydia îl privi cu un dubiu politic.

— Înțeleg.

— Nu mă crezi? Întrebă el sceptic.

— Fiecare familie are câteva legende pitorești din istoria Lumii Vechi.

— Crezi că m-am apucat să caut o cutie din era colonială pe care unul dintre înaintașii mei a construit-o chiar aici, pe Harmony, nu-i așa?

Ea îi oferi un zâmbet ușor, plin de îmbărbătare.

— Nu-ți face griji. Nu contează ce cred eu despre proveniența artefactului furat. Nu trebuie să cred că a trecut prin Cortină, ca să ți-l găsesc.

— Așa e, dar această abordare implică o mică problemă.

— Ce problemă?

— Dacă ești convinsă că sunt semi-iluzionat sau mult prea sentimental în legătură cu un vechi obiect de familie, probabil că nu vei fi suficient de grijulie.

— De ce trebuie să fiu grijulie?

— Pentru că există colecționari care cred că această cutie datează din era pre-Cortină de pe Pământ. Unii dintre ei ar ucide ca să pună mâna pe ea.

CAPITOLUL 4

— Un cufăr mic, zici tu.

Bartholomew Greeley își îndoi palmele peste capacul încuiat al cutiei din sticlă. Trăsăturile lui late și roșii deveniră meditative.

— Făcut dintr-un lemn gălbui. Cu niște sertare ascunse.

— Așa l-a descris clientul meu.

Lydia își privi ceasul. Îi mai rămăseseră doar douăzeci de minute din ora de masă.

— Se pare că este al familiei lui de câteva generații. Fie vorba între noi, el este convins că e o antichitate din Lumea Veche.

Greeley păru îndurerat.

— Foarte improbabil.

— Da, știu. Probabil doar o piesă de colecție făcută chiar aici, pe Harmony, cu mai puțin de o sută de ani în urmă, dar cu o istorie care a fost, să zicem, îmbunătățită de o serie de bunici și bunice.

Lydia dădu din cap.

— Știi cum sunt familiile când e vorba de un lucru din asta.

— Într-adevăr.

Ochii lui Bartholomew sclipiră.

— Dar dacă această familie chiar crede că articolul aparține Lumii Vechi... Lăsă fraza neterminată în mod sugestiv.

Lydia înțelese.

— Fii liniștit, clientul meu este convins că obiectul a venit de pe Pământ, și este pregătit să plătească bine pentru a-l recupera.

— Cât de bine? întrebă Bartholomew direct.

— Vrea să se știe că va întrece orice ofertă făcută de colecționarii particulari.

— Dar pe aceea făcută de un muzeu?

— Clientul meu spune că poate dovedi că este proprietarul obiectului și va merge la tribunal, dacă este necesar, pentru a-l recupera. Niciun curator nu se va atinge

de el dacă ar crede că muzeul va pierde procesul. Sunt costuri inițiale plus cele legale, nu și-ar merita prețul.

— Așa e. Doar dacă nu cumva artefactul în discuție chiar este o lucrare de artă din lumea de origine.

— Cum ziceai și tu, foarte improbabil. Trebuie reținut că el *crede* că este de pe Pământ. Asta înseamnă că, probabil vor fi și alți colecționari care pot fi convinși să creadă asta, de asemenea.

— Hmm! Bartholomew își țuguie buzele. Deci nu te preocupă decât piața privată.

— Nu doar piața colecționarilor privați, Bart. Lydia îi aruncă o privire plină de înțeles. Un segment foarte special al acelei piețe.

El nu pretinse că nu înțelegea.

— Segmentul care nu pune prea multe întrebări.

— Exact. Amândoi știm că tu nu te-ai implica niciodată în tranzacții dubioase, desigur.

— În niciun caz. Trebuie să mă gândesc la reputația mea.

— Normal. Lydia era mândră că nici măcar nu clipise când făcuse afirmația. Dar un dealer în poziția ta, uneori află unele lucruri. Vreau doar să știi că clientul meu este gata să te recompenseze pentru orice informație care îl va duce la recuperarea cutiei.

— Într-adevăr. Bartholomew privi interiorul încărcat al magazinului Greeley's Antiques cu un aer plin de satisfacție. Ai perfectă dreptate, desigur. Un dealer în poziția mea aude unele zvonuri, uneori.

Lydia îi urmă privirea. Etajerele de prezentare erau îndesate cu bucăți și bucățele dispartate din metal ruginit și plastic, contorsionat și decolorat. Recunoscu unele piese, inclusiv pe acelea ce păreau a fi rămășițele unui instrument de prezicere a vremii din Lumea Veche și mânerul unui cuțit. Erau tipice pentru uneltele elementare aduse prin Cortină sau făcute la scurt timp după sosirea pe Harmony.

O cămașă ruptă și foarte pătată, cu un guler rotund în stil colonial, era expusă într-una din cutiile acoperite cu sticlă. Lângă ea se afla o pereche de cizme care păreau la fel de vechi ca și cămașa. Nici cămașa și nici cizmele nu purtau

urmele vreunui ornament artistic. Coloniștii fuseseră, în general, oameni austeri. Deveniseră și mai concentrați asupra elementelor de bază necesare supraviețuirii, atunci când Cortina se închisese.

Se apropie mai mult de vitrina care conținea cămașa și cizmele, ochii devenindu-i mai mari când văzu inscripția frumos caligrafiată care descria articolele, precum și prețul.

— Vinzi chestiile astea ca fiind articole de îmbrăcăminte adevărate, din prima generație? Întrebă ea politicoasă.

— Și cizmele și cămașa au fost autentificate, zise Bartholomew moale. Excelente exemplare de lucruri de la începutul erei coloniale. Există toate motivele să credem că au fost făcute în prima decadă de după închiderea Cortinei.

— Eu aș zice că e mult mai probabil să fi fost făcute anul trecut de un falsificator care nu și-a făcut bine tema.

Bartholomew se încruntă.

— Fără supărare, Lydia, dar tu ești expertă în antichități de pe Harmony, nu în coloniale.

— Acordă-mi niște încredere, Bart. Lydia îl privi direct. Doar pentru că sunt specializată în ruine, nu înseamnă că nu recunosc un fals atunci, când văd unul. Am fost școlită să recunosc tot felul de falsuri.

Fața lată a lui Bartholomew se înroși de indignare.

— Ce te face să crezi că acea cămașă nu este din prima generație?

— Culoarea. Nuanța aia de verde nu a fost folosită la începutul erei coloniale. A apărut la vreo patruzeci de ani după ce s-a închis Cortina.

Bartholomew oftă.

— Mulțumesc pentru părere.

Lydia râse.

— Hei, nu te apuca să-i schimbi prețul din cauza mea. Cum ziceai, nu sunt expertă în artefacte coloniale.

— Așa este, zise Bartholomew puțin prea grăbit. Și n-o să schimb nici prețul.

Se uită din nou la ceas. Cincisprezece minute până la ora când trebuia să fie înapoi la Casa Shrimpton de Orori Antice. Astăzi avusese timp să viziteze doar două galerii în

ora ei de masă. Alesese în mod deliberat să înceapă cu Greeley's Antiques și Hickman's Colonial Artifacts, pentru că amândoi proprietarii lucrau cu artefacte de pe Vechiul Pământ și din prima generație, și pentru că niciunul dintre ei nu era împovărat de scrupule.

— Trebuie să mă întorc la birou, zise Lydia. Am fost asaltați azi la Shrimpton. O să-mi spui imediat dacă aflu ceva, nu-i așa?

— Ai cuvântul meu, draga mea. Bartholomew o privi. Fiindcă veni vorba de munca ta la micuțul muzeu al lui Shrimpton, te superi dacă te întreb ceva?

— Nu l-am omorât eu pe bietul Chester.

Bartholomew îi aruncă o privire apoasă.

— Doamne, Lydia, nu voiam să sugerez că ai fi făcut-o tu.

— De ce nu? Toți ceilalți s-au simțit liberi să sugereze exact asta.

Bartholomew se aplecă în față și își așeză coatele pe vitrină.

— Chestia e, de ce a fost găsit în muzeul acela de prost-gust în care lucrezi?

— N-am nicio idee. Lydia se îndreptă către ușă. Dar am să-ți spun un lucru. Dacă l-aș fi omorât pe Chester, nu i-aș fi lăsat cadavrul la doi pași de biroul meu. Un pic prea evident.

Bartholomew părea gânditor.

— Cred că ai dreptate. Dar asta ridică o altă întrebare interesantă.

— Știu. Lydia deschise ușa. Ce căuta Chester la Shrimpton?

— Poliția ce crede?

— Crede că s-a dus acolo ca să fure ceva. Este adevărat că nu suntem un muzeu de prima mână, dar avem câteva piese interesante în colecție, mai ales în Galeria Mormântului. Nu m-ar mira dacă Chester ar fi vrut să salte câteva urne sau oglinzi de pe mormânt.

— Nu m-ar mira nimic despre Chester. Dar de ce crezi că a fost omorât?

Lydia își scutură capul.

— Cine știe? Detectiva Martinez crede că unul dintre clienții lui mai furioși l-a urmărit și l-a omorât în muzeu.

— Bietul Chester. N-a avut niciodată parte de marea șansă pe care o tot căuta, nu-i așa?

— Așa e, zise Lydia încet, n-a avut parte.

Ieși pe trotuar și închise ușa în urma ei. Era satisfăcută de ceea ce obținuse. Și Greeley și Hickman operau în zona gri dintre lumea respectabilă a galeriilor și cea interlopă a afacerilor cu obiecte antice. Până diseară, vestea că ea căuta un cabinet de curiozități, va ajunge la toți dealerii din Cadence.

Mai aruncă o privire ceasului și zâmbi în sinea ei. Și ce dacă era suspectă într-o anchetă criminală? Lucrurile începeau să meargă bine. Socotind timpul care îi trebuise ca să ajungă până la Aleea Ruinelor și înapoi, era pe cale să noteze prima oră plătită din contul lui Emmett London.

Prima ei sarcină în calitate de consultant particular începuse cu dreptul. Putea doar să spere că succesul ei nu avea să vină prea repede. Cu cât îi lua mai puțin timp să găsească piesa familiei London, cu atât mai puțini bani putea să îi ceară lui Emmett pentru serviciile ei. Își țuguie buzele. Poate că ar fi trebuit să încheie un contract cu preț fix.

Emmett ieși din barul aglomerat și merse de-a lungul trotuarului crăpat. Luminile slabe din secțiunea asta a Cartierului Vechi aruncau doar niște dâre mici în văile de întuneric ale nopții, iar ceața ușoară nu era deloc de ajutor. Crea petice de umbră impenetrabilă în fața intrărilor neluminate ale clădirilor care abia se zăreau. Era ca și cum mergea printr-una din catacombele Orașului Mort, gândi Emmett, dar fără strălucirea verde și senzația ciudată, străină pe care o aveau.

Traversă strada tăcută, ajustându-și automat echilibrul în așa fel încât tocurile cizmelor să nu facă niciun zgomot pe asfalt.

Merse deci înapoi spre locul unde își parcase Slider-ul,

dar nu se grăbea. Nu voia să ajungă prea repede la hotelul în care stătea. Avea nevoie să se gândească, și îi era mai ușor să o facă aici, afară în penumbră.

Lucrurile se complicau, reflectă el. Angajarea Lydiei Smith nu făcuse parte din planul original. Dar Brady fiind mort, singurul lucru pe care îl putea face era să improvizeze.

Înțepătura conștiinței din vârful șirei spinării îi întrerupse gândurile. Primi atenția lui totală și imediată.

Prinse un ușor miros de fum care îi spuse că cel care îl urmărea se afla undeva în umbrele din stânga sa. Își continuă drumul pe trotuar fără pauză, dar își scoase mâinile din buzunare.

O siluetă se mișcă în fața unei intrări neluminate.

— Dl. Emmett London?

Hei, asta era o noutate! gândi Emmett. Găinarii care îi atacau pe cei care stăteau în baruri până târziu în noapte, nu prea se adresau victimelor lor pe nume, ca să nu mai vorbim de tonul politicos, aproape respectuos.

Ceea ce însemna că tânărul din fața intrării neluminate nu era, probabil, un hoț de stradă obișnuit.

Emmett se opri și așteptă.

Bărbatul ieși la lumina palidă a lămpii de pe stradă. Era subțire și înalt, și avea umerii aplecați, ceea ce era cu siguranța marca vânătorilor de fantome. Avea și hainele adecvate. Era îmbrăcat în uniformă kaki, cizme și o jachetă din piele neagră, moale, cu gulerul ridicat în jurul urechilor, într-un stil degajat. Părul lung era legat la spate cu o fâșie de piele neagră. Își purta chihlimbarul în catarama enormă a curelei.

Mărimea chihlimbarului nu era importantă. Era nevoie de o bucățică mică pentru a concentra puterea psi și a o converti într-un mic câmp de energie folosibilă. Dar încearcă să le spui asta celor care se îmbrăcau să ia ochii.

— N-am vrut să vă sperii, domnule. Mă numesc Renny, sunt doar un mesager.

— Asta poate fi o meserie foarte riscantă.

— Așa ar zice și șeful meu, răspunse Renny.

— Cine-i șeful tău?

Renny se încruntă.

— Sunt ghildar. Șeful meu este Mercer Wyatt.

— Nu mai spune! Emmett zâmbi ușor. Primești ordine de la Wyatt?

Renny se înroși.

— Ei, nu direct, desigur. Nu încă, oricum. Dar înaintez rapid în Ghildă. Curând o să primesc ordine de la marele om însuși. Între timp le primesc de la Bonner.

— Și ce anume ți-a spus Bonner să-mi spui?

Renny se îndreaptă de spate, ca și cum s-ar fi pregătit să recite ceva din memorie.

— Dl. Wyatt vă invită la masă. La el.

— Stai să mă asigur că am înțeles bine. Asta e o invitație.

— Da, așa e.

— Atunci de ce nu a pus Wyatt mâna pe telefon să mă sune la hotel?

Renny păru ușor derutat de această sugestie.

— Cu respect, domnule, dl. Wyatt ține foarte mult la tradiție, știți? Îi place să facă lucrurile ca pe vremuri.

— Vrei să spui că îi place să își conducă treburile așa cum erau conduse în vremea de după Era Discordiei. Cineva ar trebui să îi spună că vremurile s-au schimbat.

Fruntea lui Renny se încruntă profund.

— Doar pentru că Ghilda Orașului Resonance a decis să se transforme într-un fel corporație bleagă, nu înseamnă că și celelalte Ghilde trebuie să facă la fel. Aici, în Cadence, noi ținem la tradiție.

— Ei bine, Benny...

— Renny.

— Scuză-mă. Renny. Îți spun ceva. Continuați să onorați tradițiile. Între timp, nu numai că Ghilda din Resonance face bani până peste cap, dar unul dintre vicepreședinți se pregătește să candideze pentru un loc în Consiliul Federației.

Renny rămase cu gura căscată.

— Consiliu? Vorbiți serios? Un ghildar candidează pentru un post public?

— Își pune la cale campania, iar ultimele sondaje arată că probabil va câștiga. Și știi de ce? Pentru că votanții cred că are multă experiență de afaceri, bună și solidă, din cauza poziției sale executive din Ghildă.

— Oh, rahat! Renny își scutură capul. Asta le întrece pe toate. Cum naiba reușesc?

Emmett ridică din umeri.

— Să zicem că ultimul șef al Ghildei din Resonance a decis că nu-i place să fie privit ca fiind ȘEF EXECUTIV al unei organizații de escroci. A decis să îmbunătățească imaginea Ghildei. Știi, să așeze organizația pe direcția dominantă.

Fața lui Renny se strânse într-o încruntătură uimită.

— Direcția dominantă?

— Lasă asta. Uite, e târziu. Mi-ai transmis mesajul, așa că ce-ar fi să ne spunem noapte bună?

— Stați – nu ați acceptat invitația dlui Wyatt.

— Mă întorc la mine la hotel și o să mă gândesc la asta. Dacă decid că am loc pentru ea în programul meu încărcat, o să-l sun. Emmett dădu să plece. Știi, la telefon?

Renny arăta alarmat.

— Dl. Wyatt o să fie foarte dezamăgit dacă nu luați masa cu el, domnule.

— Bunul Mercer. Întotdeauna a fost genul sentimental.

Renny tuși.

— Încă un lucru. Trebuie să vă spun că, dacă acceptați invitația dlui Wyatt, ar putea să vă ajute cu afacerile pe care le aveți aici, în Cadence.

Emmett se opri și privi peste umăr.

— Chiar așa?

— Da, domnule.

Emmett se gândi la asta un moment, în timp ce Renny se bââia nesigur. O înțelegere cu Wyatt însemna categoric un mare risc. Dar dacă primea ajutor de la Ghildă datorită înțelegerii ăsteia, ar fi meritat.

— Spune-i lui Wyatt că-l sun mâine dimineață, zise Emmett.

Renny clipi de câteva ori.

— Vreți să spuneți că nu acceptați acum?

— Da. Vreau să mă gândesc la asta un timp. Emmett se întoarce din nou.

— Dlui Wyatt nu-i place să i se spună să aștepte, strigă Renny în urma lui.

— Te-am avertizat că meseria de mesager e riscantă, zise Emmett, pășind în ceață.

CAPITOLUL 5

Lydia nu era sigură ce anume o trezise. Poate că fusese Fuzz, care se foia la capătul patului. Rămase nemișcată și își deschise toate simțurile.

Aura de neconfundat a energiei psi vibră în aerul din jurul ei.

— Fir-ar să fie!

Cunoștea foarte bine senzația ca de înțepătură.

Fuzz. Nu te mișca!

Iepurașul-de-praf scoase un sunet jos, înfundat, nu ca tors, ci ca un oftat sâsâit. Lydia se ridică cu grijă în capul oaselor, căutând printre umbrele mișcătoare acel ceva despre care știa că trebuie să fie acolo.

Dormitorul nu era prea întunecat. După incidentul cu Weekendul Pierdut, își modificase întreaga rutină. Acum lăsa toată noaptea aprinsă lumina din baia de alături. În plus, dormea cu draperiile neînchise ca să permită luminii din stradă și uneori celei de la lună să se reflecte în ferestrele dormitorului. Mai făcuse și alte schimbări. Purta în pat una din brățărilor ei de chihlimbar și mai ținea încă vreo șase împrăștiate prin apartament.

Cele patruzeci și opt de ore petrecute în catacombe își lăsaseră amprenta.

Văzu întâi ochii lui Fuzz – cea de a doua pereche, cei pe care îi folosea la vânătoare. Străluceau auriu aprins în semi-lumina camerei. Fuzz era foarte îngrijorat. Asta însemna că reacția ei era normală.

Mătură cu privirea tot restul dormitorului, căutând strălucirea care spunea totul.

Nimic.

Murmurul energiei sclipi din nou în aer. Lydia se concentrează. Nu avea nicio îndoială. O fantomă îi invadase dormitorul. Dar nu se materializase încă.

— Doar o pișcătură. Una mică, Fuzz.

Sigur că era o fantomă mică, gândi ea, încercând disperată să se îmbărbăteze pe ea însăși și pe iepurașul-de-praf în același timp. Aici, în Cartierul Vechi, energia psi se scurgea liberă din crăpăturile nevăzute ale Orașului Mort. Dar chiar și un vânător de fantome puternic putea să cheme doar o manifestare slabă a energiei disonante în afara catacombelor.

Însă concluzia era evidentă. Dacă exista o fantomă în apropiere, era și un vânător de fantome undeva pe lângă ea. Manifestările de Disonanță Energetică Instabilă nu apăreau singure în afara catacombelor. Și singurii oameni care puteau manipula fantomele de energie erau vânătorii de fantome.

O umbră se mișcă pe balconul din afara ferestrei ei. Lydia își întoarse rapid capul, dar avu doar o vedere fugară a siluetei.

— *Perversule!* strigă ea.

Umbra dispăru din vedere.

Ar fi vrut să se ducă după el, dar trebuia să rezolve întâi cu fantoma. Chiar și MDEI-urile mici puteau cauza stricăciuni însemnate.

Trase la o parte cearceaful, se ridică în picioare și îl ridică pe Fuzz de pe pătură. Iepurașul-de-praf nu se relaxă în brațele ei. Ochii lui de vânătoare erau două flăcări gemene în umbră. Corpul lui mic tremura. Lydia zări un colț. Fuzz privea către spațiul de deasupra pernei.

Fantoma începea să se materializeze. Energia verde ca acidul începu să pulseze dezordonat. Lydia se retrase către ușă. Fuzz sâsâi.

— Ușurel. Tot ce putem face este să nu-i stăm în drum până când se evaporă. E chiar foarte mică. Mă îndoiesc că o

să țină mai mult de câteva minute.

Se retrase în hol cu spatele, fără să piardă din ochi fantoma. Incandescența verde a formei care se suda creștea continuu în intensitate.

— Nenorocitul ăla din balconul meu crede probabil că e amuzant. Dacă aflu cine e, îl dau pe mâna poliției. Chemarea de fantome în afara Orașului Mort este ilegală și o știe toată lumea.

Dar promisiunea era doar o vorbă în vânt. Chiar dacă reușea să afle care dintre durii din cartier îi jucase această festă vicioasă, nu era probabil ca poliția să se implice. În cel mai bun caz, cineva ar fi contactat autoritățile Ghildei ca să raporteze incidentul. Ghilda putea întreprinde ceva sau nu.

Fuzz mârâi din nou. Ochii lui de vânătoare străluciră cu mai multă intensitate.

În aerul de deasupra patului ei, mingea verde de energie începu să se miște. Se auzea clar o trosnitură pe măsură ce se apropia de perete. Lydia deveni tot mai neliniștită. Nu erau semne că fantoma începea să slăbească. Și mai rău era că acum părea că nu se mai mișcă la întâmplare.

Fuzz privea fix, fără să clipească, la mingea de energie pulsândă de deasupra patului. Lydia știa că niciunul dintre ei nu putea face nimic altceva decât să nu îi stea în cale și să sperie că nu va face prea multe stricăciuni. Numai un para-rezonator de energie disonantă — un vânător de fantome — putea să cheme o fantomă; numai un vânător putea să o facă să dispară.

Spectrul mic, de lumină verde pulsândă, aproape că atingea acum peretele de lângă pat. Lydia privea plină de frustrare. Apoi simți miros de vopsea arsă. *Peretele meu!* Lydia se răsuci și alergă spre capătul holului, abia evitând ciocnirea cu o măsuță pe care o pusese acolo pentru că nu avusese alt loc pentru ea.

Alergă în bucătărie, îl puse pe Fuzz pe masă, deschise ușa dulapului de sub chiuvetă și luă stingătorul de foc, apoi alergă înapoi în dormitor.

Fuzz sări de pe masă și țopăi după ea.

— Nu poate să mai dureze prea mult, îi spuse ea. Nu

poate! Nu aici, în afara zidului.

Mirosul de vopsea arsă o izbi înainte să ajungă la ușa dormitorului. Dădu colțul tocmai la timp ca să vadă cum incandescența verde se stingea.

— A plecat. Răsuflă ușurată. Ji-am zis eu că n-o să dureze, Fuzz.

Mirosul de vopsea arsă era neplăcut de puternic. Lydia băjbâi după întrerupător și îl deschise. Apoi gemu când văzu petele de arsură rămase pe suprafața peretelui care fusese de un alb pur.

Pericolul imediat fiind depășit, se răsuci și se duse la fereastră. Tocmai la timp ca să vadă o siluetă îmbrăcată în negru dispărând pe o scară de funie care atârna agățată de acoperiș. Pe când privea înfrântă, scara fu trasă în sus și dispăru din vedere. Deschise repede fereastra și se aplecă peste ea.

— Derbedeule! Dacă pun mâna pe tine...

Dar nenorocitul dispăruse, iar ea știa că șansele de a-i afla identitatea erau ca și inexistente.

În acel moment își dădu seama de implicațiile situației. Îi crease atâtea probleme proprietarului în ultimul timp, încât probabil ar fi profitat de orice scuză ca să-i rezilieze contractul de închiriere. Pagubele produse de foc și fum intrau, în mod sigur, la categoria „Distrugere voită a proprietății de către chiriaș” sau orice altă clauză nedefinită din contract.

— Dacă Driffield află de chestia asta, ne-am ars, Fuzz.

Emmett privi fața de chihlimbar a ceasului său în timp ce cobora din Slider. Era abia șapte. Soarele dimineții încă nu trecuse prin pătura de ceață care se târâse dinspre râu seara trecută.

Traversă parcare mică și înghesuită a apartamentelor cu vedere la Orașul Mort, trecu de poarta de siguranță și începu să urce scările. Sunase de două ori înainte de a pleca de la hotel, dar Lydia nu răspunsese la telefon. Era probabil la duș, gândi el.

Cumpănise dacă să aștepte ca ea să ajungă la serviciu înainte de a vorbi cu ea, dar până la urmă decisese că ar fi fost mai bine să-i vorbească în afara muzeului Shrimpton.

Ajunsesse pe la jumătatea holului spre apartamentul ei, când realizează de ce Lydia nu răspunsese la telefon. Probabil că își petrecuse noaptea în altă parte.

Dintr-un motiv necunoscut, această explicație îl irită. Era consultanta *lui*. El avea dreptul asupra orelor când nu lucra la Casa Shrimpton de Orori Antice.

Vru să apese soneria, dar își aminti că nu funcționa, și bătu în ușă. Ușa se deschise cu o grabă neașteptată. Prinse un miros de vopsea proaspătă.

— Ai venit să vezi ce pagube ai produs, lichea ce ești?

Lydia trase ușa cu putere.

— Dacă îți închipui că nu mă duc la poliție pentru că ești copil, ai... Se întrerupse cu ochii măriți de șoc. Dl. London.

El o studie cu un interes profund. Era clar că încă nu se îmbrăcase să meargă la muncă. Avea o cămașă veche, din denim și o pereche de jeansi decolorați, bine purtați. Părul ei de culoarea focului era ținut de o bentiță albastră. Stilul acesta îi sublinia unghiurile interesante ale feței. În mâna stângă ținea o pensulă.

Iepurașul-de-praf îi stătea pe umăr, arătând ca un ghemotoc de bumbac murdar.

— Scuzați primirea, zise ea seriosă. Așteptam pe ăăă, altcineva.

El privi spre pensulă.

— Asta înseamnă că nu te vei duce azi la birou?

— Aș vrea eu. Își încreți nasul. Din nefericire mi-au rămas mai puțin de două ore ca să termin de vopsit peretele din dormitor, să mă schimb și să ajung la serviciu. Uite ce-i, știu că ești aici ca să-ți spun unde am ajuns cu căutarea obiectului de familie, dar nu am timp de discuții acum.

— Văd asta. Te superi dacă te întreb de ce nu ai așteptat până în weekend ca să te apuci de așa un proiect?

— Nu prea am de ales. Unul dintre vânzătorii de fantome din cartier mi-a făcut o vizită noaptea trecută. Mi-a jucat o festă îngrozitor de rea.

Emmett intră în holul micuț, fără să aștepte invitația ei.

— Ce fel de festă?

— A reușit să aducă o fantomă mică. S-a materializat în dormitorul meu. Nu știu dacă a vrut să provoace stricăciuni sau dacă MDEI-ul i-a scăpat de sub control. În orice caz, peretele meu arată de parcă cineva ar fi încercat să-l folosească pe post de grătar. Dacă proprietarul află de stricăciune, o s-o folosească probabil drept scuză ca să-mi anuleze contractul de închiriere.

— Îți dau eu o mână de ajutor, zise Emmett.

— Poftim?

Mirarea ei îl amuză dintr-un oarecare motiv.

— Pot să vopsesc un perete.

— Oh! Privi nesigură spre capătul holului. Drăguț din partea ta că te oferi să mă ajuți, dar...

Îi luă pensula din mână.

— Iau eu asta. Și porni spre dormitor.

— Stai! se grăbi spre el. O să-ți strici jacheta asta frumoasă. Arată de parcă a costat o avere. Nu-mi pot permite să-ți cumpăr alta.

— Nu-ți face griji pentru jachetă. Se opri în ușa dormitorului și studie scena.

Se invitase singur înăuntru pentru că voia să vadă evidența stricăciunilor făcute de fantomă. Golan de cartier sau nu, faptul că noul lui consultant primise o „vizită“ la mai puțin de douăzeci și patru de ore de când lucra pentru el, pornise câteva alarme.

Deși era acolo ca să studieze peretele, primul lucru pe care îl remarcă fu patul nefăcut. Cearceafurile albe încurcate și pătura mototolită aveau în ele ceva foarte intim. Lydia dormise aici noaptea trecută. Singură, după toate indicațiile. Simți aceeași șoaptă de conștientă sexuală pe care o simțise în cealaltă dimineață la Shrimpton, când o intervievase. Senzația era mai puternică de data asta. Se întrebă cât de mare o complicație se va dovedi a fi.

Lydia veni în spatele lui. El își forță atenția asupra problemei principale. Patul fusese tras de la perete. Un cearceaf fusese întins pe podea servind drept protecție. O

găleată cu vopsea albă era pusă pe cearceaf. Niște cârpe erau adunate grămadă.

Emmett se uită la dârele de fum de pe perete. Trei linii ondulate. O răceală îi cuprinse stomacul.

— Avem o problemă, zise el.

— Știu că am o problemă. Se numește Driffield. Dar, după cum poți vedea, aproape că am terminat peretele. Dacă te dai la o parte...

Emmett își scutură capul o singură dată, privind încă arsurile din vopsea.

— Proprietarul nu este problema cea mai mare acum.

— Despre ce vorbești?

El nu răspunse imediat. La dracu', poate greșea el, se gândi. Poate că își lăsa imaginația să zburde. Era posibil ca urmele să fie întâmplătoare.

Intră încet în cameră, examinând vopseaua arsă. Cu cât privea mai de aproape, cu atât era mai convins că prima lui reacție fusese cea care trebuia. Urmele nu erau cele eractice ale unei arsuri provocate de o fantomă mică scăpată de sub control. Recunoștea că era dezordonat, dar putea să vadă desenul. Cele trei dâre ondulate nu puteau fi luate drept altceva.

— Nu golani de cartier au făcut asta, zise Emmett.

— Nu fii așa sigur. Avem câțiva vânători de fantome începători care sunt foarte puternici. Toți viitori gangsteri. Și toți doritori să intre în Ghildă.

— Nu-mi pasă cât sunt de puternici. Arsurile astea sunt deliberate. Nu sunt întâmplătoare. Cel care a invocat fantoma, o avea sub control total. Niciun para-rezonator de energie disonantă neantrenat nu ar fi putut obține un grad atât de mare de acuratețe cu o fantomă ieșită de sub control.

Îl privi neliniștită.

— Asta crezi?

— Da, zise Emmett foarte încet. Asta cred. Trebuie să stăm de vorbă.

Îl studie un lung moment.

— Crezi că are legătură cu cabinetul furat, nu-i așa?

— Da.

Ea ezită.

— O.K. vorbim. Dar conversația va trebui să aibă loc altădată. Acum trebuie să vopsesc peretele ăsta și apoi să plec la birou.

Îi trase pensula din mână, păși pe lângă el și pomi către perete.

— Te duc la un restaurant diseară, zise el. Vorbim atunci.

Ea se încruntă.

— Ce înseamnă asta? S-a schimbat ceva de ieri până azi?

El privi spre desenul care fusese ars în perete.

— Poate. Poate nu.

Ea îi aruncă o privire de oțel.

— Cred că ar trebui să-ți amintesc că avem un contract, dle London.

— Sunt conștient de asta, dră Smith. Cum ziceam, o să te pun la curent în seara asta. Între timp, nu mai face niciun fel de cercetare în legătură cu cabinetul meu.

Lydia se alarmă.

— De ce nu?

— Nu este timp de discutat acum.

— Așteaptă naibii un minut! Vocea îi deveni rapid mânioasă. Am planificat ca azi să stau de vorbă cu încă trei proprietari de anticariate.

— Lasă-i.

— Dar...

Se întoarse cu fața spre ea.

— Acesta este un ordin, dră Smith. Nu vreau să mai faci niciun fel de cercetare în contul meu despre cabinet, până nu discutăm problema diseară. Ai înțeles?

Cei mai mulți oameni renunțau când îl auzeau vorbind pe tonul ăsta. Lydia își strânse fălcile, dar nu renunță niciun milimetru.

— Nu, zise ea, n-am înțeles.

— Haide să clarificăm niște lucruri. Eu sunt clientul. Eu îți spun că nu te voi plăti niciun ban dacă continui să vorbești cu dealerii despre cabinet.

— Dar avem un contract, protestă ea.

— Vopsește-ți peretele, dră Smith. Vin să te iau diseară la șapte.

CAPITOLUL 6

— Și cine e tipul ăsta cu care ieși diseară?

Zane Hoyt își luă singur o cutie de Cortina Cola din frigiderul micuț al Lydiei.

— Cineva pe care l-ai cunoscut la muzeu?

— Într-un fel. E un nou client. Lydia se privi în oglinda din hol și își aranjă cerceul de aur din ureche.

— E o întâlnire de afaceri, nu una amoroasă.

— Pare ceva plictisitor.

Orice altceva ar fi fost Emmett London, gândi Lydia, plictisitor categoric nu era. Întâlni privirea lui Zane în oglindă și zâmbi.

Zane abia împlinise treisprezece ani. Păr negru și ochi negri, era subțire, energic și ajuns la vârsta critică la care avea nevoie de mâna fermă a unui bărbat. Din nefericire, nu exista niciun bărbat adult în familie. Tatăl lui, un vânător de fantome, fusese ucis cu ani în urmă în catacombe. Maică-sa murise într-un accident de mașină la scurt timp după asta. Zane era crescut de mătușa lui, Olinda Hoyt. Locuiau la etajul trei.

Majoritatea așa-zișilor prieteni ai Lydiei și colegilor de la universitate dispăruseră după incidentul cu Weekend-ul Pierdut. Zane și Olinda se împrieteniseră cu Lydia într-un moment când ea avea mare nevoie de prieteni. Le era profund recunoscătoare.

— Lucrul cel mai important este că dl. London o să mă plătească foarte bine ca să-l ajut să găsească un obiect de familie pierdut, zise Lydia.

— Ha. Tot plictisitor mi se pare.

Zane se opri plin de speranță.

— Doar dacă nu vorbim despre ceva din catacombe?

— Nu. E un antique de pe Vechiul Pământ.

— De ce vrei să te bagi în chestii de pe Vechiul Pământ? Credeam că vrei să lucrezi iar în catacombe.

— Așa e. Dar înainte de a putea atrage astfel de afaceri, trebuie să-mi stabilesc reputația de consultant particular. Asta înseamnă că trebuie să accept orice afaceri găsesc.

— Probabil.

Zane sorbi din Cola și își încreți nasul.

— Deci e în ordine dacă stau să învăț aici cu Fuzz în seara asta cât ești tu plecată?

— Sigur.

Orice ca să-i încurajeze eforturile educaționale, gândi Lydia.

— Lui Fuzz îi place să aibă musafiri.

Zane era un para-rezonator de energie disonantă abia înmugurit. Dacă nu era împins cu forța spre altceva, perspectivele lui erau mult prea evidente. Era de la sine înțeles că se va înrola în Ghildă când va împlini optsprezece ani și va deveni vânător de fantome. Ca lucrurile să fie și mai proaste, îi plăceau grozav uniforma kaki și haina de piele.

Lydia făcea absolut tot ce putea ca să-l descurajeze. În cel mai bun caz, vânătorii de fantome erau doar puțin mai mult decât niște bodyguarzi bine plătiți, după părerea ei. Bodyguarzi de care nu se putea depinde într-o situație dificilă, așa cum descoperise ea cu șase luni în urmă pe propria ei piele. În cazul cel mai rău, deveneau gangsteri.

Zane era prea inteligent ca să își piardă timpul într-o muncă bazată pe mușchi și fără perspective. S-ar fi putut să nu fie în stare să îl țină de la ceva vânătoare de fantome, dar era decisă ca el să meargă la facultate și să studieze pentru o profesie respectabilă.

Se așeză pe scaunul din fața lui.

— Zane, vreau să te întreb ceva înainte să vină dl. London. E ceva foarte serios, O.K.? Așa că, te rog să nu mă tachinezi.

O privi întrebător.

— S-a întâmplat ceva?

— Într-un fel. Noaptea trecută, cineva a invocat o

fantomă și a trimis-o în dormitorul meu ca să mă sperie. Astăzi, la birou, am primit un telefon ciudat în legătură cu asta. Cred că a fost cineva din cartier. Ai idee cine ar putea fi?

Zane aproape că se înecă cu Cola.

— Glumești? Niciunul dintre băieții cu care ies nu este destul de puternic ca să cheme o fantomă.

— Dar dintre băieții mai mari? Derrick sau Rich?

Zane mai luă o gură de Cola în timp ce se gândea.

— Îmm, nu știu Lyd. Nu cred. Poate e cineva nou în zonă.

— Mi-era teamă că asta o să spui, murmură Lydia.

— Mulți tipi or să-ți *spună*, probabil, că pot să o facă, dar să nu-i crezi. Le place să își arate chihlimbarele, dar n-am văzut pe niciunul făcând prea multe, decât poate câteva licăriri.

Zane o privi de aproape.

— Ești sigură că nu ai văzut de-astea? Niște licăriri?

— Foarte sigură. Lydia știa că Zane și prietenii lui foloseau cuvântul „licăriri” ca să desemneze urmele inofensive de energie care erau prea mici pentru a fi clasificate ca fantome reale. Țineau, în medie, câteva secunde înainte să dispară. Erau prea mici și prea slabe pentru a putea fi manipulate. Chiar și cel mai tânăr și mai slab dintre vânători putea să cheme licăriri înainte să ajungă la pubertate.

— Ești sigură că a fost o fantomă adevărată? Zane părea că se îndoiește.

— Crede-mă, Zane. Pot recunoaște o fantomă adevărată dintr-o singură privire.

— Da, sigur, zise el mult prea repede. Te cred, Lyd.

Dar prinse îngrijorarea din privirea lui și știu la ce se gândeste el. Zane era prietenul ei și apărătorul ei loial, dar în sufletul lui era și el îngrijorat că ea fusese afectată prea rău de experiența pe care o trăise în timpul Weekend-ului Pierdut din catacombe.

Până nu cobora din nou sub pământ ca să se confrunte cu câteva capcane, nu putea să-și dovedească sieși, și nici altcuiva, că nu va ceda sub presiune.

Ciocănitul de la ușă o întrerupse înainte de a-l mai putea întreba ceva pe Zane.

— Trebuie să fie dl. London. Dădu să se ridice de pe scaun.

Dar Zane sări de pe sofa și alergă spre ușă.

— Deschid eu.

Deschise ușa cu un gest teatral. Urmă un moment de liniște profundă cât timp bărbatul și băiatul se priviră unul pe celălalt.

— Bună! zise Emmett. Am venit să o iau pe Lydia.

Zane zâmbi larg.

— Bună! Sunt un prieten de-al Lydiei. Zane. Zane Hoyt.

— Mă bucur să te cunosc, Zane. Eu sunt Emmett London. Emmett privi bucata mare de chihlimbar care atârna la gâtul lui Zane.

— Drăguț medalion.

— Mulțumesc. Sunt para-rezonator de energie disonantă. Mă voi înscrie în Ghildă ca să devin vânător de fantome, când o să împlinesc optsprezece ani.

— Nu mai spune? zise Emmett politicos.

Lydia se încruntă.

— Ai numai treisprezece ani, Zane. Probabil că o să te răzgândești de o mie de ori în privința meseriei, până împlinești optsprezece ani.

— În niciun caz, zise Zane absolut convins. Zâmbi către Emmett. Lydia nu prea îi place pe vânătorii de fantome. A avut o experiență neplăcută acum câteva luni, și dă vina pe...

— Destul, Zane! îi tăie Lydia repede vorba. Sunt sigură că dl. London are rezervare pentru masă. Trebuie să plecăm.

— Da, sigur, zise Zane. Se uită la Emmett cu o sclipire de proprietar.

— Lyd e gata de plecare, domnule London. Arată foarte drăguț, nu credeți?

Emmett o privi pe Lydia din cap până în picioare. Și ochii lui sclipiră. Lydia era destul de sigură că văzuse amuzament în ochii aceia chihlimbarii, dar crezu că mai văzuse și altceva, ceva ce ar fi putut fi apreciere masculină.

I se făcu cald.

Nu roșise. Nu putea să fi roșit. În fond, era vorba doar de afaceri.

Poate că ar fi trebuit să poarte un costum, în loc de rochia turcoaz minusculă. O cumpărase chiar înainte de dezastrul din catacombe, imediat după ce începuse să se vadă cu Ryan Kelso. Dar Ryan ieșise din viața ei în săptămânile de după Weekend-ul Pierdut. Și nu mai avusese ocazia să poarte rochia.

Când o scosese din fundul garderobei, unde o atârnase nepurtată mai mult de șase luni, i se păruse destul de discretă pentru o masă de afaceri. Mânele lungi și decolteul înalt ofereau rochiei un aspect aproape formal. Cel puțin așa își spusese ea. Brusc, nu mai era așa de sigură.

— Da, zise Emmett, arată foarte drăguț.

Drăguț? Ce înseamnă „drăguț”? Se întrebă ea. Privi jacheta lui neagră, dreaptă, din in, tricoul negru și pantalonii negrii. Categorie nu drăguț. Periculos, sexi, intrigant, dar nu drăguț.

Tuși ușor.

— Ar fi bine să plecăm. Zane, poți să îți faci temele aici și să-i ții de urât lui Fuzz până la ora când trebuie să te întorci acasă. Dar fără să te uiți la ecranul rez. Ai înțeles?

Zane se strâmbă.

— Uf, Lyd, n-am destule teme ca să-mi ocupe toată seara.

— Dacă printr-o bizară întâmplare, reușești să-ți termini lecțiile mai devreme, poți să citești o carte până la ora când trebuie să pleci, zise ea nemiloasă.

Zane mormăi.

— O.K., O.K., fără ecran rez. Făcu o pauză speculând. Ce zici de niște înghețată?

Lydia zâmbi.

— Sigur. Cu condiția să îmi oprești și mie.

— Nicio problemă. Zane o conduse pe ușă afară cu o mișcare elegantă a mâinii. Distracție plăcută!

Lydia strânse puternic bareta poșetei și ieși în hol. Când

Zane închise ușa cu zgomot în spatele ei, deveni brusc conștientă că era singură cu Emmett. Fără niciun cuvânt merse alături de el spre scări.

— Îl cunoști pe Zane de mult? întrebă Emmett în timp ce coborau spre etajul patru.

— L-am cunoscut pe el și pe mătușa lui când m-am mutat în complexul ăsta de apartamente. El și Olinda au fost tare buni cu mine într-un moment în care eu, ei bine, aveam nevoie de prieteni.

— Olinda e mătușa?

— Da. Lydia depășește liftul. E o femeie cumsecade, cu un suflet bun. Ține cafeneaua Cuartț din josul străzii. Dar mi-e teamă că are planuri pentru Zane, și ele nu includ continuarea educației.

— Ce fel de planuri?

— Olinda nu face un secret din faptul că abia așteaptă ca Zane să ajungă la vârsta la care să se poată înscrie în Ghildă și să se pregătească a deveni vânător de fantome. Un vânător bun poate face bani frumoși, știi.

— Așa am auzit.

Lydia se strâmbă.

— Din nefericire, Zane prezintă toate semnele că o să devină un para-rezonator de energie disonantă foarte bun.

— Cu alte cuvinte, buna mătușă Olinda crede că Zane va deveni un contribuitor important la lichiditățile familiei, de cum îl va înscrie în Ghildă.

— Exact. Lydia se uită la el. Nu mă înțelege greșit. Țin foarte mult la Olinda, dar noi două ne-am angajat într-un război nedeclarat. Eu mă lupt ca să mă asigur că Zane va merge la facultate înainte să se gândească măcar să devină vânător de fantome. Olinda vrea să-l înscrie în Ghildă în ziua când împlinește optsprezece ani.

— Înțeleg.

— Fac tot ce pot ca să-i descurajez fanteziile despre vânătorii de fantome, dar nu prea reușesc. Băieții tineri sunt foarte impresionabili. Toate chestiile alea bărbătești despre vânătoare, îl atrag foarte mult, mai ales la vârsta lui.

Emmett îi aruncă o privire enigmatică în timp ce părăseau scările și intrau în parcare.

— A fi para-rezonzator de energie disonantă, nu este un lucru pe care să-l poți ignora. Mai devreme sau mai târziu, Zane va trebui să se împacă cu acea parte a firii lui. Nu se va putea preface că nu are acest talent, indiferent cât de mult va încerca.

Logica lui calmă o irită.

— Zane este un copil inteligent. Poate să se facă doctor sau profesor ori artist. Nu zic că nu își poate exercita talentele în particular. Dar nu vreau să devină doar un bodyguard supra-evaluat și foarte bine plătit.

— Îmi dau seama că profesiunea asta îți cam displace, dar bodyguardzii sunt și ei folositori.

— Ha! Chestie de opinie.

Se opri lângă un Slider de culoare gri închis și deschise ușa pasagerului pentru ea.

— Dacă vei rămâne în continuare să lucrezi cu mine, s-ar putea să ai nevoie de unul.

Ea se opri cu un picior în mașină.

— Ce vrei să spui?

— Mi-e teamă că va trebui să te concediez.

Furia și neîncrederea se citeau pe fața ei.

— Mă scoți la masă ca să-mi spui că vrei să renunți la contractul cu mine?

— Cam asta vreau să spun. Semnele alea de arsură de pe peretele tău au schimbat totul, Lydia. Sunt niște chestii legate de treaba asta despre care nu ți-am spus.

CAPITOLUL 7

El alesese restaurantul cu ajutorul recepționarului de la hotelul în care stătea.

— Genul de restaurant în care se adună cei de la universitate; știi, profesorii, nu studenții.

— Nu vă faceți griji, domnule, știu locul perfect. Un bistro

micuț și foarte drăguț. Se numește Contrapunct. Este specializat în bucătărie New Wave. O selecție de vinuri excelentă. Foarte popular pentru cei de la universitate.

Lydia nu zise nimic în timp ce îl urma pe măitre către o masă de lângă fereastră. Emmett știa că era furioasă. Dar sub furia care o copleșise, prinse o sclipire de recunoaștere în expresia ei. Își făcu o notă mentală să dea ceva bacșiș receptionerului.

Privirea lui Emmett se plimbă prin sală, apreciind podeaua din lemn lustruit, mesele cu lumină intimă și chelnerii îmbrăcați în alb și negru. În ultimii ani, reușise să înțeleagă conceptul de șic informal. Îl recunoștea atunci când îl vedea – iar Contrapunct era exact ceva de genul acesta. Genul de restaurant unde se serveau multe feluri de paste și unde se făceau niște chestii inteligente și artistice din legume miniaturale.

Lydia reuși să se abțină până ce chelnerul le luă comanda. Apoi își așeză brațele pe masă și îl privi cu ochii îngustați.

— O.K., vorbește! zise ea. Ce-i chestia asta cu concedierea mea?

Se gândise intens la cât de multe să-i spună. Până la urmă, decisese că cel mai bine ar fi să-i spună măcar o parte din adevăr. Nu se putea gândi la nicio altă modalitate de a o convinge că nu își dorea să lucreze pentru el.

— Ți-am spus că am venit în Cadence pentru a găsi un obiect de familie care mi-a fost furat din colecție, zise el.

Degetele ei bătură un staccato rapid în tăblia mesei.

— Ai de gând să-mi spui că povestea despre cabinetul de curiozități nu a fost adevărată?

— Ba e adevărată. Dar nu ți-am spus că a fost luat de nepotul meu, Quinn.

Această informație o făcu să clipească de câteva ori.

— Nepotul tău?

— Băiatul surorii mele. El a... Emmett făcu o pauză, gândindu-se. A împlinit optsprezece ani luna trecută.

— Nu înțeleg. A furat un obiect al familiei?

— Mă îndoiesc că el vede lucrurile în felul ăsta.

— În ce alt fel le poate vedea?

— Tehnic, ce a făcut el, a fost să-l amaneze. Mi-a lăsat o copie după chitanță în cutia poștală. Pentru orice eventualitate, a zis el.

— Ce fel de eventualitate?

— Ar fi bine să încep cu începutul. Acum câteva luni, Quinn s-a împrietenit cu o fată, o tânără pe nume Sylvia. Părinții lui nu au fost de acord. Pe scurt, Sylvia a venit aici, în Cadence, aparent căutând de lucru. Quinn a venit după ea.

Lydia se încruntă.

— Ce fel de lucru?

— Nu știu. Quinn mi-a spus că este o para-rezonatoare de energie efemeră destul de puternică și visa să lucreze în domeniul para-arheologiei. Dar nu are pregătire și nu are nici atestat. Din nefericire, resursele ei sunt limitate. Când a cunoscut-o Quinn, abia reușea să supraviețuiască lucrând ca ospătăriță.

— O.K., deci ea a venit aici, în Cadence, iar Quinn a urmat-o. Cu cabinetul tău.

— Exact. Și acum el a dispărut. Nimeni nu mai știe nimic despre el de aproape două săptămâni. Soră-mea și-a ieșit din minți. Bărbatul ei este îngrijorat.

Lydia îl studie.

— Așa că tu ai fost de acord să vii să-l cauți?

— Da. Din câte pot să-mi dau seama, a vândut cabinetul unui dealer din Cartierul Vechi și a folosit banii ca să închirieze o cameră de hotel. Dar a stat doar două nopți la hotel, apoi a dispărut.

Lydia căzu pe gânduri.

— Dar dealerul care a cumpărat cabinetul? Ai vorbit cu el?

— M-am dus la magazinul lui, dar el nu era acolo. Și nici cabinetul nu era.

Ea îl privi fix, pe măsură ce înțelegerea îi sclipea în ochi.

— Vorbești cumva de Chester? El era dealerul care a cumpărat cabinetul de la Quinn?

— Da. El îi urmări fața. Magazinul lui era închis când am

ajuns acolo. Dar am intrat să arunc o privire.

— *I-ai spart magazinul?*

— Nu voiam să pierd timp.

— Doamne, Dumnezeule!

El își băgă mâna în buzunarul interior al jachetei.

— N-am găsit cabinetul și nici vreun indiciu asupra celui care l-ar fi cumpărat de la Brady, dar am găsit asta.

Scoase din buzunar o fotografie pe care o găsisese lipită pe peretele din spatele teighelei din magazinul lui Brady, și o așeză pe masă, în fața Lydiei.

Poza reprezenta o femeie cu un păr roșu strălucitor, așezată într-o cabină de dansatoare în ceea ce părea a fi un club de noapte prăpădit. Femeia zâmbea veselă către aparatul de fotografiat. Alături de ea, stătea un om micuț și unsuros, cu părul lins pe spate și un sacou-sport, ieftin. Bărbatul rânjea cu gura până la urechi.

Lydia privi fotografia, apoi își ridică rapid privirea, ochii ei întunecându-se.

— Sunt eu cu Chester în Holul Supranatural. Sărbătoream ziua mea de naștere. Întotdeauna ruga pe cineva să ne facă o poză când eram acolo împreună. Era casa lui departe de casă.

— Când nu l-am putut găsi pe Brady, am încercat să te contactez pe tine. Emmett luă poza și o puse înapoi în buzunar.

— Nu ai fost greu de găsit. Dar tocmai când ne-am întâlnit, am dat peste Brady mort în sarcofagul ăla.

Mânia îi înroși obrajii.

— Dumnezeule, totul a fost o înscenare chiar de la început, nu-i așa? M-ai căutat pentru că îți închipuiai că sunt într-o relație cu Chester. Ai pretins că ești un client adevărat, dar în tot timpul ăsta credeai că pot să-ți dau o pistă către nepotul tău dispărut și către cabinetul tău dispărut.

— Nu prea aveam de unde să pornesc, zise el încet.

— Știam eu.

— Știai?

Mâna ei se strânse într-un pumn mic pe fața de masă

albă.

— Erai prea bun ca să fii adevărat.

El ridică din umeri, fără să spună ceva.

— Ce te-a hotărât să pui capăt acestei șarade în seara asta? întrebă ea cu duritate.

— Urmele de arsură pe care le-a lăsat fantoma pe peretele din dormitorul tău.

Confuzia dizolvă o parte din mânia ei.

— Ce-are a face asta cu...

Se întrerupse când chelnerul sosi la masa lor cu aperitivele. Emmett privi felul de mâncare așezat în fața lui. Meniul îl descria ca fiind „armonie de creveți în trei părți”.

Niciunul din cei trei creveți bine gătiți și așezați peste un strat de ridichi tăiate subțire nu părea să cânte în armonie în trei părți și nici în alt fel, dar decise să nu facă un caz din asta. Bucătăria New Wave era o stare de spirit, își aminti el.

Lydia se aplecă în față nerăbdătoare, de cum plecă chelnerul.

— Explică-mi, London. Ce vrei să spui cu faptul că peretele meu ars a schimbat lucrurile?

— Semnul lăsat de fantomă pe peretele tău nu a fost unul întâmplător, Lydia. Dacă te-ai fi uitat la el de aproape, ai fi văzut trei linii ondulate. A fost o treabă de mântuială, este evident că vânătorul nu a avut un control complet asupra fantomei, dar sunt sigur de liniile astea.

— Și?

— Cred că cineva a încercat să îți trimită un mesaj.

Ea arăta prudentă, acum.

— Vrei să zici că ai recunoscut liniile astea trei ondulate?

— Da. Mușcă dintr-un crevete. Le-am mai văzut.

— Unde? Vocea ei era sugrumată.

El puse jos furculița, își descheie jacheta și scoase o bucățică de hârtie pe care o găsisese în biroul lui Quinn. I-o dădu Lydiei fără niciun cuvânt.

Ea îi trase hârtia din mână și privi cele trei linii ondulate. Își ridică privirea.

— Nu înțeleg.

— Am găsit desenul pe un carnețel care se afla lângă

telefonul din camera lui Quinn. Cred că le-a desenat după ce a vorbit la telefon cu Sylvia. A dispărut la câteva ore după ce a primit telefonul ăla.

— Știi cumva ce semnifică liniile?

— Nu. Dar încerc să aflu. Însă faptul că cineva a folosit o fantomă ca să le pună pe peretele tău, îmi spune că sunt probabil importante. Și posibil periculoase.

Absentă, puse bucata de hârtie pe masă.

— Probabil că îți spune de asemenea că nu știu ce s-a întâmplat cu cabinetul tău sau cu Quinn, până la urmă, așa-i?

El ridică din umeri.

— Mi-a trecut prin minte că dacă cineva și-a asumat riscul de a te avertiza printr-o manifestare ilegală, ai putea fi în pericol pentru că ai început să pui întrebări. Iar dacă ai început să pui întrebări, probabil că nu știi unde se află cabinetul sau nepotul meu.

— Presupun că asta explică telefonul pe care l-am primit azi dimineață la birou, zise ea, fără chef.

— Ce telefon?

— Am crezut că era o farsă. Își mișcă mâna într-un gest de respingere. Era vocea unui bărbat. Un bărbat tânăr, cred. N-am recunoscut-o. A zis doar, «Nu mai pune întrebări». Apoi a închis.

— Fir-ar să fie! De ce nu mi-ai spus?

Îl privi aspru.

— Tocmai ți-am spus că am crezut că era o farsă. Nu avea nicio noimă. N-am făcut legătura cu căutarea cabinetului tău dispărut.

— N-ai făcut-o pe dracu'. Ești prea deșteaptă ca să nu fi făcut legătura.

Enervarea îi strângea vocea.

— O.K., O.K., recunosc că mi-a trecut prin cap posibilitatea asta. Dar mi-a fost teamă că dacă tu credeai că sunt în pericol, m-ai fi concediat.

— Și exact asta am de gând să fac. Este foarte clar acum că am calculat greșit. Nu erai implicată în povestea asta înainte de a te implica eu.

— Crezi că mă poți dezimplica reziliind contractul cu mine? Așa crezi?

— Vreau să ieși din chestia asta, Lydia.

Era pregătit pentru mânia încăpățânată care izbucnise. Ceea ce îl surprindea, era o undă de altceva. Disperare?

— Chiar dacă ai dreptate, e prea târziu, zise ea repede. Am vorbit cu câțiva dealeri. S-a răspândit vorba că sunt în căutarea unui cabinet.

— Măine poți să răspândești vorba că noul tău client te-a concediat și nu mai ești în căutarea obiectului familiei lui.

— Ce te face să crezi că asta o să meargă? Vestea e deja în comunitatea de antichități. Nu pot s-o iau înapoi. Dacă cineva știe ceva despre cabinet, mă va contacta, indiferent dacă mă concediezi sau nu.

— Spune-le să ia legătura cu mine.

— Cei care sunt cel mai în măsură să știe ceva folositor, nu vor vrea să stea de vorbă direct cu tine. Se aplecă în față, determinarea vibrând în jurul ei aproape ca un câmp de energie. Îi cunosc pe oamenii ăștia. Au încredere în mine, dar nu și în cei din afară. Ai nevoie de mine, London.

— Nu atât de mult, încât să te pun în pericol.

— Nu te-a deranjat să mă pui în pericol atunci când ai crezut că sunt în afaceri cu Chester.

— Asta a fost altceva, murmură el.

— A fost o fantomă foarte mică.

— Chiar și cele mai mici pot crea o reacție neplăcută. Te pot îngheța, te pot aduce în stare de inconștiență timp de cincisprezece, uneori chiar douăzeci de minute.

— Leșinul sau paralizia temporară sunt efecte comune, trecătoare, ale contactului direct cu o MDEI slabă, zise ea pe un ton formal. Afecțiunile permanente sunt rare.

— Sună de parcă ai cita dintr-un manual sau dintr-un pamflet de la secția de urgențe a unui spital. Știi ce *simți* în realitate?

— Da. Ochii ei erau reci. Știu ce simți în realitate. Ai senzația că toate simțurile tale psihice intră în rezonanță până la punctul de explozie. Totul în jur e prea luminos, prea fierbinte, prea rece, prea întunecat, prea tare.

Senzațiile te copleșesc și leșini. Numai dacă nu ești cumva un vânător de fantome puternic, caz în care, înțeleg că ai un soi de imunitate limitată.

El respiră adânc.

— Bine, deci știi ce simți în cazul ăsta.

— Hai să înțelegem lucrurile așa cum trebuie. Mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimii patru ani de muncă în Orașul Mort. Niciun para-arheolog, indiferent cât de eficienți sunt vânătorii din echipă, nu poate să petreacă atâta timp pe teren și să nu aibă contact măcar cu câteva fantome mici.

Nu avea să ajungă prea departe cu logica și raționamentul, realizează el. Trebuia să pună capăt lucrurilor.

— Se pare că nu înțelegi ce vreau să spun, domnișoară Smith. Te concediez.

— Tu ești acela care nu înțelege, dle. London. Nu mă poți concedia. Avem un contract.

— Nu-ți face griji. Te voi compensa pentru timpul pierdut.

— Acum nu mai este vorba doar de bani. Dacă ceea ce spui este adevărat, este posibil ca bietul Chester să fi fost ucis din cauza cabinetului tău... Se întrerupse brusc.

Realiză că ea privea spre cineva care se apropia de masa lor.

— Sper că nu deranjez, Lydia. Te-am văzut din partea cealaltă a sălii și am vrut să te salut.

Vocea era destinsă, rafinată, masculină. Genul de voce care suna bine, gândi Emmett. O voce educată.

— Bună, Ryan! Lydia forță un zâmbet rece. A trecut ceva timp, nu-i așa? El este Emmett London. Emmett, acesta este profesorul Ryan Kelso. Este șeful Departamentului de Para-arheologie de la universitate. Făcu, delicată, o pauză. Un fost coleg.

Și un fost ceva mai mult decât coleg, gândi Emmett. Nu se considera genul intuitiv, dar nu putea să nu simtă curenții care se învârteau în jurul mesei micuțe. Un fir deranjant de posesivitate se desfășură undeva, adânc în străfundul lui. Nu era un lucru bun, probabil. S-ar fi putut lipsi de o asemenea complicație.

Se ridică foarte încet în picioare, studiind protuberanțele feței lui Ryan Kelso, dintr-o singură privire. Înalt, athletic, păr negru, ochi gri. Trăsături fine.

Ryan arăta din cap până în picioare ca un profesor universitar, îmbrăcat distins cu un pulover pe gât maro, un sacou în carouri și o pereche de pantaloni pe șolduri. Purta chihlimbar într-o brățară masivă de la mâna stângă.

Emmett îi strânse mâna scurt.

— Kelso.

— London, îmi pare bine.

Ryan îi aruncă lui Emmett o privire rapidă, estimativă, apoi își întoarse atenția înapoi la Lydia.

— Ce este chestia asta de care am auzit, cum că ai găsit un cadavru în locul ăla straniu unde lucrezi? Am văzut ceva despre asta în ziare.

— Îl chema Chester Brady, zise Lydia severă. Mă îndoiesc că îl cunoștea.

— Nu pot să spun că îl cunoșteam. Gura lui Ryan se rotunji disprețuitoare. Ziarele sugerau că era un șobolan de mine care a fost probabil omorât de unul dintre asociații lui criminali. Ce căuta la Shrimpton? Încearca să fure una din achizițiile tale?

— Chester mi-a fost prieten. Un vânător para-energetic foarte puternic, zise Lydia pe un ton de oțel. Unul dintre cei mai puternici pe care i-am întâlnit. Cine știe? Dacă ar fi avut acces la o educație decentă, poate că ar fi devenit un para-arheolog de prima mână. Probabil că până acum ar fi fost șeful departamentului din universitate.

Ryan respinse afirmația cu un râs înfundat. Apoi ochii lui se înmuiară de îngrijorare.

— Trebuie să fi fost foarte traumatizant pentru tine, să-i găsești cadavrul și celelalte probleme. Vreau să zic, șocul ăsta venind peste cele întâmplare acum șase luni...

— Nu toată lumea crede că sunt fragilă, zise Lydia cu convingere. Mă crezi sau nu, dar detectiva care conduce ancheta m-a pus pe lista ei de suspecti. Pare-se că ea crede că sunt capabilă pe de-a-ntregul să fac față stresului provocat de uciderea unui vechi prieten și îndesarea

cadavrului lui într-un sarcofag.

— Ăăă... Ryan ezită un moment, evident incapabil să înțeleagă ce trebuia să zică mai departe.

— Trebuie să-ți mărturisesc că m-am simțit oarecum flatată, continuă Lydia. Era pusă pe treabă. Emmett era amuzat. Totuși, venise momentul să intervină.

— Polițiștii întotdeauna îi interoghează pe cei care găsesc victima, zise London lejer. Sigur că au vorbit cu Lydia. Au vorbit și cu mine. Eram cu ea când a descoperit cadavrul. Dar detectiva ne-a spus clar că nu o interesăm în mod serios. Amândoi avem alibi.

— Unii dintre noi avem alibiuri mai bune decât ceilalți, murmură Lydia.

Emmett îi ignoră comentariul. Își ținu atenția îndreptată spre Ryan.

— Se pare că Brady avea o mulțime de prieteni, clienți și asociați nemulțumiți. Poliția crede că unul dintre ei l-a omorât.

— E logic. Ryan sesiză oportunitatea de a schimba subiectul. Ei, mă bucur să văd că arăți atât de bine, Lydia.

— Uimitor, nu-i așa? Până la urmă am reușit să nu o iau prin porumb. Nu încă, cel puțin. Dar nu te teme, întotdeauna mai e o speranță. Poate că o s-o fac într-una din zilele acestea.

Fața lui Ryan avu bunul-simț să se înroșească.

— Nu poți să te superi pe prieteni că își fac griji pentru tine.

— Dacă așa-zișii mei *prieteni* și-ar fi făcut griji pentru mine cu adevărat, ar fi avut grijă să îmi primesc înapoi vechiul meu post – după ce doctorii mi-au dat drumul, zise ea cu o voce mult prea dulce.

Nu avea de gând să renunțe, realizează Emmett. Se întrebă cum de ajunsese Ryan la concluzia că era prea delicată ca să își continue munca de arheolog.

Kelso reuși să își compună o expresie de confuzie politicoasă.

— Nu sunt sigur ce vrei să insinuezi, Lydia. Decizia de a anula contractul tău cu universitatea...

— Adică să fiu dată afară.

— Decizia a fost luată de administrație, zise Ryan repede. Știi asta. A fost decizia departamentului.

— Scutește-mă! Făcu un zgomot slab, dar inconfundabil, de dezgust. Știm amândoi că administrația ia în considerare recomandările șefilor de departamente. De ce nu ești cinstit? Ți-ai închipuit că sunt candidată la casa băieților veseli și asta le-ai spus celor din consiliu.

— Lydia, am fost toți devastați de ceea ce ți s-a întâmplat.

— Dar nu destul de devastați ca să mă lăsați să mă întorc la departamentul meu.

— În calitate de șef al departamentului, am o mare responsabilitate. Nu puteam să te trimit pe teren cu o echipă după cele întâmplate. Trebuia să mă gândesc la ce e mai bine pentru tine.

— Dacă erai chiar așa de îngrijorat de profilul meu para-psihologic, puteai să nu mă trimiți imediat în Orașul Mort. Puteai să mă lași să lucrez în laborator un timp, până ce toată lumea avea să fie convinsă că nu cedez la stres.

Încruntarea de grijă adevărată a lui Ryan se transformă în enervare. Aruncă o privire prin restaurant, într-o stare clară de disconfort, căutând o ieșire din situația care devenise penibilă.

— Regulile sunt reguli, zise el aspru. Trebuie să te gândești, Lydia, că sănătatea ta para-psihologică este elementul cel mai important al ecuației. Ai trecut printr-o experiență brutală. Trebuie să-ți acorzi un timp lung pentru recuperare.

— Sunt recuperată în întregime, Ryan.

— Îți spun eu ce să faci, zise el un pic prea inimos. Mai acordă-ți încă șase luni și pe urmă fă o cerere la departament. O să mă asigur că cererea ta va fi luată în considerație în mod special.

— Oh, mulțumesc, Ryan! Dar peste șase luni nu o să mai am nevoie de vechiul meu post. Mă aștept să am propria mea afacere de consultanță.

El părea ușor dezamăgit.

— Te privatizezi?

— Exact. Lucrez deja cu jumătate de normă.

— Nu mi-am dat seama...

— Acum două luni m-am înregistrat la Societate ca fiind consultant para-arheolog. Ochii ei străluciră. Dl. London este primul meu client. Nu-i așa, Emmett?

Trebuia să o admire, gândi Emmett. Îl înghesuise destul de bine în colțul ăsta.

— Am încheiat cu Lydia un contract acum două zile, zise el.

— Înțeleg. Ryan se încruntă la Emmett apoi o privi pe Lydia. Și ce se întâmplă cu munca ta de la Shrimpton?

— În momentul în care îmi pun afacerea pe picioare, voi demisiona de la Shrimpton, desigur. Între timp, am nevoie de bani. Am fost destul de dărmată financiar după ce am rămas fără postul de la universitate, știi.

— Înțeleg. Ryan începu să se retragă. E bine, asta este foarte bine. Nemaipomenit! Ascultă, departamentul folosește uneori consultanți particulari și experți din afară. Poate vom avea ocazia să apelăm la tine într-o bună zi.

— Desigur că îmi va face plăcere să iau în considerație un contract cu universitatea, zise ea cu aplomb, dar ține minte că în sectorul privat se cer onorarii mari. Întreabă-l pe Emmett.

Emmett reuși să nu se înece cu înghițitura de vin pe care tocmai o luase. Îi aruncă o privire de avertizare pe deasupra lumânărilor aprinse. *Nu-ți forța prea mult norocul, cucoană.*

— Merită fiecare cent, zise el tare, ceea ce, credea el, trecea drept galanterie în această situație.

Lydia îl recompensă cu un zâmbet care punea în umbră lumina lumânărilor.

Ryan îl studie cu o curiozitate precaută.

— Ce colecționați, dl. London?

Emmett văzu gura Lydiei deschizându-se. Dar se săturase de conversația ei nechibzuită. Pe sub masă, își puse pantoful pe vârful sandalelor ei mici și sexi, și apăsă destul de tare ca să-i atragă atenția. Ochii ei se măriră, dar

Își închise gura.

Emmett îl privi pe Ryan.

— Colecționez oglinzi de mormânt.

— Oglinzi de mormânt. Dacă condescendența amuzată a lui Ryan ar fi fost puțin mai consistentă, s-ar fi scurs pe masă. Ei, asta-i foarte interesant.

— Am o cameră plină acasă, în orașul Resonance, continuă Emmett. Am captușit pereții cu oglinzi adevărate, am pus oglinzile de mormânt pe niște suporturi mici și pe urmă am luminat întreaga galerie cu lumini verzi. Îi impresionează pe musafiri.

Peste masă, Emmett îi trezise atenția Lydiei și știi că era prinsă între iritare și râs. Știa asta chiar mai bine decât știa că oglinzile de mormânt erau unele dintre cele mai comune și mai puțin valoroase artefacte de pe Harmony. Erau, de asemenea, falsificate foarte des. Reproduserile și falsurile abundau în magazinele de lângă Orașele Moarte. Numai novicii și cei mai puțin sofisticați colecționari particulari le cumpărau.

— Lumini verzi? Ryan părea îndurerat. Foarte original.

— M-au costat o grămadă, dar sunt foarte mulțumit de efect, zise Emmett. Luminile și oglinzile de pe pereți creează o senzație ciudată, înțelegi?

— Îmi imaginez, murmură Ryan cu vocea uscată.

Lydia zâmbi afabil.

— Se pare că ai reușit să obții exact efectul înfiorător de care încercăm noi să-l creăm la Shrimpton, Emmett.

— Înfiorător – asta-i cuvântul. Emmett se uită la Ryan. Mai am nevoie de câteva piese ca să-mi completez colecția. De-aia am venit aici, în Cadence. Lydia crede că poate să-mi găsească niște oglinzi deosebite.

— Sunt sigur că o să găsească.

Ryan privi peste umăr.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă întorc la însoțitorul meu. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, London.

— Sigur, zise Emmett.

Ryan se întoarse spre Lydia.

— Mă bucur să văd că ai început să ieși din nou, Lydia.

Se aplecă cu intenția vădită de a o săruta pe obraz așa, ca între vechi prieteni, dar nu nimeri ținta. În ultimul moment posibil, prefăcându-se că nu are habar de intenția lui, Lydia se întinse după furculiță și, nu se știe cum, cotul ei atinse partea cea mai moale a lui de sub centură.

— Aaah! Ryan făcu un pas grăbit înapoi, porni să-și ducă mâna către locul afectat, apoi se gândi mai bine și respiră de câteva ori rapid.

— Oh, scuză-mă! Lydia se opri cu furculița în aer. Nu mi-am dat seama că stăteai așa de aproape. Și mie mi-a părut grozav de bine să te văd, Ryan. Transmite salutările mele tuturor celor de la laborator.

— Bine. Se retrase cu spatele de la masă. Ne vedem mai încolo, Lydia. Succes în munca de consultanță! Întorcându-se pe călcâie, se îndepărtă repede prin labirintul de măsuțe. Emmett îl urmări cu privirea și decise că Ryan avea aerul unui om care aplica o retragere strategică. Sau mai degrabă o fugă disperată spre un loc mai sigur.

CAPITOLUL 8

Liniștea coborî peste masa lor. Emmett se uită la Lydia. Ea îi întâlni privirea. Un moment de înțelegere totală, gândi el.

Chelnerul se întoarse cu felul următor. După ce plecă, Lydia își îndreptă atenția asupra mâncării.

— Crede că mi-am pierdut abilitatea de para-rezonator din cauza unui incident petrecut cu șase luni în urmă, zise ea după un timp.

— Așa am avut și eu impresia.

— Am trecut printr-o experiență nefastă în Orașul Mort.

— Știu, zise Emmett încet.

— Știai? îl privi repede, încruntându-se. Nu mi-am dat seama. Apoi se strâmbă.

— Da, presupun că era normal să știi.

— Mi-am sunat unul dintre oameni din Resonance City.

L-am pus să te verifice.

— Înțeleg.

— Raportul spunea că ai fost surprinsă de o iluzie capcană. Te-a copleșit, iar tu ai dispărut în catacombe, înainte ca cineva din echipă să-și dea seama ce s-a întâmplat. Ai fost căutată, dar nu te-au putut găsi. Două zile mai târziu ai apărut singură.

Ea ridică din umeri.

— Asta spun ei. Ca să fiu cinstită, nu-mi amintesc nimic din cele patruzeci și opt de ore petrecute sub pământ. Psihologii para-rezonatori spun că poate e mai bine așa.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Ea ezită.

— Poate că am fost prinsă într-o capcană. Sunt bună, dar niciun vânător para-energetic nu este perfect. Dar mai există o posibilitate.

— Care?

— Poate am fost arsă rău de o fantomă puternică. Asta ar explica cele două zile întregi de amnezie.

El se încruntă.

— Nu putea fi o fantomă. Erai cu echipa de excavări a universității. Raportul spunea că aveai cu voi doi vânători calificați.

Ea ridică o sprânceană.

— Ai citit raportul oficial al anchetei consiliului, nu-i așa?

— Da.

— Se presupune că e confidențial, știi.

— Știu.

Ea renunță să întrebe mai multe.

— Ai dreptate. Erau doi vânători cu noi. Ei susțin că m-au însoțit până la intrarea în camera mortuară. Au spus comisiei că în timp ce se ocupau de câteva fantome mici de la intrare, am dispărut într-una din anticamere. Asta a fost ultima dată când m-au văzut.

Emmett așteaptă.

— Au zis că nu am urmat procedurile standard de siguranță. Gura ei se încordă. Au insinuat că m-am purtat nechibzuit.

Emmett dădu din cap. Cei doi vânători juraseră că, în dorința ei de a explora cele două camere, Lydia plecase fără să-i mai aștepte pe ei sau pe un alt membru al echipei. Concluzia comisiei fusese categorică: se vârase singură în necaz.

O urmări cum răsucea pastele în jurul furculiței.

— Trebuie să fi fost o iluzie capcană. Dacă ar fi fost un adevărat monstru fantomă, cei doi vânători ar fi detectat urme de energie în apropiere.

— Asta spun ei. Mâncă puțin din paste.

— Îmi spui că nu crezi versiunea vânătorilor? întrebă Emmett pe un ton foarte neutru.

Ea lăsă furculița jos.

— Spun că nu știu ce s-a întâmplat. Nu am amintiri clare despre ceea ce s-a întâmplat în anticamera aia. A trebuit să-i cred pe ceilalți care s-au aflat acolo în acea zi.

— Nu ai amintiri *clare*! Emmett o privi atent. Acum un minut ziceai că nu îți amintești *nimic* despre cele patruzeci și opt de ore petrecute în catacombe.

Pentru un timp, ea nu zise nimic, doar îl privi. În lumina lumânării, fața ei părea înconjurată de mister. El se gândi ce trebuie să însemne să pierzi patruzeci și opt de ore din viață și apoi să te trezești, fără chihlimbar, în noaptea verde a unei catacombe extraterestre.

Mulți oameni care se rătăceau în catacombe nu se mai întorceau. Cei care reușeau să își găsească drumul și să iasă, erau de obicei atât de traumatizați, că ajungeau pentru foarte mult timp în saloanele para-energetice ale spitalelor.

Timp de o secundă se gândi că Lydia nu îi va răspunde la întrebare. Apoi ea păru că în forul ei interior, a luat o hotărâre.

— N-am mai spus nimănui, dar în ultimul timp am început să am fragmente de amintiri. Privi în mijlocul flăcării de la lumânare. Singura problemă este că nu le pot înțelege. E ca și cum ai întrezări o fantomă, una din vechime, în genul poveștilor de groază – o umbră sau o fantomă, nu o MDEI.

— Ai mai fost la doctor?

Gura ei se strâmbă.

— Nu am nevoie de încă o notiță în dosarul meu para-psihologic care să spună tuturor că prezint din ce în ce mai multe semne de stres post-para-traumatic. Am pierdut deja un post bun din cauza raportului medical.

— Și pentru că șeful fostului tău departament nu a vrut să-ți ofere șansa de a dovedi că doctorii au greșit, îi aminti Emmett.

— Am fost colegă cu Ryan. A fost promovat în funcție la o lună după Weekend-ul meu Pierdut. Se pare că atunci a decis că sunt prea fragilă ca să-mi fac treaba.

— Înțeleg.

— Nu pot să-l învinuiesc cu adevărat. Toată lumea din departament este convinsă că niciun vânător para-energetic nu poate să treacă prin ce am trecut eu și să scape cu toate para-facultățile intacte. Nimeni nu vrea să lucreze în aceeași echipă cu cineva care e... Se opri învârtindu-și degetele în aer. Știi tu, pe care nu te poți baza. Un membru al echipei pe care îl lasă nervii sau abilitățile în Orașul Mort, îi pune pe toți în pericol.

Emmett se gândi cum o găsisese în acea dimineață vopsind peretele din dormitor ca să acopere urmele de arsură lăsate de fantomă. Cel care invocase fantoma știa de experiența ei terifiantă cu MDEI de acum șase luni, reflectă el. Cei mai mulți oameni ar fi intrat în panică la vederea unei fantome necontrolate, indiferent cât de mică, în propria lor casă. Oricine a petrecut patruzeci și opt de ore în catacombe ar fi fost mult mai vulnerabil la genul acela de teroare minoră.

I-ar fi plăcut foarte mult, gândi el, să pună mâna pe vânătorul care încercase cu atâta sânge rece să o înspăimânte.

— Dacă te interesează, zise el, eu nu cred că ești delicată sau fragilă sau că ai tendința de a ceda la stres. După părerea mea, ești o femeie foarte curajoasă.

— Hei, asta-i grozav. Ea zâmbi, arătând o voință de fier. Mă bucur că ești convins că pot să-mi fac treaba. Pentru că avem un contract și n-am să te las să mă concediezi.

El oftă.

— Deci ne-am întors la asta, nu?

— Regret. Mai luă o înghițitură de paste. Dar este subiectul cel mai important pentru mine în seara asta.

— Lydia, nu înțelegi esențialul. Eu sunt motivul pentru care cineva a trimis fantoma aceea noaptea trecută la tine în dormitor. Nu înțelegi? Dacă continui să lucrezi cu mine, pot apărea și alte incidente. Cineva încearcă să-ți arate că nu vrea ca tu să mă ajuți să caut cabinetul.

— Așa e. Mă întreb de ce?

El ridică din umeri.

— Este evident. Persoana care se află în spatele acestui incident, se teme că această căutare a cabinetului mă va duce la Quinn. De aici încolo, trebuie să presupun că cineva nu vrea ca eu să-l gădesc.

Ea bătu cu o unghie lăcuită în auriu și verde, în marginea farfuriei.

— Dacă există cineva cu porniri atât de puternice, probabil că nepotul tău este într-un pericol grav.

— Da. Până acum, am presupus că e doar un copil lovit de dragoste, cu hormonii turbați, care aleargă după iubita lui. Dar după cele petrecute în dormitorul tău noaptea trecută...

— Ai nevoie de mine, Emmett. Își îndreptă furculița spre el. Recunoaște. Ai nevoie de tot ajutorul pe care poți să-l primești.

— Poate. Dar nu vreau să te pun în pericol.

— Asta nu te-a îngrijorat când credeai că lucrez cu Chester.

— Asta e altceva.

— Nu, nu este. Nimic nu s-a schimbat, în afara faptului că nu mai crezi că știi pe unde ar putea fi cabinetul tău. Uite ce-i, sunt adultă și sunt profesionistă. Pot să decid singură.

— Lydia...

— N-am să te las să mă dai la o parte din afacerea asta, Emmett. Am nevoie de afacerea asta, iar tu ai nevoie de mine. Am de gând să caut cabinetul, indiferent de ceea ce decizi tu să faci.

— Există un termen pentru genul ăsta de amenințare.

— Da. Șantaj. Nu mă poți opri. Dacă există vreun pericol, vom fi amândoi mai în siguranță dacă lucrăm împreună. Ar trebui să împărțim împreună informațiile.

O studie timp îndelungat. Știa fără niciun dubiu, că era convinsă de tot ceea ce spunea. Va continua să caute cabinetul, cu sau fără permisiunea lui. Ar fi trebuit să știe că nu va fi ușor să o concedieze.

— În ordine, zise el după un timp. Bine. Ai câștigat.

Se simți triumfătoare.

— Dar, așa cum ziceai, continuă el pe un ton egal, ar fi mai bine să lucrăm împreună.

— Bine. Nicio problemă. O să te țin la curent...

— Ar trebui să fii destul de în siguranță în timpul zilei când lucrezi la muzeu, zise el trecând cu vederea promisiunea ei. Acela a fost, evident, un vânător de fantome dezertor care s-a implicat pe undeva în chestia asta, dar nu cred că va încerca să te terorizeze când sunt și alții prin preajmă.

Ea își încruntă sprâncenele.

— Nu?

— Mă îndoiesc. Prea multe șanse să fie prins. Vânătorii trebuie să lucreze de la distanță mică, știi asta. Chiar și unul puternic, bine antrenat și cu multă experiență nu poate chema și manipula o fantomă de la o distanță mai mare de câteva zeci de metri, chiar dacă lucrează lângă Zidul Vechi. Și nu cred că avem de-a face cu unul bine antrenat, în cazul nostru.

— Pari foarte bine informat asupra subiectului, zise ea cu răceală.

— Gândește-te. Știi la fel de bine ca și mine că este ilegal să chemi o fantomă în afara Orașului Mort. Orice vânător renegat care face asta, riscă să atragă atenția autorităților Ghildei. Și lor nu le prea place așa ceva.

— Mai ales dacă nu aduce niciun profit Ghildei, răspuse Lydia. Dar dacă nu este un renegat? Dacă lucrează pentru Ghildă?

— Nu ai prea mult respect pentru vânătorii de fantome, nu-i așa?

— Să zicem doar că Ghilda nu s-ar da în lături de la a-și lăsa membrii să se implice în câteva aventuri financiare personale, cu condiția, desigur, să dea un procent și Ghildei.

— Toți para-arheologii de aici, din Cadence, sunt la fel de cinici când vorbesc despre Ghildă?

— Nu. Înmuie o bucățică de pâine în ulei de măsline. Câțiva dintre foștii mei colegi cred că vânătorii sunt sexi, dacă poți să crezi așa ceva. Prietena mea, Melanie Toft, de la Shrimpton, mi-a spus că a avut odată o relație de câteva săptămâni cu un vânător.

Timp de câteva secunde crezu că ea îl tachinează. Apoi își dădu seama că vorbea serios.

— Înțeleg că ideea de a avea o relație cu un vânător nu te interesează?

Ea îi îndepărtă afirmația cu un gest al mâinii și mușcă din pâine.

— Nu lua în seamă părerile mele personale despre subiectul ăsta. Avem lucruri mult mai importante pentru care să ne facem griji.

— În ordine. Cum ziceam, nu sunt prea îngrijorat pe timpul zilei, cu condiția să-ți iei niște precauții rezonabile. Noaptea sunt problema.

— Și?

— Și, zise el deliberat, dacă insiști să ne continuăm contractul, din noaptea asta ai un coleg de apartament.

Ea rămase cu gura căscată la el într-o liniște totală. Probabil că nu-i trecuse prin cap că și el putea să joace dur, gândi Emmett. Blestemat să fie dacă o va lăsa să joace după regulile ei, fără să plătească un preț.

Nu un preț prea mare, desigur. Expresia ei uimită va fi, fără niciun dubiu, cea mai mare satisfacție pe care o va avea.

CAPITOLUL 9

— Nu crezi că faci din țânțar armăsar, London?

— Nu. Emmett întinse mâna către scaunul din spate al Sliderului, ca să își ia mica geantă de voiaj.

În drum spre apartamentul Lydiei, se oprise la hotelul în care stătea cât să își ia lucrurile de care credea că va avea nevoie în seara aceea. Un aparat de ras, un schimb de haine și alte mărunțișuri necesare unui bărbat care trebuia să petreacă o noapte în apartamentul unei doamne.

Își va lua restul lucrurilor în dimineața următoare, când avea să plece de la hotel. Presupunând că va pleca. Există posibilitatea, se asigură el, ca Lydia să își piardă entuziasmul pentru postul de consultant, după ce va descoperi ce înseamnă să renunțe la sofa și să împartă baia. Apartamentul ei era foarte mic.

— Bine, dacă vrei să fii încăpățânat...

— Sunt, o asigură el. Încăpățânarea este una dintre cele mai pronunțate trăsături de caracter ale mele.

— Te cred. Îi aruncă o privire usturătoare și trase de clanța ușii.

El deschise ușa din dreptul său și ieși din mașină. Examina automat mica parcare prost luminată. Era plină în seara asta. Vehiculele chiriașilor, majoritatea lor cu vopseaua luată și cu apărătorile lovite, se întindeau în întuneric. Un container mare, de gunoi, ocupa spațiul de lângă perete. Era plin până la refuz. Cutii goale de carton, care nu mai intraseră în container, erau așezate una peste alta lângă el.

Plutea un aer de resemnare peste apartamentele cu vedere la Orașul Mort. Ca și cum toți pierduseră speranța de a se muta într-un loc mai bun.

Toți cu excepția Lydiei. Nu-i trebuia mult să înțeleagă de ce se împotriva atât de tare să-l piardă de client. Nu erau doar banii. Se oferise să-i plătească renunțarea la contract. Era sigur că avea propriile ei planuri, cu siguranță că voia să ajungă să lucreze din nou în catacombe. El era biletul ei de ieșire din Casa Shrimpton de Orori Antice.

Merse alături de ea până la ușa cu broasca stricată.

— Presupun că i-ai spus proprietarului de problema asta?

— În aceeași scrisoare în care i-am spus despre liftul stricat și de alte câteva probleme, îl asigură ea.

Începură să urce către primul etaj.

— O să repar broasca mâine-dimineață, la prima oră, zise el.

Ea îl privi surprinsă în timp ce se îndreptau spre etajul doi.

— Nu este problema ta.

— Este acum. Se poate spune că sunt interesat de securitatea acestei clădiri.

Se uită la el ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar până la urmă nu mai zise nimic. Probabil că voia să își conserve respirația pentru urcușul lung către etajul cinci, gândi el.

Nu o învinui. La etajul trei aruncă o privire în direcția ei.

— De când este liftul stricat?

— De vreo două luni. Nici înainte nu a funcționat prea bine.

— Nu-i de mirare că ești într-o formă atât de bună.

— Mulțumesc, cred. Îi aruncă o privire dură.

— Dacă stai cu mine va trebui să urci zilnic scările astea. Nu cred că Driffield va repara liftul prea curând.

— Nu mă sperii așa de ușor, replică el.

Ea oftă.

— Mă temeam de asta.

Ajunseră la etajul cinci unul lângă altul, apoi înaintară pe coridorul întunecat.

— Poate o să iau și niște becuri pentru hol, zise Emmett.

— Cine ești tu, domnul Repară-Tot?

— Întotdeauna mi-a plăcut să repar chestii.

Emmett se întrerupse când prinse urmele de energic ale unei fantome.

— Oh, rahat. Dădu drumul genții de voiaj. Dă-mi cheia.

— Ce? Ea scosese cheia din geantă, dar nu făcu nicio mișcare ca să i-o dea. Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi-o. Îi trase cheia din mână și o luă înainte. Stai aici.

Nu așteptă să vadă dacă îi urmează ordinul. Era probabil o șansă de cincizeci la sută, în cel mai bun caz, ca ea să

facă asta. Avea impresia că nu-i prea plăcea să primească indicații. Dar nu era timp de pierdut. Energia disonantă instabilă strălucea în apropiere. Șansele ca să radieze din apartamentul Lydiei erau mult prea mari.

Ajunse la ușă, vâra cheia în broască, o rezonanță cu un impuls ușor de putere psi, și răsuci clanța. O aură verde otrăvitoare se scurse prin deschizătură. Deschise ușa cu putere și văzu fantoma. Ghemotocul verde de mărimea unui capac de coș de gunoi tremura într-un colț. În lumina nefirească, Emmett zări două siluete lângă perete. Zane era făcut covrig. Ochii de vânătoare ai lui Fuzz străluceau de sub protecția brațului său. Colții mici și albi luceau. Niciunul dintre ei nu se putea mișca. Marginea de energie a fantomei care înainta spasmodic, era doar la câțiva centimetri de brațul lui Zane care se chinuia să îl protejeze pe Fuzz.

Emmett se concentrează rapid. Căută și găsi tiparul de energie al MDEI-ului. Era simplu și slab. Opera unui amator neantrenat și fără experiență. Asta nu însemna că nu putea provoca niște probleme destul de neplăcute, dacă îi atingea pe Zane sau pe Fuzz.

Intră pentru câteva secunde în rezonanță cu energia sălbatică ce reprezenta esența fantomei. Când ajunse complet în rezonanță cu ea, trimise undele psihice disonante care rupeau și distrugeau rezonanța armonică a tiparului. Chihlimbarul din ceasul lui se încălzi ușor.

Fantoma străluci, se micșoră și dispăru, de parcă nici nu ar fi existat vreodată.

În întunericul care se așternu brusc, Zane și Fuzz erau doar niște umbre într-un colț.

— Zane?

— E în dormitor, șopti Zane cu vocea gătuită și răgușită. Sări în picioare. Are un cuțit, domnule London. Zicea că îl taie pe Fuzz dacă...

— Ieși d-aici! Ia-l pe Fuzz. Mișcă!

Zane nu comentă. Strângând în brațe iepurașul de praf, alergă spre ușa deschisă. Ochii de vânătoare chihlimbarii ai lui Fuzz străluciră în întuneric.

— Zane, strigă Lydia din hol, ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

— N-am pățit nimic, Lyd.

Scrâșnet de metal. Sunetul venea din dormitor, provocând un ecou puternic în hol. Emmett își aminti de fereastră. Era la o distanță de cinci etaje față de sol, dar aproape de acoperiș.

Era un risc, dar dacă intrusul era destul de agil și suficient de curajos, se putea gândi că ar putea să se strecoare pe fereastră și să se cațere pe acoperiș.

Ușa de la intrare era cealaltă cale de ieșire din apartament. Emmett traversă holul ascultând cu atenție.

Încă un scrâșnet, urmat de un sunet înfundat. Intrusul reușise să deschidă fereastra.

Emmett se lipi de peretele de lângă ușă și își făcu socoteala să intre aplecat și foarte repede.

— Emmett! Silueta subțire a Lydiei se materializă la celălalt capăt al holului, blocând o parte din lumină.

— Ce crezi că faci aici? Ieși de-acolo, pentru Dumnezeu! Zane zice că are un cuțit.

Fără niciun avertisment, energia proaspătă sfârâi în hol la câțiva centimetri de Emmett. O aură verde, otrăvitoare, anunță sosirea unei alte MDEI. Mai mică de data asta, notă Emmett. Intrusului începuseră să îi slăbească puterile. Sau poate era distras de efortul pe care îl făcea ca să scape.

— Ferește-te! strigă Lydia.

Zane sărea în sus și în jos în spatele ei.

— Fir-ar să fie! Încă o fantomă! Ai grija, Lydia!

Emmett se concentrează rapid și plesni noua fantomă cu un puls de energie psi.

— Omule, ce disonant! zise Zane plin de admirație. Teama care îi învăluisese mai devreme vocea, fusese înlocuită acum de exaltare.

— Ai văzut ce-a făcut domnul London?

Emmett nu rămase să audă răspunsul Lydiei. La o distanță atât de mare de ruine, era mai greu să invoci o fantomă, decât să o alungi. O risipă atât de mare de energie psi, seca rapid corpul de resurse.

Intrusul își risipise mare parte din putere când invocase cea de a doua MDEI, putere care ar fi trebuit păstrată ca să poată ieși pe fereastră. Nu exista o ocazie mai bună ca să-l prindă.

Emmett intră repede în dormitor.

Vânătorul de fantome era cu un picior pe fereastră. Conturul corpului său se vedea clar pe cerul nopții. Pipăia frenetic în jurul lui încercând să își găsească un sprijin, Emmett îl apucă de un picior încălțat cu gheată, și trase cu putere. Vânătorul căzu înapoi în cameră și ateriză pe covor, cu o bufnitură puternică. Bărbatul îl privi prin crăpăturile făcute în ciorapul-mască. Lumina lunii sclipi pe lama cuțitului din mâna lui. Emmett îi dădu târcoale prudent, căutând o breșă. Vânătorul se răsuci o dată și sări în picioare.

Nu făcu nicio mișcare să se apropie de Emmett.

— Stai pe loc, nenorocitul! îl avertiză el. Se mișcă spre ușa dormitorului. Nu-mi sta în drum dacă vrei să nu rănesc pe nimeni.

Era foarte încordat, gândi Emmett. Nu în control deplin. Poate faptul că amândouă fantomele îi fuseseră neutralizate rapid, una după alta, îl făcuse nervos.

— Ce faci aici? Emmett veni spre el, oprindu-se în afara razei de acțiune a cuțitului. Despre ce dracu' este vorba aici?

— Nu-i treaba ta. Vânătorul făcu o mișcare de tăiere scurtă și brutală cu cuțitul. Dă-te înapoi, blestematul!

— Vorbește, zise Emmett încet. Sau vei ajunge să vorbești cu poliția și cu Ghilda.

Vânătorul râse, un sunet aspru, ca o lătrătură.

— Poliția nu-mi poate face rău, iar Ghilda nu mă poate atinge.

Era acum la ușă. Trecu încet înspre hol, fără să-și ia ochii de pe Emmett.

— Tu ești cel care a invocat fantoma aici noaptea trecută, nu-i așa? Emmett își menținu tonul ușor, aproape conversațional. De ce ai avertizat-o pe Lydia?

— Gura! Nu răspund la niciuna din întrebările tale

stupide. Riscă o privire rapidă peste umăr, să se asigure că drumul era liber.

Când se întoarce, Emmett îl aștepta cu o fantomă. Una mare.

Energia verde pulsă în fața intrusului, umplând camera cu ciudata lumină verde, care era marca unei fantome periculos de complicată.

— Rahat! Nu mi-a zis nimeni nimic de chestia asta. Vânătorul se răsuci rapid și zbură de-a lungul holului scurt. Acolo se ciocni de măsuță, se împletici, se echilibrează și alergă mai departe. Era, evident, cuprins de panică. Nici măcar nu încercă să neutralizeze fantoma lui Emmett.

Problema cu fantomele era că, deși puteau fi manevrate, nu puteau fi făcute să se miște repede. Vânătorul putu scăpa ușor cu fuga de MDEI-ul invocat de Emmett.

Între timp, îi bloca drumul lui Emmett. Închise tiparul de energie. Fantoma se stinse, permițându-i să se arunce prin ușă afară, în hol. În fața lui, intrusul alerga către scări. Emmett se luă după el.

— Lasă-l să plece, Emmett! strigă Lydia. Are un cuțit în mână.

Nu cuțitul îl îngrijora pe el, gândi Emmett. Ci faptul că vânătorul ajunsese la scări, pregătindu-se să dispară în josul lor.

O femeie de vârstă mijlocie, robustă ca un monument construit în cinstea primilor coloniști, tocmai apărea din capul scărilor, când vânătorul ajunse la ele. Un tricou cu inscripția DISONANȚA SE ÎNTÂMPLĂ, scrisă cu paiete, îi îmbrăca bustul amplu. În lumina slabă a holului, Emmett îl văzu pe celălalt cum tresare speriat. Apoi ezitarea inconfundabilă.

Nu-i luase mult vânătorului ca să-și dea seama că i se prezenta un posibil ostatic, gândi Emmett.

— Jos! strigă Emmett către femeie. Lasă-te la podea! Acum!

Spre marea lui ușurare, nou-venita analizează situația și, cu o viteză de invidiat, ajunse la concluzia corectă. Se auzi o bufnitură puternică în momentul în care căzu la podea ca

un bloc de marmură.

Vânătorul încercă să o apuce de tricou, realizând cu întârziere că nu o putea ridica în picioare și abandonează ideea de a o lua ostatică.

Se răsuci și sări pe scări. Ecooul ghetelor lui răsună puternic, în timp ce el cobora.

Emmett trebuie să sară peste femeie, ca să ajungă la scări.

— Ce dracu' se întâmplă aici? se ridică ea precaută. Cine ești?

— Mai târziu. Emmett apucă balustrada pentru a-și putea controla coborârea rapidă.

Sunetul pașilor vânătorului se pierdea deja. Nu va mai putea să îl prindă și nu putea risca să invoce o altă fantomă. Nu se putea ști cine ar mai fi putut apărea pe scări de la unul din celelalte etaje. O întâlnire cu MDEI nu-l va face simpatic vecinilor. Și mai erau și aspectele legale care trebuiau luate în considerație.

Era la etajul doi când auzi ușa de la intrare trântindu-se în urma celui pe care îl urmărea.

O să-l pierd, gândi Emmett.

Intrusul era rapid. Se mișca cu viteza și agilitatea unui bărbat tânăr, athletic. Dar încă nu învățase să își concentreze și să își controleze energiile psihice. Se speriasse la vederea fantomei mari pe care o chemase Emmett. Era evident că îi lipsea experiența practică ce apărea după o muncă îndelungată în domeniu. Ceea ce îi spunea că era vorba de un adolescent. Cam de aceeași vârstă cu Quinn.

Emmett privi peste balustradă tocmai la timp ca să vadă figura mascată alergând către parcare.

Când ajunse la parter, auzi motorul ambalat la maximum al unui mag-rez și înțelese că pierduse și mica șansă pe care o avusese. O bandă de lumină strălucitoare, lungă și lată de vreo cincisprezece centimetri apăru brusc din întuneric, tubul strălucitor distinctiv care era marca unui Coaster.

Ușa din dreptul pasagerului fu închisă cu putere.

Coasterul alunecă înainte printre rândurile de mașini parcate, îndreptându-se direct spre Emmett.

Se aruncă în spațiul întunecat dintre o veche Lyre și un mic Float. Coasterul urlă când trecu pe lângă el, o bestie înfometată care scăpase prada.

Nu se întoarse. Emmett rămase în spațiul dintre Lyre și Float și privi cum mașina ieșea cu motorul urlând din parcare micuță în stradă, iar câteva secunde mai târziu dispăru după un colț.

Încă mai stătea acolo, gândindu-se, când Lydia, urmată de Zane, apăru din casa scărilor și se opri lângă el.

— Dumnezeule! Lydia se holbă la strada goală. Apoi se răsuci cu fața spre el. Ești întreg?

— Da. Emmett inspiră adânc și expiră încet. Da, sunt întreg.

Oricum nu ar fi putut să țină secretul mult timp, gândi el. Lydia era deșteaptă. Mai devreme sau mai târziu, ar fi înțeles că el era un vânător de fantome.

CAPITOLUL 10

— Nu trebuie să fii deprimat. Olinda Hoyt îl bătu pe Emmett pe umăr. La dracu', chiar dacă l-ai fi prins, până dimineața ar fi ieșit pe cauțiune.

Emmett abia reuși să nu își piardă echilibrul sub lovitura ei. Olinda nu era un porumbel delicat. Ani de-a rândul ridicase oale și crățiți de mărime comercială și își servise clienții în cafeneaua ei, ceea ce o înzestrase cu un strat respectabil de mușchi.

Tricoul cu paiete, DISONANȚA SE ÎNTÂMPLĂ, pe care Emmett îl zărise mai devreme, când ea apăruse în capătul scărilor, sclipi și mai strălucitor în lumina camerei de zi. O pereche de jeanși strâmți, ținuți în talie de o curea bătută cu strasuri, îi înfășura coapsele pline. Purta o pereche de teniși împodobiți cu șireturi roz-neon. Părul ei lung și înspicat cu mult alb, era strâns la spate într-o coadă de cal.

Categoric nu era o femeie care ar fi trecut neobservată în mulțime, gândi Emmett.

Dădu absent din cap, ca răspuns la observația ei.

— Da, probabil.

— Omule, aia a fost o fantomă nemaipomenită pe care i-ați aruncat-o în față, dle. London! observă Zane pentru a suta oară.

— Trebuia s-o fi văzut, mătușă Olinda. Era imensă. Umpluse tot cadrul ușii – și nici măcar nu suntem înăuntrul Orașului Mort.

— Îmi pare rău că n-am văzut-o. Olinda făcu cu ochiul. Dar nu-ți face griji, Zane băiete, curând o să invoci și tu fantome de mărimea aia.

— Fantoma celuilalt părea un nimic, chirăi Zane.

Emmett văzu cum Lydia își încleștează fălcile în timp ce pune o ceașcă de ceai în fața lui Zane, dar nu făcu niciun comentariu.

— Sigur ești bine? îl întrebă ea din nou pe Zane. Omul ăla nu te-a lovit?

— Pe naiba, nu! Zane ignoră ceaiul, părea că nu își poate lua ochii de la Emmett.

Emmett își opri un oftat provocat de adulația necondiționată din privirea lui Zane. Lydiei nu avea să-i placă turnura pe care o luaseră evenimentele.

— Haide să luăm lucrurile de la început, zise el încet. Spune-mi exact ce s-a întâmplat, Zane.

— Sigur. Cum ziceam, mi-am terminat temele și mă pregăteam să cobor. Am deschis ușa și am dat cu ochii de tipul ăsta în hol. Nu puteam să-i văd decât ochii, din cauza măștii. Fuzz nu l-a plăcut deloc. A început imediat să mârâie.

Emmett se lăsă pe vine în fața lui.

— Ce a zis? A întrebat de Lydia pe nume? Crezi că știa cine locuiește aici sau doar căuta un apartament gol din care să fure?

— Nu știu. La început a părut surprins să mă vadă. Bănuiesc că își închipuia că nu este nimeni acasă. Dar înainte să apuc să-l întreb ce vrea, a invocat fantoma. Am

Încercat... Zane se opri brusc. Dar n-am putut să fac nimic, știi?

— Nu-i nicio problemă, Zane. Emmett îi puse mâna pe umărul subțirel. Un bărbat trebuie să lucreze cu ce are. Tu nu ai încă nici puterea și nici antrenamentul necesare neutralizării unei fantome. Așa că ai făcut ceva mult mai important. Nu ți-ai pierdut capul. Nu ai intrat în panică. Și probabil că i-ai salvat viața lui Fuzz.

Zane se uită spre el repede.

— Fuzz a vrut să-l atace, dar știam că dacă îl las, tipul l-ar fi prăjit cu o fantomă. Și eram destul de sigur că o fantomă de mărimea ăleia putea omorî o ființă atât de mică cum e Fuzz.

— Emmett are dreptate. Lydia mângâie blana gri, ca de șobolan, a lui Fuzz. L-ai salvat pe Fuzz. Dacă nu erai aici, sunt sigură că ar fi sărit asupra hoțului și cu asta ar fi fost terminat.

Zane se uită la iepurașul de praf care stătea pe genunchiul Lydiei.

— Dobotocul s-a folosit de fantomă ca să ne vâre pe mine și pe Fuzz într-un colț. Apoi a început să distrugă prin casă. M-am gândit că, probabil, căuta lucruri pe care ar fi putut să le vândă, știi? Dar nici măcar nu s-a uitat la ecran-rez-ul tău.

— Nu mă surprinde, remarcă Lydia. E vechi de cel puțin opt ani. L-am luat de la un second-hand acum câteva luni. Așa că înțeleg de ce un hoț nu s-ar uita la el.

Olinda pufni.

— Ți-am zis că pot să-ți aranjez un preț bun pentru un model nu mai vechi de câteva luni, cel mult.

— Iar eu ți-am zis că nu vreau, zise Lydia. Prefer să cumpăr lucruri care nu au fost furate. Așa am și garanție.

— Da, sigur. Cum zici tu. Nu văd însă de ce ar trebui să te lipsești de bucuriile mărunte ale vieții, doar pentru că nu-ți place ideea că nu știi exact de unde vin lucrurile, asta-i tot.

Emmett le închise gura la amândouă cu o singură privire, apoi se întoarse spre Zane.

— Ai idee ce ar fi putut căuta hoțul? N-a zis nimic în timp

ce răsturna lucrurile cu susul în jos?

— Nu prea. Zane își mușcă buza gândindu-se adânc. Înjură mult. Era cam agitat, știi? Cred că tipul din Coaster îl aștepta și voia să termine cât mai repede.

— Cred că ai dreptate. Emmett se uită la Olinda. Tu n-ai văzut nimic?

— Nu. Scutură din cap. Prima dată când mi-am dat seama că ceva nu-i în ordine, a fost când am închis cafeneaua și am urcat nenorocitele astea de scări ca să văd de ce Zane nu a ajuns acasă. Am crezut că poate a adormit în fața ecran-rezului. La capătul scărilor l-am văzut pe tipul cu cuțitul și te-am auzit strigând să mă las în jos. Asta-i tot ce știu despre situația asta.

— În ordine. Emmett se ridică în picioare. N-are rost să mai trecem încă o dată în revistă chestia asta. Toți avem nevoie de ceva somn.

— Ai de gând să chemi poliția? întrebă Olinda cu o voce neutră.

Emmett se întoarce spre Lydia.

— Putem să-i chemăm, dar mă îndoiesc că ar folosi la ceva. Nimeni nu a fost rănit și nimic nu a fost furat. Probabil că nici măcar nu s-ar deranja să trimită un ofițer ca să facă un raport.

— Ha! Cu siguranță că nu, în cartierul ăsta, murmură Olinda. Acum, dacă complexul ar fi fost sus, pe Ruin View Hill, ar fi venit cineva cât ai zice pește.

— Mulțumesc pentru această observație perspicace, zise Lydia. Haideți să nu uităm că avem un indiciu-două. A folosit o fantomă în timpul încercării de jaf. Știm că e vânător.

— Și încă unul tânăr, adăugă Emmett absent. Cu antrenament limitat.

— Ești sigur?

— Destul de sigur. Emmett se duse în dreptul ferestrei care se deschidea în balcon. Dar aceste două indicii ne lasă cu un cerc foarte larg de suspecti. Polițiștii sunt prea ocupați ca să își bată capul cu asta, dar noi mai avem o opțiune.

În spatele lui se instalează o liniște totală, care nu durează mult.

— Sugerezi să ne adresăm Ghildei? Întrebă Lydia până la urmă.

— Este problema Ghildei când un vânător își folosește talentul ca să comită o fărâdelege, îi aminti Emmett.

— Ce te faci să crezi că gangsterii ăia or să ne bage în seamă? Întrebă ea. Nu te supăra, Emmett, dar din câte știm noi, chiar Ghilda ar putea fi implicată în povestea asta.

— În niciun caz, Lydia. Vocea lui Zane era plină de sentiment. Ghilda stă cu ochii pe oamenii ei. Toată lumea știe asta. Încă din Era Discordiei, vânătorii au avut grijă de orice membru renegat.

— Da, desigur, zise Lydia cu o voce uscată. Cum pot să uit istoria așa de ușor? Cu toții știm că Ghilda își rezolvă singură toate problemele interne. Nu-mi dau seama ce m-a apucat ca să sugerez, măcar, că nu se va da peste cap ca să ajute niște oameni din afară ca să dovedească că unul dintre membrii ei este un hoț cuțitar, căruia îi place să terorizeze oamenii cu fantome.

Emmett ignoră sarcasmul din vocea ei.

— O să stau mâine de vorbă cu șeful Ghildei din Cadence.

— Mercer Wyatt? Se holbă la el neîncrezătoare. Crezi că poți să-i bați în ușă și să ceri să vorbești cu el? Ești nebun. Și nici nu ești din orașul ăsta. Asta înseamnă că, deși ești vânător, nu ești membru al Ghildei locale. Ce te face să crezi că Wyatt o să stea de vorbă cu tine?

— Curtoazie profesională.

Ea clipi de câteva ori.

— Poftim?!

El ridică din umeri.

— Poți să vii cu mine dacă vrei.

Ea părea ușor uimită. Dar își reveni repede.

— Regret. Trebuie să merg la o înmormântare.

Olinda privi fără expresie.

— Cineva cunoscut?

— Chester Brady.

— Oh, da, așa e, Chester. Olinda își scutură capul. Îmi

Închipui că erai singura lui prietenă adevărată. Nu că asta ar spune multe despre cercul cunoștințelor lui Chester.

— Merg și eu cu tine, zise Emmett. Întâlnirea mea cu Wyatt este la șapte seara.

Lydia se încruntă.

— Ai deja o întâlnire programată cu el? Noaptea?

— Am fost invitat la masă, zise Emmett.

De data asta toți se holbară la el. Singurul ai cărui ochi nu erau larg deschiși, era Fuzz.

— Măiculiță! zise Zane uimit la culme. Ai fost invitat la masă de Mercer Wyatt?

— Fir-aș al naibii! exclamă Olinda.

— Exact, zise Lydia. Ar fi bine să iei o lingură cât mai lungă.

Ea era din nou în camera mortuară. Deși era foarte veche, lucea ușor într-o lumină ambientală verde, misterioasă, emisă de pereții din cuarț. Știa că luminescența nefirească era periculoasă pentru că masca energia iluziilor capcană și fantomele pe care cei din vechime le puseseră să păzească labirintul lor subteran.

Putea să vadă deschizătura întunecată a anticamerei. Se îndreptă spre ea, așa cum făcea de fiecare dată în visul ăsta; apoi simți prezența din spatele ei, ca de fiecare dată. Începu să se întoarcă, prinse cu coada ochiului umbrele mișcătoare, simți răceala...

Se trezi cu o tresărire, tremurând. Pentru un moment nu știi unde se află. Dezorientarea era mai puternică de data asta. Dar senzația de rece era ceva nou.

Încă o pală de răceală trecu peste patul ei. Apoi auzi sunetul slab al ușii de sticlă închizându-se în camera de zi. Își aminti cu întârziere că ea și Fuzz nu erau singuri în apartament în seara asta. Faptul că Emmett era aici, era la fel de deconcertant ca și visul, poate chiar mai mult. Se ridică încet, conștientă că șoapta nopții reci și sunetul ușii îi spuneau că Emmett a ieșit în balcon.

Se uită la ceas. Trei a.m. Se duseseră la culcare la unu. Fusesse foarte decisă în ceea ce privește așezarea lucrurilor la locul lor înainte de a se culca. Nimeni nu a contrazis-o. Nimeni nu sugerase că puteau să aștepte până dimineața. În loc de asta, toți o ajutaseră să curețe debandada pe care o lăsase în urmă intrusul. Era ca și cum toți ar fi înțeles că i-ar fi fost imposibil să doarmă în mijlocul aceluia haos. Le trebuieră aproape două ore ca să pună toate lucrurile la locul lor, în sertarele și dulapurile în care stăteau de obicei.

Trei dimineața era o oră ciudată ca să ieși afară pentru o gură de aer proaspăt. Se întrebă dacă noul ei coleg de apartament mai avea și alte obiceiuri ciudate.

— Fuzz?

La capătul patului, Fuzz căscă și își deschise ochii de zi. Sclipiră lipsiți de culoare în lumina lunii.

— Bine, bine, du-te înapoi la culcare. Îmi pare rău că le-am trezit. Împinse pătura la o parte și se dădu jos din pat. Se îndreptă spre ușă fără să se gândească, apoi se opri și își luă halatul. Conviețuirea cu Emmett în același apartament cerea niște schimbări ale obiceiurilor ei, gândi ea.

Își puse papucii în picioare, își legă halatul cu cordonul, și se îndreptă spre camera din față. Draperiile erau deschise. Lumina lunii se revărsa peste sofa, arătându-i că patul încropit era gol.

Privi spre balcon și îl văzu pe Emmett. Își trăsese jeanșii pe el, dar doar atât. Era aplecat neglijent peste balustradă, privind fâșia îngustă care se putea vedea din Zid. În lumina lunii umerii lui păreau foarte lați.

Ezită, luptându-se cu impulsul de a se uita mai de aproape la spatele lui. Ce dracu'? gândi ea. Era apartamentul ei, balconul ei. Dacă el avea să se plimbe pe acolo pe jumătate dezbrăcat, trebuia să se aștepte ca ea să observe asta.

Nu prea ieșise în lume în ultimul timp.

Merse mai aproape de ușa din sticlă și privi la liniile netede, sculptate de lună ale mușchilor săi atât de masculini. Spatele unui bărbat, al acestui bărbat în mod

deosebit, spuneau multe despre el, decise ea. Era acolo putere, atât fizică cât și psihică. Și o senzualitate de necontestat.

Mai era acolo și grație. O grație ușoară, inconștientă, care venea din starea de control interior total. Ceva în felul în care arăta – chiar și acum, când doar se sprijinea de balustradă – spunea multe despre acel control interior. Căută în minte descrierea exactă.

„Centrat.” Era un termen la fel de bun ca oricare altul. Acesta era un bărbat care își cunoștea propriile resurse, își lua propriile decizii, avea propria judecată asupra celorlalți. Nu acceptase verdictul experților despre sănătatea ei parapsihologică. Ryan și ceilalți colegi îl acceptaseră. Nu fusese de acord cu presupunerile obișnuite despre oamenii care supraviețuiseră singuri patruzeci și opt de ore în catacombe. Nu crezuse că ea era prea delicată ca să își facă munca.

Da, Emmett era vânător de fantome, și încă unul puternic. Nimeni nu era perfect.

Deschise ușa glisantă și păși pe balcon.

El nu se întoarse.

— Totul în ordine?

Avu sentimentul că el știusese tot timpul că ea îl privea prin fereastră.

— Nu chiar. Veni alături de el lângă balustradă. Nu cred că am apucat să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru Zane și Fuzz în seara asta.

— Dacă te face să te simți mai bine, mă îndoiesc că intrusul intenționa să rănească pe vreunul din ei. Îi voia doar afară din calea lui, ca el să poată să-ți răscolească apartamentul.

— Poate. Dar nu cred că ar fi ezitat să-i ardă, dacă i se așezau în drum.

Emmett nu negă. Își ridică un umăr, cu mișcarea mușchilor și a oaselor fluidă în lumina lunii.

Respiră adânc, își spuse ea. Multe respirații adânci.

Se instalează liniștea. Lydia se concentrează asupra siluetelor caselor din apropiere. Se întrebă de ce Emmett nu părea să

simtă aerul rece.

— Vrei să știi de ce nu ți-am spus, nu-i așa? Întrebă el într-un târziu.

Ea înțelese ce voia să spună el.

— De ce nu mi-ai spus că ești un para-rezonzator de energie disonantă? Știu de ce. Mi-am făcut cunoscute părerile despre vânătorii de fantome încă de la început. Nu te condamn că nu mi-ai spus despre talentul tău. A fost o decizie destul de rezonabilă să nu îmi spui, în aceste circumstanțe.

— Așa am crezut și eu.

Ea se jucă cu cordonul halatului.

— Restul, partea în care mi-ai spus că ești un om de afaceri de succes din Resonance City, este adevărată, nu-i așa?

— Da.

Ea se relaxă.

— Te superi dacă te întreb de ce nu-ți câștigi existența ca vânător de fantome?

— Am făcut-o un timp.

— Ce s-a întâmplat?

— Am renunțat.

Ea privi în sus, către stele.

— O.K., am ajuns într-un punct mort al discuției.

Urmă un moment de liniște.

— Tu crezi că cei doi vânători care se aflau în echipa ta, acum șase luni, sunt responsabili pentru ceea ce ți s-a întâmplat în catacombele alea, nu-i așa? zise Emmett.

Ea strânse balustrada cu mâinile.

— Ți-am zis, nu știu ce s-a întâmplat cu mine acum șase luni. Nu-mi pot aminti.

— Dar dai vina pe vânători.

— Ei au dat vina pe nechibzuința mea. Toți am fost de acord să nu fim de acord.

El dădu din cap.

— Nu sunt singurul care pune un zid în conversație.

— Nu, nu ești. Se întoarce într-o parte și îi studie profilul neiertător. Așa că, hai să schimbăm din nou subiectul. Tu

crezi că există o legătură între ceea ce s-a întâmplat aici în noaptea asta și fantoma care a apărut în domnitorul meu noaptea trecută.

— Destul de evident, nu crezi?

Ea își încordă din nou degetele în jurul balustradei.

— Am încercat să mă conving singură că cele două incidente ar putea să nu fie legate între ele. Dar trebuie să recunosc că nu am reușit să mă conving.

— Fantoma din noaptea trecută s-a vrut un avertisment. Emmett privi afară în noapte. Se presupune că a fost menită să te oprească din căutarea cabinetului. Dar de ce s-a apucat cineva să caute prin apartamentul tău în seara asta? Ce căuta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Un timp ea contemplă noaptea. Poate că ar trebui să mergem la poliție, Emmett.

— Polițiștii nu pot să se ocupe de asta. Ei nu-l pot găsi nici măcar pe acela care l-a ucis pe prietenul tău Brady. Asta implică vânători. Iar vânătorii se ajută unul pe altul. Avem nevoie de cooperarea Ghildei. Aici, în Cadence, asta înseamnă că avem nevoie de ajutorul lui Mercer Wyatt.

— Dar poate că poliția poate sta de vorbă cu el.

— Nu, zise el. Fără poliție. Wyatt ar privi-o ca pe o violare a autorității sale. Și pe urmă, nu avem prea multe de spus poliției. Fantoma de noaptea trecută și intrarea forțată din seara asta, nu înseamnă prea mult pentru ei.

— Dar faptul că nepotul tău a dispărut?

— Nu există dovezi de răpire. Quinn are optsprezece ani, nu e un copil. Poliția nu are niciun motiv să-l caute. Vor spune că este o problemă de familie. Și ar avea dreptate. Este problema mea să-l găsesc pe Quinn, nu a lor.

— Dar cabinetul de curiozități?

— Același lucru. O problemă de familie. Până la urmă nu a fost furat. A fost amanetat. Am o copie a chitanței. Nu, nu putem merge la poliție. Cel puțin până când nu aflăm cu ce dracu' ne confruntăm.

Ceva din gratitudinea ei făcu loc iritării atunci când se izbi de atitudinea lui încăpățânată.

— Ce rău ar face dacă măcar am vorbi cu ei?

— În primul rând, ar putea să-l ucidă pe nepotul meu.

Ea încremeni.

— Ce vrei să spui?

— Dacă aducem poliția în ecuație, toți cei implicați se vor da la fund. Cei care se află în spatele acestei probleme, ar putea decide că modul cel mai simplu de a o rezolva, este să scape de ceea ce atrage atenția autorităților.

Ea oftă.

— Cu alte cuvinte, nepotul tău dispărut.

— Da.

— Bine. Ciudat, dar îți înțeleg punctul de vedere. Fără poliție. Nu încă.

El se întoarce spre ea pe jumătate.

— Mulțumesc. Îți apreciez cooperarea.

— Hei, sunt consultantul tău privat plătit cu bani grei, nu-i așa? Un client satisfăcut este singura mea țintă.

El ignoră această remarcă.

— Aș dori din tot sufletul să te scot din chestia asta.

— Ți-am spus, nu mă poți concedia.

El o privi cu o intensitate sumbră.

— Chiar dacă aș putea, acum e prea târziu.

— Ce vrea să însemne asta?

— După cele întâmplate aici în noaptea asta, trebuie să presupunem că, dintr-un anumit motiv, ești vârată în chestia asta până în gât.

O altă undă de răceală o cutremură. Asta nu avea nimic de-a face cu temperatura.

— Și eu am ajuns cam la aceeași concluzie în seara asta. Nu este întotdeauna evident, dar sunt destul de isteasă, știi.

— Știu. Se pare că o să împărțim aceeași baie pentru un timp.

Ea se gândi brusc la ceva și se trezi zâmbind.

— Ce? întrebă el.

— Ai grijă să stai ascuns dacă vine proprietarul la ușă. Nu am voie să am musafiri pe termen lung. Driffield zice că este o încălcare a contractului, dacă ai pe cineva în apartament care nu este trecut în contract.

— Mă ascund sub pat dacă apare.

— N-o să încapi. Liniștește-te. Există șansa să nu vrea să urce cinci etaje. Se întoarse intenționând să iasă pe ușă. Apoi se opri.

— Aproape că uitasem. Pe lângă Zane și Fuzz, voiam să-ți mulțumesc și pentru altceva.

— Ce anume?

— Pentru că nu mi-ai pus eticheta de delicată. Zâmbi tremurat. Asta contează mult în carnetul meu.

— Chiar dacă complimentul vine de la un vânător?

— Parcă ziceai că ești om de afaceri.

El zâmbi ușor.

— Așa e.

Ea apucă clanța și începu să deschidă ușa

— Încă un lucru, zise Emmett moale.

Ea privi înapoi întrebătoare și descoperi că el plecase de lângă balustradă. Acum stătea foarte aproape de ea. Aproape că o atingea. Îi bloca total vederea. Dacă s-ar fi mișcat, i-ar fi atins pieptul gol.

Respiră profund, își aminti ea. Multe inspirații profunde.

— Ce-i? întrebă ea. Pe dracu'. Nu-i ajutau la nimic respirațiile profunde. Dintr-o dată i s-a tăiat respirația.

— Dacă tot nu ești genul delicat, începu el în mod deliberat. Ea îi cercetă fața.

— Da?

— Crezi că o să leșini dacă încerc să te seduc?

Nu numai că rămăsese fără respirație, descoperi ea. Nu mai avea deloc oxigen.

— Asta e o întrebare ipotetică?

— Nu.

Mâinile lui îi cuprinseseră umerii. O undă fierbinte, mai șocantă decât lovitura de energie MDEI, trecu prin corpul ei. Fiecare nerv rezonă ca răspuns. Se întrebă dacă i se ridicase părul în cap.

Ca și cum ai atinge o fantomă, mai puțin durerea. Niciun fel de durere. Doar o senzație extraordinară de excitație. Rezonanță de înaltă calitate, gândi ea. Foarte înaltă.

El își aplecă ușor capul. Gura lui se închise peste a ei într-un sărut care concentra în el esența tuturor lucrurilor

pe care le dedusese din studiul intens pe care îl făcuse spatelui lui. Control, putere, senzualitate.

Dă-le dracului de inspirații profunde, trecuse mult, mult timp de când fusese implicată în ceva care să poată fi numit, cu mare greutate, o relație intimă. Și, la urma urmei, asta era *balconul* ei.

Își lipi palmele de pieptul lui. Căldura pielii lui ardea plăcut. Își lăsă gura moale sub gura lui.

El gemu. Era cu siguranță sunetul de neconfundat al dorinței care se desfășura înăuntrul lui. Asta ar fi trebuit să o facă prudentă, dar în loc de asta îi crescui intensitatea emoției. Experimentă flexându-și degetele, savurând senzația provocată de mușchii ce se mișcau sub piele.

El o strânse mai tare în brațe imediat, înfășurând-o în căldura și puterea lui. O mână îi alunecă încet pe spatele ei, peste fese, cuprinzându-le.

Partea de jos a corpului ei se încordă brusc. Chiar și prin stratul făcut de jeanși lui și halatul ei, era conștientă de intensitatea erecției pe care i-o provocase.

Și la fel de conștientă de umezeala bruscă ce i se aduna între picioare. El își luă o mână de pe ea doar cât să prindă clanța.

— Înăuntru, murmură el lângă gura ei. Nu e loc aici. Ea nu îl contrazise. *Era un balcon foarte mic.*

El deschise ușa, și intrară în camera de zi. Ea era conștientă de mișcare. Picioarele ei se desprinseră de podea. Apoi simți sub ea cearceafurile făcute grămadă și pernele sofalei. Își întoarse fața în pernă și simți mirosul lui – amețitor, total masculin, unic. La fel de excitant ca energia încălțită dintr-o iluzie capcană. Și, fără îndoială, la fel de periculoasă.

Mâinile lui o părăsiră. Simți din nou răceala camerei. Deschise ochii și privi în sus. Emmett era deasupra ei. Degetele îi erau ocupate cu descheiatul jeanșilor.

Frisonul de neconfundat al energiei psi se aprinse invizibil în apropiere. Prinse cu coada ochiului niște licăriri foarte mici chiar în spatele lui Emmett. El le producea, își dădu ea seama. *Probabil că nici nu era conștient de ele.*

Micuțele fulgerări verzi o aduseră la realitate. De nicăieri, își reaminti cu claritate un act sexual, descris de Melanie, cu un vânător după ce acesta chemase o fantomă. *Folosirea puterii pe care o au le provoacă o excitare de necrezut, îi face nemaipomenit de sexi. E o chestie legată de efectele care apar după ce își exersează energia disonantă. Experții cred că e legat de hormonii lor, sau ceva de genul ăsta.*

Lydia îngheță. Nu putea accepta ideea că dorința lui Emmett de a se culca cu ea era doar un efect al folosirii de mai devreme a talentelor lui paranormale. Era prea deprimant să se gândească că *orice* femeie ar fi fost bună în acel moment.

— Pauză. Se ridică repede și își trecu degetele prin păr ca să-l îndepărteze din ochi.

Respirații profunde.

— Asta nu e un lucru inteligent. Categoric nu este inteligent. Toată lumea știe că strică relațiile de afaceri.

Mâinile lui se opriră pe betelia jeansilor. Mult timp nu zise nimic. În spatele lui, luminițele verzi dispărură.

— Ai dreptate, zise el într-un târziu. Toată lumea știe asta.

Nu trebuia să fie de acord cu ea așa de repede, gândi ea iritată. Erau câteva contra-argumente pe care le-ar fi putut invoca.

Cu un efort de voință, reuși să dea din cap într-un mod, spera ea, nonșalant și se chinui să se ridice de pe sofa.

— Îmi dau seama că este o situație deosebită. Nu este vina ta. Înțeleg în totalitate.

— E bine de știut, replică el în timp ce ea își strângea halatul mai bine și se retrăgea către hol.

— Întotdeauna am zis că nimic nu se compară cu o femeie înțelegătoare.

— Prietena mea Melanie mi-a explicat totul.

— Grozav. Te superi dacă te întreb ce ți-a explicat?

— Știi tu, toate chestiile alea cum că folosirea tipului tău de energie psi îți afectează, ăăă, libidoul.

— Lydia...

— Nu-i nicio problemă. Pe bune. Își flutură mâinile înspre el în timp ce se retrăgea. Fiecare tip de talent psi produce anumite ciudățenii.

— Ciudățenii, repetă el pe un ton ciudat de neutru.

— Nu-ți face griji. Sunt sigură că o să-ți revii până dimineață.

— Crezi?

— Melanie zicea că efectele sunt tranzitorii. Se opri ca să îi dea o șansă să răspundă, iar atunci când el nu o făcu, se răsuci pe călcâie și se refugie în siguranța patului ei. Uitase de măsuță până când genunchiul ei se lovi dureros de un colț. Știa că până dimineață o să facă o vânătăie. Mai multe feluri de vânătăi, gândi ea, reflectând cât de aproape ajunsese să îl lase pe Emmett să o seducă.

Putea doar spera că niciuna din vânătăi nu va fi vizibilă.

CAPITOLUL 11

Cimitirul Perpetuu din Resonance avea o semnificație istorică, deoarece data din perioada întemeierii, dar nu mai era de mult o adresă finală șic. Cele mai multe monumente, cele care marcau mormintele câtorva pionieri, erau ciobite, zgâriate și mâncate de vreme. Unele dintre ele erau acoperite de graffiti. Bălăriile creșteau nepăsătoare pe cele mai multe dintre loturi.

Ziua începuse însorită și luminoasă, dar veneau nori dinspre vest. Până seara avea să plouă. Un vânt rece deja înfoia frunzele copacilor.

Singurele flori proaspete care se puteau vedea, erau cele aduse de Lydia. Lacrimile îi ardeau ochii, surprinzând-o când se aplecă să așeze buchetul pe mormântul lui Chester.

Se îndreptă de spate și căută o batistă. Realiză cu întârziere că uitase să-și pună una în poșeta de umăr înainte de a pleca de acasă. Dar nu se gândise că va plânge. Nu la înmormântarea lui Chester. Chester fusese un

hoț, un mincinos și o adevărată pacoste.

Oh, Doamne! O viziune a cadavrului lui Chester în sarcofag îi apără în minte. Lacrimile îi ardeau și mai tare ochii și i se revărsară pe obraji. Puteai să spui orice despre Chester, dar nu omorâse pe nimeni. Nici pe el nu avea dreptul să-l omoare nimeni.

Emmett puse un pătrat mare de bumbac alb în mâna ei.

— Mulțumesc. Își tamponă ochii grăbită. Știi, n-a fost o persoană prea drăguță.

— Știu.

— Când nu ai o familie a ta, câteodată te apropii de oameni mai ciudați. Își suflă nasul, apoi își dădu seama de ce făcuse și vârî în grabă batista în poșetă.

— O spăl și ți-o dau înapoi.

— Nu-i nicio grabă.

Se uită împrejurul ei, dornică să schimbe subiectul. Situația era cam încordată între ei de când se ciocniseră unul de celălalt venind și ducându-se la baie în dimineața aceea.

După ce se dusese la culcare pentru a doua oară în noaptea aceea, se gândise mult și bine cum să trateze situația dintre ei. Ajunse la concluzia că până dimineață Emmett își va reveni după efectele secundare ale folosirii talentului de para-rezonzator și va fi, neîndoios, stânjenit de încercarea lui provocată de puterea psi de noaptea trecută.

Conștientă că el probabil va regreta tot ce s-a întâmplat, era hotărâtă să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Din nefericire, din câte își putea ea da seama, evitarea strictă a oricărei referiri la sărutul fierbinte de noaptea trecută, nu făcuse nimic ca să-i îmbunătățească starea de spirit. Fusese încruntat și taciturn toată dimineața.

— Olinda a avut dreptate în legătură cu un lucru, zise ea în timp ce se întorceau la mașină. Am fost singurii care au venit la înmormântare.

— Nu chiar, zise Emmett uitându-se deasupra ei, către parcare.

Tresărind, îi urmări privirea către locul în care detectiva Alice Martinez se sprijinea de aripa unui Harp albastru.

— Grozav, murmură Lydia. Exact lucrul de care aveam nevoie ca să-mi înveselească ziua. Mă întreb ce caută aici. Nici măcar nu l-a cunoscut pe Chester când trăia.

— Am putea să o salutăm, dacă tot suntem pe aici.

Emmett o luă pe Lydia de braț și o conduse către Harp.

Martinez îi privi cum se apropie printr-o pereche de ochelari de soare mari și închiși la culoare, care îi ascundeau expresia.

— Bună dimineața, dnă detectiv. Lydia refuză să se lase intimidată de ochelarii de soare.

— Drăguț din partea departamentului că și-a trimis o reprezentantă la înmormântare. Nu știam că poliția are un buget care îi permite să asigure bocitori profesioniști.

— Ușurel, Lydia, zise Emmett. Sunt convins că detectiva Martinez se află aici în calitate oficială. Nu-i așa, dnă detectiv?

— Bună ziua, dră Smith. Alice dădu din cap spre Emmett. Dle London. De fapt azi mă aflu aici în timpul meu liber.

— Lucrezi cu vechea teorie că adesea criminalii vin la funeraliile victimelor lor? Întrebă Emmett.

— Nu se știe niciodată, răspuse Alice.

— Doar Emmett și cu mine am venit.

— Era imposibil să nu remarc acest lucru, zise Alice.

— Presupun că nu ai mai avansat cu cercetările față de ziua când a fost descoperită crima? Încă îi cercetezi pe aceiași doi suspecți, Emmett și cu mine.

— Nu chiar, zise Alice. Dl. London nu este pe lista mea. N-a fost niciodată. Alibiul lui a fost confirmat. Al dumneavoastră, desigur, e un pic mai greu de verificat. Erați acasă, în pat, nu-i așa? Singură. O astfel de poveste este greu de demonstrat.

— Greu și de contrazis, replică Lydia.

Emmett întrerupse.

— Tachinarea ofițerului care investighează cazul nu este considerată, în general, ca fiind un semn de cooperare cu poliția și niciun comportament demn de un bun cetățean, Lydia.

Lydia simți cum se înroșește.

— Cred că detectiva Martinez își pierde timpul aici. Ce fel de criminal ar fi atât de prost încât să apară la o înmormântare?

Alice se îndepărtă de aripa mașinii și deschise portiera.

— Ați fi surprinsă să aflați cât de des se confirmă vechile teorii. Merită încercate, oricum.

— Aveți vreun indiciu? Întrebă Lydia.

— Nimic care să poată fi numit folositor, zise Alice. Totuși am găsit ceva oarecum interesant.

— Ce anume?

— Am fost să aruncăm o privire în apartamentul și în magazinul lui Brady, zise Alice. Dar fusese cineva acolo deja, să caute ceva, cred. Toate erau cu susul în jos.

Lydia simți cum Emmett înțepenește lângă ea. Se uită la Alice.

— De ce ar fi căutat cineva ceva în casa lui Chester?

— N-am nicio idee, zise Alice. Presupun că nu puteți să-mi spuneți nimic în privința asta?

— Chester nu umbla cu prea mulți oameni cinstiți, zise Lydia.

— Persoanele de față se exclud, desigur, interveni Emmett ușor.

Lydia îi aruncă o privire rapidă, dându-și seama că se referă la ea. Observă că Alice urmărea scena cu foarte mult interes.

— Chester era un șobolan de ruine, zise Lydia. Uneori găsea artefacte de o valoare moderată. Cel care i-a umblat prin lucruri a fost probabil cineva care a aflat de moartea lui și a hotărât să vadă ce ar putea găsi, înainte de a veni poliția.

— Sau poate că a fost ucigașul. Alice se așeză la volan. Ca să se asigure că nu există nimic care să ne îndrepte către el. Se pregăti să închidă portiera.

— Stai puțin! Lydia se apropie de mașina Harp. Cum adică ești aici în timpul tău liber?

Alice întoarse capul ca să privească spre cimitirul păraginit. Lumina se reflectă în ochelarii ei de soare. Lydia crezu că nu o să-i răspundă.

— Șeful meu îmi spune că trebuie să-mi pun prioritățile în ordine, zise Alice.

— Iar moartea lui Chester Brady nu se află pe lista de priorități a șefului tău, nu-i așa?

— Nu. De fapt, începând de luni, cazul Brady trece pe planul doi. Departamentul nu are nici timp și nici oameni pentru el. Prea multe alte cazuri care trebuie rezolvate. Dar aveam dimineața liberă, așa că m-am gândit că n-ar strica să vin la înmormântare. Cum spuneam, nu se știe niciodată.

Lydiei îi trecuse prin minte că, până la urmă, s-ar putea să o placă pe femeia asta.

— Vorbind din punctul de vedere al cetățeanului preocupat de comunitate, îți mulțumesc!

Alice dădu scurt din cap și rezonă igniția mașinii. Lydia urmări mașina îndepărtându-se de cimitir pe drumul îngust. Apoi se întoarse spre Emmett.

— Uf! Cât pe ce, zise ea.

— Ce vrei să spui?

Lydia se încruntă.

— Ai auzit ce a spus Martinez. Au aflat că cineva a căutat ceva în apartamentul și în magazinul lui Chester. Mi-ai zis că ai căutat printre lucrurile lui o legătură care să te pună pe urmele cabinetului, ții minte? Așa ai găsit poza care te-a adus la mine.

— Probabil că altcineva a venit după mine. Emmett privi gânditor. Am lăsat toate lucrurile așa cum le-am găsit, cu excepția fotografiei.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur.

Lydia își frământă buza.

— Asta înseamnă că altcineva...

— Îhî! Poate același altcineva care ți-a devastat apartamentul noaptea trecută.

Lydia se cutremură și privi către cimitirul gol.

— Păcat că vechea teorie despre criminalul care vine la înmormântare nu s-a adeverit de data asta.

Emmett scoase ochelarii de soare din buzunarul sacoului și și-i puse. O apucă din nou de braț pe Lydia și merse către

Slider.

— Nu sunt așa de sigur că teoria nu a mers, zise el încetișor.

— Ce vrei să spui?

— Dacă te uiți în sus, către pâlcul ăla de copaci de pe dealul de deasupra cimitirului, poți să vezi lumina soarelui reflectându-se în ceva. Metal, poate. Sau sticlă.

— Vorbești serios? Mijindu-și ochii, studie copacii timp de câteva secunde.

— Nu văd nimic. Vru să se întoarcă. Lumina sclipi la marginea câmpului vizual.

— Acolo. Da. Am prins-o. Ar putea fi orice.

— Orice, inclusiv lentilele unui binoclu de teren.

— Un ornitolog? Copii care se joacă în copaci?

Emmett nu zise nimic. Deschise portiera Sliderului.

— Bine, bine! Lydia se urcă în mașină. Ar fi putut fi cineva care a urmărit înmormântarea cu un binoclu de teren. Dar de ce?

— Poate pentru că a știut că Martinez era aici și nu a vrut să riște să fie văzut. Sau... Emmett închise portiera și trecu în partea cealaltă prin fața mașinii.

— Sau ce? Întrebă Lydia în momentul când el se așează la volan.

— Sau poate că era acolo din aceleași motive cu ale lui Martinez.

— A vrut să vadă cine vine la înmormântare?

— Da.

— Asta-ți cam face pielea de găină, nu crezi?

Emmett nu răspuse. Rezonă contactul mașinii.

Motorul mare gemu nerăbdător. Scoase Sliderul de pe lotul de pământ și se îndreptă către drumul îngust. Lydia se înfundă în scaun și privi pentru ultima oară cimitirul mic și trist.

Se gândi la serviciul religios scurtat pe care îl aranjase casa de înmormântări. Cecul pe care îl dăduse pentru a acoperi costurile înmormântării îi scăzuse fondurile periculos de mult. Spera să nu trebuiască să micșoreze rația de covrigei a lui Fuzz. Apoi se gândi la faptul că ea

fusese singura persoană care participase la înmormântare din motive personale, Emmett și Alice nu contau. Amândoi aveau propriile lor interese.

N-ar fi trebuit să fie surprinsă de cât de patetică și de scurtă păruse slujba religioasă. Era de așteptat. Așa se întâmpla când nu aveai deloc familie sau prieteni.

Își aminti ceva ce îi spusese Chester odată, la câteva pahare de vin ieftin băute împreună la Salonul Supranatural. *Noi doi, Lydia, avem ceva în comun. Amândoi suntem singuri pe lume. Trebuie să fim aproape unul de celălalt.*

Se întrebă câți oameni ar fi venit azi, dacă ar fi fost înmormântarea ei. Se apucă să-i bifeze mental pe potențialii îndoliați. Olinda și Zane probabil că ar fi venit. Ryan? Nu, nu s-ar fi deranjat. Vreo doi de la Departamentul de para-arheologie, poate. Melanie Toft? Posibil. Lucrau împreună de câteva luni.

Emmett se uită în jos, la mâna ei.

— Ce faci?

— Poftim? Ușor distrasă de la gândurile ei, se uită la el.

— Mă gândeam la ceva.

— Numărai.

— Număram?

— Pe degete, zise el.

Își privi mâna stângă așezată pe scaun, lângă coapsa ei și se rușină când văzu că își ținea trei degete ridicate.

— N-am fost niciodată bună la matematică, zise ea. Deliberat, își întinse toate cele cinci degete pe scaunul mașinii.

Din fericire, Emmett nu continuă cu întrebările. Nu voia să-i spună că încercase să își dea seama câte persoane ar fi venit la înmormântarea ei. Nu voia să-i dea motive clientului să creadă că zvonurile pe care le auzise în legătură cu stabilitatea ei mentală erau adevărate.

Nu-i mai puțin adevărat, că era prima dată în ultimele luni când i se părea că zărește o părere de ceață gri care îi acoperise lumea pentru un timp, după Weekend-ul Pierdut. Știa din experiență că nu era bine să examineze ceața prea

îndeaproape. Mai bine să se gândească la altceva.

— Cred că detectiva Martinez este sinceră când spune că vrea să-l găsească pe ucigașul lui Chester, zise ea. Dar se pare că nu va primi prea mult ajutor de la superiorii ei.

— Prioritățile, zise Emmett. Toată lumea le are, inclusiv polițiștii.

— Da, așa e. Prioritățile. Știi, Emmet, nu cred că Martinez îl va găsi pe ucigașul lui Chester.

Emmett nu zise nimic. Brusc, ea scoase din buzunar batista lui mototolită și își șterse câteva lacrimi, total ridicole și nejustificate.

CAPITOLUL 12

Curând după ora cinci, Emmett conduse Sliderul într-o zonă a străzii destinată încărcării mărfurilor, la o distanță mică de intrarea în Casa Shrimpton de Orori Antice. Ieși din mașină, se rezemă de o aripă și își încrucișă brațele. O aștepta pe Lydia.

După înmormântarea scurtă din aceea dimineață, o lăsase la Shrimpton și îi spusese că va veni să o ia când ieșea. Își petrecuse ziua plănuiind o nouă strategie pentru a-l găsi pe Quinn. Cel puțin asta își spusese lui însuși că face.

Avusese ceva succes în a se concentra asupra harababurii pe care venise să o rezolve în Cadence. Problema era că Lydia făcea parte din această harababură și, de câte ori se gândea la ea, lucrurile deveneau și mai încurcate.

Cuvintele ei de noaptea trecută îi răsunau neplăcut în minte, întrerupând restul gândurilor lui ordonate. *Fiecare tip de talent psi produce anumite ciudățenii...*

Nu-ți face griji. Sunt sigură că o să-ți revii până dimineață.

Fir-ar să Fie! Chiar credea că pasiunea care rezonase între ei era rezultatul unei ciudate excentricități

para-rezonante care afecta vânătorii de fantome?

Își forță mintea să părăsească acest gând și studie fațada penibilă, imitație a Orașului Mort, care era structura ce adăpostea muzeul Shrimpton. După părerea lui, clădirea însăși, cu bolte țipătoare, și pretinse spirale și arcade false, era, din punct de vedere arhitectural, o oroare în sine. Se dorea a fi replica unei ruine, dar singurul lucru vag autentic, era vopseaua verde de pe pereți. Îi lipseau grația și proporțiile pe care le aveau structurile de suprafață din Orașele Moarte de pe Harmony.

Pe când privea, Lydia ieși pe ușa din față, văzu Sliderul și se grăbi spre el.

Cum dracu' de ajunsese să lucreze într-un loc ca ăsta? se întrebă el. Apoi se gândi la ceea ce știa despre ea. Se gândi la cum și de ce se legase de un individ ca Chester Brady și știu că își răspunsese singur la întrebări. Era singură pe lume. Când dezastrul o lovi cu șase luni în urmă, nu avusese o familie și nici prea multe resurse care să îi amortizeze căderea.

Ryan Kelso cu siguranță nu se grăbise să o ajute. Lui Emmett i se părea un aspect interesant. Știa din raportul biografiei ei, încropit în grabă de oamenii lui, că Lydia și Kelso lucraseră împreună în aceeași echipă timp de aproape un an. Scriseseră împreună câteva lucrări despre excavațiile de pe Harmony. Se părea că după Week-end-ul Pierdut, Kelso ajunsese la concluzia că nu îi va mai fi de niciun ajutor profesional. Ce zisese Martinez? *Priorități.*

Nenorocitul!

— S-a întâmplat ceva, Emmett? Lydia se opri în fața lui, încruntându-se îngrijorată. Ai primit cumva amendă pentru că ai parcat într-o zonă de încărcare?

— Nu. Reuși să scape de sentimentul de ostilitate pe care îl simțea pentru Kelso, se îndreptă și îi deschise portiera.

— Certificatul meu de stâlp al comunității a rămas neîntinat. Închise ușa după ea și trecu în partea cealaltă a Sliderului. Arăta mai bine ca azi-dimineață, decise el. Umbrele îngrijorătoare se retrăseseră din privirea ei. Avea sentimentul că erau încă acolo, undeva, dar pe fața ei

revenise expresia obișnuită, cea de hotărâre. Categoric, era o luptătoare.

— Cum au mers treburile la serviciu? o întrebă el, îndepărtându-se de bordură.

— Liniștite. Se strâmbă. Shrimp se plânge că a scăzut numărul clienților aduși de asasinarea lui Chester. Am fost cât pe ce să-l pocnesc. Probabil că aș fi făcut-o, dacă nu mă oprea Melanie.

— Un mod sigur de a pierde o slujbă.

— Știu. Rămase tăcută un timp. M-am gândit la Chester toată ziua.

— La ce anume despre el?

— Vreau să fie găsit criminalul, Emmett.

— Martinez face tot ce poate.

— Martinez aproape a recunoscut că nu are nicio pistă. Mă gândeam să angajez un detectiv particular. Cât crezi că ar costa?

— Mult mai mult decât îți poți tu permite, zise el cu blândețe. Avem alte probleme deocamdată, Lydia. Încearcă să te concentrezi.

— Da. Să mă concentrez. Poate că sunt toate legate, Emmett. Poate că atunci când îl vom găsi pe nepotul tău și cabinetul, îl vom găsi și pe ucigașul lui Chester.

— Poate, zise el precaut.

— Mi-ar plăcea. Își îndoii mâna. Chiar mi-ar plăcea chestia asta.

Nu voia ca ea să devină obsedată de acest aspect al cazului, gândi el. Din rapoartele pe care le citise despre ea, rezulta că avea tendința să își asume riscuri pentru atingerea unui țel.

— Dacă avem noroc, poate obținem niște informații diseară, de la Wyatt, care să ne pună pe o pistă.

Ea întoarse repede capul spre el.

— Ești nervos din cauza întâlnirii cu Wyatt?

— Nu. Dar nici nu-mi face plăcere.

— Nu te condamn. Pot să mă gândesc la o mie de alte lucruri pe care aș vrea să le fac decât să merg la el, inclusiv o vizită la dentist.

— De ce spui asta?

— Mercer Wyatt este foarte puternic în orașul ăsta. Asta înseamnă că este periculos.

— Toți conducătorii Ghildelor au o mare influență politică și economică în orașele lor.

— Wyatt conduce Ghilda din Cadence de parcă ar fi proprietatea lui. Toată lumea știe asta. S-a îmbogățit enorm din câștigurile Ghildei. Politicienii sar prin foc, dacă el le sugerează să facă asta.

— Deci este un om cu multă putere. Fiecare comunitate are asemenea oameni.

Nu avea chef de discuția asta.

— Fără supărare Lydia, dar paranoia ta anti-vânători își arată capul.

Gura ei se subție într-o linie de enervare. Timp de câteva secunde se gândi că ea îi va spune că poate să o concedieze.

În loc de asta, ea zise:

— M-am răzgândit. Merg cu tine.

Fu atât de surprins, încât aproape că rată intrarea în parcarele apartamentelor cu vedere la Orașul Mort.

— Nu e necesar, zise el brusc.

— Nu, e în ordine. Ești clientul meu, până la urmă. Și asta este un fel de masă de afaceri, nu-i așa?

Se gândi cât de complicată avea să fie această cină.

— Într-un fel.

Parcă mașina în spațiul de lângă un Float, de-rezonă motorul și deschise portiera. Lydia ieși pe partea ei. Merseră împreună către intrare. Lydia se opri și privi stupefiată.

— E reparată!

— M-am ocupat de ea împreună cu Zane în timp ce tu erai la serviciu, explică Emmett. Din nefericire nu prea mă pricep să repar lifturi. De-rezonă încuietoarea.

— Hei, Lydia, dl. London. Zane le făcu cu mâna din holul etajului trei.

— Bună, Zane! Frumoasă treabă cu ușa de siguranță.

— Dl. London a dat o mână de ajutor. Ghici ce s-a

întâmpilat!

— Ce? întrebă ea.

— Ai primit o scrisoare. A adus-o un tip de la serviciul de mesagerie Ștafeta din Resonance. Voia pe cineva care să-i semneze pentru ea, așa că am semnat eu.

— Nemaipomenit! îi zâmbi ea larg. Probabil o invitație la Balul Restaurării. Mă tot întrebam ce s-a întâmplat cu ea. Fir-ar să fie, sper că mai am timp să-mi cumpăr o rochie de bal. Cele mai bune probabil că s-au vândut deja.

Zane râse.

— Nu, nu, asta-i pe bune. Ți-o aduc imediat. Se răsuci pe călcâie și alergă în josul holului.

Emmett se uită la Lydia pe când urca scările.

— Balul Restaurării.

— Un mare eveniment social care are loc la sfârșitul anului. A început acum șaptezeci și cinci de ani, ca parte a festivităților de sărbătorire a încheierii Erei Discordiei dar, pe parcurs, a devenit *cel mai important* eveniment social din Cadence. Vin toți oamenii importanți din politică și din afaceri.

El dădu din cap.

— Am înțeles. Și tu te duci de obicei la balul ăsta?

Ea îl privi amuzată.

— Nu fi ridicol. Glumeam. Bineînțeles că nu mă duc la Balul Restaurării. Cine crezi că sunt? Chihlimbăreasa? Zânele bune nu stau în cartierul ăsta după căderea nopții.

Zane apăru în capătul holului fluturând un plic maro, scutindu-l pe Emmett să răspundă la ceea ce era, mai mult ca sigur, una din acele incomode întrebări retorice.

— De la cine este? întrebă Lydia.

— Nu știu. Zane îi dădu scrisoarea. Adresa expeditorului este un număr de cutie poștală folosită în operațiile de servicii private. Lydia îl privi în timp ce lua scrisoarea din mâna lui.

— Ai verificat deja, nu?

— Sigur. Nu avem prea multe livrări de la Ștafeta din Resonance. Mi s-a părut că tipul era nițel cam nervos, din cauză că se afla în cartierul ăsta. De-aia m-a pus să

semnez. Nu voia să mai vină încă o dată.

— Laș. Lydia deschise plicul. Din el alunecă o cheie. Apoi căzu cu zgomot pe o treaptă.

— O iau eu. Emmett ridică cheia din chihlimbar și oțel.

— Mulțumesc! Desfăcu scrisoarea de o singură pagină pe care o scosese din plic. Amuzamentul îi dispăru din privire.

— Dumnezeule! E de la Chester.

— Brady? Emmett își încleștă degetele în jurul cheii. Când a fost scrisă?

Ea își trecu privirea peste scrisoare.

— Are un scris teribil. Nu văd data. Ah, da, uite-o aici. Lunea trecută.

Emmett calculă rapid.

— Cu o zi înainte să fie ucis. Mă întreb de ce nu ai primit-o până azi?

Lydia citi repede.

— Zice că a lăsat instrucțiuni să fie livrată după înmormântarea lui.

Emmett se propti cu umărul de perete.

— Hai să auzim ce are de zis.

Lydia își trase răsuflarea și începu să citească scrisoarea cu voce tare.

Dragă Lydia,

Dacă citești scrisoarea asta, înseamnă că am trecut înapoi prin Cortină în modul cel mai rău. O poți considera ca fiind ultima mea Dorință și ca Testament. Știu că noi doi am avut câteva neînțelegeri, dar erau doar afaceri.

Nu ți-am spus niciodată dar, uneori când vorbeam despre diverse lucruri la un pahar la Supranatural, pretindeam că suntem un cuplu adevărat. Uneori, mă întorceam acasă și mă gândeam cum ar fi fost dacă tu nu ai fi atât de drăguță, iar eu nu aș fi fost atât de nenorocit.

Ți-am spus întotdeauna că ești mult prea bună și nu este bine. Susțin în continuare că onestitatea, lealitatea, munca cinstită și toate rahaturile astea, nu or să te ducă prea departe. Dar, trebuie să recunosc, mi-a plăcut să aflu că există cu adevărat oameni ca tine pe lumea asta – și nu o

spun doar pentru că am reușit să fac bani de pe urma celor ca tine.

Oricum, ce vreau să spun de fapt, este că dacă mi se întâmplă ceva, vreau ca tu să primești toate bunurile din planul meu de pensie. Se află la Banca Rose. Folosește cheia ca să intri acolo.

La revedere, Lydia! Și mulțumesc pentru tot.

Cu dragoste,

Chester

P.S. Sunt în continuare de părere că ți-e mai bine fără nenorocitul ăla de Kelso. O să vezi. Se folosește de oameni, Lydia. Cunosc genul. Poate pentru că și eu sunt la fel.

Lydia se opri brusc din citit. Făcu o pauză, în timpul căreia Emmett o privi cum scoate batista pe care i-o dăduse la cimitir. Zane privi alarmat cum își șterge lacrimile. Deschise gura să zică ceva, dar se opri când Emmett îi prinse privirea și scutură din cap.

După un timp, Lydia vârî batista la loc în poșetă și luă cheia de la Emmett.

— O să fie interesant. Mă întreb ce fel de bunuri a ținut Chester într-un plan de pensie.

El își privi ceasul.

— Prea târziu ca să aflăm în seara asta. Băncile sunt închise.

— Nu și Banca Rose, îl asigură ea. Nu închide niciodată.

CAPITOLUL 13

Salonul Supranatural era exact ce te-ai fi așteptat de la un loc ce servise drept casa departe de casă a lui Chester Brady, decise Emmett o jumătate de oră mai târziu. Atmosfera puțea a băătură de proastă calitate, a fum de țigări și a untură râncedă. Locul era scăldat în mohoreala care era caracteristica de bază a cluburilor de noapte ieftine.

Era aproape ora șapte. Obișnuiții localului erau deja pregătiți pentru seara care urma. Separeurile ponosite erau populate cu bărbați ale căror frizuri străluceau de prea multă pomadă și cu femei cu rochii prea strâmte. Localul avea și o scenă mică. Un panou anunța că un grup muzical autointitulat Tonuri de Pământ urma să cânte la ora nouă. Între timp, niște rez-jazz surprinzător de bun se revărsa dintr-o pereche de difuzoare.

Emmett se gândi la fotografia în care Lydia bea cu Chester Brady într-unul din separeurile din vinil roșu.

— Vii des aici? întrebă el pe un ton uscat.

— De două ori pe lună în ultimii doi ani, zise ea foarte serioasă. Au muzică bună.

— Doi ani?

— Ji-am zis, de când l-am cunoscut pe Chester.

— Ah!

Cu abilitate, se retrase împreună cu ea din calea unei chelnerițe. Femeia ducea o tavă încărcată cu sticle de bere „Zgomot Alb” și un castron plin cu niște ceva-uri prăjite într-un hal care le făcea de nerecunoscut.

— Care este Rose? o întrebă Emmett pe Lydia.

— În spatele barului. Îl conduse prin salonul aglomerat, cu ușurința cuiva care cunoștea locul.

Emmett o privea în timp ce mergea în fața lui. Era o prezență nepotrivită în acest salon sordid. Părul roșu îi strălucea ca un foc vesel în lumina galbenă bolnăvicioasă a lămpilor de pe mese. Se îmbrăcase pentru cina cu Mercer Wyatt de parcă urma să se întâlnească cu avocatul sau bancherul ei. Profesioniștii în costumul maro, pe talie și pantofii clasici cu tocuri joase, era total nelalocul ei aici. Dar chelnerița dădu din cap prietenoasă, iar Lydia îi întoarse gestul.

— Bună, Becky!

Se opri la capătul cel mai îndepărtat al barului. Emmett se opri lângă ea.

— Ți-a Rose, zise ea arătând spre bărbatul enorm cu capul ras care turna whiskey la celălalt capăt.

Emmett îi studie gâtul gros, umerii largi și tatuajele de pe

bicepsii care îi jucau sub mânecile unui tricou verde-lămâie.

— Cu orice alt nume, murmură el.

— E un tip tare dulce, îi mărturisi Lydia

— Sunt sigur.

— E para-rezonzator armonic muzical, zise ea. Pregătire în muzica clasică. Dar preferă rez-jazzul.

Așa se explica muzica excelentă care se auzea din difuzoare, gândi Emmett. Rose se pricepea la muzică.

— Hei, bună, Lydia. Fața bărbatului uriaș se luminează când o zări la capătul barului. Mă bucur că ai trecut pe aici. Credeam că nu o să te mai vedem, dacă Chester s-a dus.

Emmett privi cum Rose venea spre ei. Barmanul se mișcă într-un mod calm, ușor, coordonat, care îi dezicea mărimea.

— Bună, Rose! Lydia se ridică pe vârfuri și se aplecă peste bar ca să-l sărute ușor pe obraz. Greu de crezut că Chester nu mai e, nu-i așa?

— Ca să fiu sincer, mă mir că a trăit atât de mult. Rose își așează brațele mari pe bar. De-a lungul carierei lui lungi și variate, Brady a reușit să supere pe aproape toată lumea care îl cunoștea. Rose se uită la Emmett.

— Cine-i prietenul tău?

Emmett întinse mâna.

— Emmett London. Sunt un client de-al Lydiei.

— Client, hă?

Rose îi strânse mâna ferm, dar politicos, nefăcând nicio încercare să-și demonstreze puterea, strângându-i mâna ca într-o menghină. Emmett concluzionă că Rose era un om confortabil cu el însuși și cu mărimea lui. Se gândi că înțelege de ce îl plăcea Lydia.

— Eram în drum spre o cină de afaceri, zise Lydia.

— Nu mai spune. Rose o privi din cap până în picioare. Nu te supăra, Lydia, dar maroul nu ți se potrivește.

— O să mă gândesc la asta când o să mai merg la cumpărături. Rose, nu avem prea mult timp. Am cheia de la dulapul lui Chester. Te superi dacă îi iau lucrurile?

— Nu. Mi-a zis odată că o să vii să le iei, dacă i se întâmplă ceva. Rose privi către chelneriță.

— Ai grijă pe aici, Becky. Mă întorc imediat. Pe aici către

Banca Rose, îi zise el Lydiei. Descuie ușa din spatele barului care dădea într-un hol întunecos. Lydia îl urmă. Emmett veni după ea.

Ușa era surprinzător de grea. Se închise în spatele lor cu un zgomot puternic. Oțel-mag, gândi Emmett. Ar trebui un aruncător de flăcări sau o bombă mai mică pentru a trece de ea. Pereții holului erau căptușiți cu același material.

Rose rezonă un întrerupător. Lumina rece a unui tub de neon-rez din tavan lumină holul, dând la iveală dulapuri din oțel-mag. Toate erau prevăzute cu încuietori rez-mag grele.

— Arată ca seiful unei bănci, zise Emmett.

— Cu securitate douăzeci și patru de ore. Lumina de neon-rez lumină capul chel al lui Rose, în timp ce mergea pe culoarul dintre dulapuri.

— Ca să ajungi aici, trebuie să treci de mine sau de partenerul meu. Salonul Supranatural este deschis zi și noapte, așa că nu există niciun moment fără cineva în spatele barului. Sunt mândru să vă spun că Banca Rose nu a fost jefuită niciodată.

— Sau controlată, sau asigurată, sau taxată, sau autorizată, pariez, zise Emmett. Rose se opri în fața unui dulap.

— Nu. Noi cei de la Banca Rose nu prea aveam de-a face cu autoritățile de control.

— Rose are o clientelă mai degrabă selectă, murmură Lydia pe când scoțea în poșetă.

— Închiriem dulapurile celor care preferă să nu folosească ceea ce s-ar numi o bancă mai tradițională, explică Rose.

— Probabil pentru că cei mai mulți dintre ei ar fi arestați imediat, dacă ar intra pe ușa unei bănci adevărate.

Lydia scoase cheia cu care venise în plicul maro.

— Ai idee ce ținea Chester aici?

— Nu. Rose luă cheia de la ea. Politica Băncii Rose este să nu pună întrebări incomode sau stânjenitoare. Atâta timp cât plătești chiria ești un client valoros.

Încuietorea scoase un clic în momentul în care cheia întrerupse modelul rezonanței ei interne. Rose deschise

ușa.

Lydia făcu un pas înainte, ca să privească în interior.

— Pare a fi un sac de voiaj vechi, zise ea. Întinse mâna să-l apuce.

— Îl iau eu, zise Emmett.

Ea se dădu la o parte, ca el să poată trage din dulap sacul din pânză ponosită. Nu era foarte greu. Lydia privi sacul vechi.

— Mă întreb de ce o fi vrut să iau eu chestia asta.

— Nu e ca și când ar fi avut pe altcineva căruia să i-l lase. Rose închise ușa dulapului. Ai fost singura persoană care putea fi numită prietena lui Chester. Întotdeauna îmi zicea că aveți multe în comun.

Lydia așeză sacul de voiaj în fața ei, pe podeaua Sliderului. Îi trase fermoarul, în timp ce Emmett se așeza la volan și rezona motorul. În lumina care se reflecta din bordul mașinii, putea vedea un plic burdușit și un sac mic din hârtie.

— Poate ești pe cale să devii posesoarea norocoasă a unui bilet de loterie, zise Emmett.

— Nu-mi fac speranțe. Lydia scoase plicul. Chester nu era ceea ce se numește un norocos.

Rupse sigiliul de pe plic și scoase din el o grămadă de hârtii îngălbenite. O privi pe prima. Valul de tristețe care o copleșise și se retrăsese mai toată ziua, o cuprinse din nou pentru moment.

— Ce sunt? întrebă Emmett.

— Cererile lui Chester de a deveni membru al Societății Para-arheologilor. Și scrisorile de refuz pe care i le-a trimis Societatea. Își scutură capul uimită. Întotdeauna îmi spunea cât de mult disprețuia Societatea. Dar din hârtiile astea reiese că a făcut cerere în fiecare an, timp de douăzeci de ani.

— Și a fost respins de fiecare dată?

— Îhî. Bietul Chester. Probabil că în adâncul lui voia tare mult să intre în legalitate.

— Mă îndoiesc că aceste hârtii reprezintă planul lui de pensie.

— Probabil că nu. Puse hârtiile la loc în plic și băgă mâna în sac după punga de hârtie. Îngheță în momentul în care o atinse. Un fior de alarmă i se răspândi prin fiecare nerv. Energie psi.

— Oh, Doamne! murmură ea.

Emmett o privi atent.

— Ce este?

— Ceva vechi. Puse punga din hârtie cu multă grijă pe genunchi.

— Ceva foarte, foarte vechi.

— Artefact de pe Harmony?

— Da. Nu exista dubiu asupra rezonanței. Doar era para-arheolog. Unul dintre cei mai buni.

— Dar e ceva diferit. Aș putea să jur că simt o urmă de energie de capcană. Dar asta e imposibil. Nu s-a găsit niciodată o capcană în afara Orașelor Moarte. Nu ai cum să le ancorezi.

— Niciodată să nu zici niciodată, când e vorba de vechii armonieni. Sunt al dracului de multe lucruri despre care nu știm nimic. Ai grijă, Lydia!

— Hei, eu sunt experta, știi?

— Știu, zise el. Dar oricum fii atentă.

— Pun pariu că erai o adevărată pacoste pentru cei cu care lucrai, când erai vânător de fantome profesionist.

— Mi s-a spus din când în când, admise. Dar nu am pierdut niciodată vreun para-arheolog.

Ea îl ignoră răsucind în mâini cu grijă săculețul de hârtie. Apoi îl deschise încet și privi înăuntru. În semi-întunericul din mașină abia putu vedea un obiect rotund, întunecat, aproape de mărimea mâinilor ei împreunate.

— E ceva ciudat cu rezonanța, zise ea. E categoric autentic. Foarte, foarte vechi. Dar vibrațiile sunt diferite de cele pe care le-am simțit la alte artefacte la fel de vechi.

— Încă mai simți urmele energiei de capcană?

— Nu sunt sigură. Simt mult prea multe lucruri diferite. Se simte de parcă ar fi... se întrerupse brusc. Nu era bine să

se facă de râs în fața clientului.

— Parcă ar fi ce?

— N-o să mă crezi, dacă îți spun. Lydia ținea săculețul cu amândouă mâinile, încercând să își adune imaginația care o luase razna. Nu era posibil. Dar dacă ar fi? Euforia ei se evaporă când un alt *dar dacă* îi apăru în minte. Dar dacă își pierduse talentul de para-rezonzator, așa cum presupuseseră Ryan și ceilalți? Dar dacă dezastrul de acum șase luni producea acum o reacție întârziată? Dar dacă greșea?

— Lydia? Ești O.K.?

— Da.

— Ce este în sac?

Vocea calmă a lui Emmett o scoase din spirala gândurilor în care se prăbușea. Privi prin fereastra Sliderului și observă că lăsaseră în urmă străzile pline ale orașului. Urcau pe unul din dealurile de lângă oraș, un cartier de proprietăți exclusiviste. Porți masive stăteau de strajă în fața aleilor lungi care duceau la conace.

— Lydia? Ai de gând să-mi spui ce se află în sac?

— Da. Nu exista decât un singur mod de a afla dacă ținea în mâni un obiect într-adevăr incredibil sau dacă trebuia să se interneze într-o secție de para-psihologie chiar în dimineața următoare.

Inspirații profunde.

Inhală o dată, se opri din tremurat și vârî mâna în sac. Un alt șoc, mult mai puternic, de excitare, trecu prin ea când atinse suprafața netedă și caldă.

— Parcă ar fi sticlă, șopti ea.

Emmett nu își luă ochii de la șosea.

— Cum e cu energia de capcană pe care ziceai că o simți?

— Nu-ți mai face griji. Știu eu ce fac.

El nu mai zise nimic, dar trase Sliderul pe dreapta și derezonă motorul. Se răsuci ca să o privească cum scoate artefactul din săculețul de hârtie.

Ea văzu imediat că avusese dreptate în ceea ce privește forma de sticlă.

— Ce dracu' este? întrebă Emmett moale.

— Un borcănel pentru unguente, cred. Studie obiectul mai îndeaproape, încercând să se concentreze asupra suprafeței strălucitoare.

— Dar nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut până acum. Se uită atentă la obiectul pe care îl ținea în mâini. În lumina puțină dată de bordul mașinii, vasul sigilat părea să lucească cu o lumină proprie, care venea din interior. Culoarele se transformau, se mișcau și se răsuceau pe suprafața lui. Văzu nuanțe de roșu și auriu pentru care nu avea un nume. Se transformară în nuanțe ciudate de verde și albastru, înainte ca ea să le poată descrie.

Înghiți în sec cu multă greutate.

— Emmett? Spune-mi, te rog, că nu mi se năzare că văd ceea ce văd! Nu vreau să intru iar în terapie.

El privi vasul, fără să clipească.

— La dracu', asta nu-i... Nu poate fi. Avem nevoie de o lumină mai bună.

Căută în consola dintre scaune și scoase o lanternă mică. O rezonă și îi îndreptă lumina către vasul antic.

Se holbară amândoi la artefact pentru mult timp. În lumina puternică a lanternei, culorile de pe suprafață pulsau pline de viață. O mișcătoare mare de lumină și întuneric se contorsiona în jurul porțiunii mai late a vasului cu formă elegantă. Fiecare nuanță părea animată de propria ei sursă de energie. Profunzimi vaste de lumină și culori amețitoare apăreau și dispăreau.

— Piatra viselor, zise Emmett cu o voce fără niciun fel de inflexiuni.

— Imposibil, zise Lydia din nou.

— Știi la fel de bine ca și mine că nu poate fi altceva. Îi luă vasul din mâini și îl răsuci în așa fel încât lumina lanternei să cadă pe toată suprafața lui.

— O piatră a viselor prelucrată pur. Măi să fie! Țsta da, plan de pensie.

Lydia își scutură încet capul, nevenindu-i să-și creadă ochilor sau senzațiilor ei para-rez.

Numele de piatră a viselor era unul bine ales. Depozite

mici din această piatră erau uneori găsite, de obicei încrustate în cuarț transparent, în apropierea vulcanilor stinși. Nu numai că era foarte rară, dar până acum rezistase la orice încercare de a o extrage din cuarțul care o proteja. Se spărgea la cea mai mică atingere, părând, în același timp, că se topește și se sfărâmă în bucățele microscopice.

Nicio tehnologie inventată până atunci de populația umană de pe Harmony nu reușise să umble cu ea, fără să o distrugă. Pentru prospectori și companiile de minerit era într-adevăr materialul din care erau făcute visele. Frumoasă la privit atunci când era găsită, se evaporă în momentul în care era atinsă.

Dar vasul de unguent din mâna lui Emmett era dovada solidă că vechii armonici descoperiseră modul în care să prelucreze piatra viselor. Lydia simți cum i se ridică părul pe ceafă.

— Poate din cauza ei a fost omorât Chester.

— Aș zice că e foarte posibil. Emmett întoarse vasul pe jumătate. Incredibil!

— Realizezi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că dacă Chester ar fi trăit destul ca să o vândă unui muzeu sau unui colecționar particular, nu ar mai fi trebuit să muncească tot restul vieții.

Lydia îndepărta ideea asta cu un gest al mâinii.

— Valoarea materială e secundară. Nu poți să pui un preț pe ea, din moment ce nimic de felul acesta nu a mai fost găsit până acum.

— Crede-mă, Lydia, poți pune un preț la orice.

— Dar importanța unei pietre a visurilor prelucrată este absolut extraordinară! Nu înțelegi? Vasul ăsta ne spune că poate fi prelucrată. Trebuie să existe un mod de a acorda fizic o piatră a viselor, în așa fel încât să poată fi manipulată ca orice altă materie primă. Cine știe ce proprietăți are în forma asta?

— O întrebare bună. El nu își desprinsese privirea de la examinarea vasului.

— Cândva, în trecutul lor, armonienii au învățat cum să extragă chestia asta.

— Da.

Ea se încruntă. El nu părea să fie la fel de impresionat de întreaga implicație a acestei descoperiri uimitoare. Dar el era un om de afaceri, nu un arheolog. Mai bine zis *vânător de fantome-afacerist*, se corectă ea în gând. Probabil că era nevoie de ceva mai mult pentru a-l impresiona.

Emmett răsuci din nou vasul.

— Mă întreb unde l-o fi găsit Brady?

— Cine știe? Chester era un șobolan de ruine, întotdeauna explora ilegal de unul singur. Probabil că l-a găsit într-una din incursiunile lui prin catacombe.

Privi cum Emmett întoarce vasul încă puțin, aducând în lumina lanternei o altă porțiune. Când văzu silueta unei păsări în zbor, prinsă pentru totdeauna în râurile schimbătoare de culori, aproape că i se opri respirația.

— *Emmett!*

— Am văzut, zise el.

Acum părea și el impresionat. Așa și trebuia să fie, gândi ea. În toți anii de când oamenii excavau ruinele de pe Harmony, nimeni nu găsise vreo indicație că poporul antic se ocupase de arta realistă.

De mult dispăruții locuitori ai Orașelor Moarte, nu lăsaseră nicio pictură sau desen reprezentând animale, plante sau pe ei înșiși. Nu existau picturi marine, peisaje și nici scene despre cum își reprezentau ei lumea sau felul în care se vedeau pe ei înșiși în mediul lor – cel puțin nu forme pe care oamenii să le poată interpreta.

Până acum.

Acum exista o mică pasăre, zburând în profunzimea unei mări de culori care plutea pe suprafața unui borcănel ce nu ar fi trebuit să existe.

Emmett se îndreptă încet și stinse lanterna.

— Se pare că prietenul tău Brady a făcut cea mai importantă descoperire de când Caldwell Frost s-a împiedicat de ruinele din Vechea Frecvență și a decis că cineva l-a făcut zeu.

— Sunt copleșită, șopti Lydia. Este absolut uimitor.

— Mai e ceva în sacul de voiaj?

— Poftim? A, da, sacul. Lydia se uită în sacul deschis și căută prin el. Mâna ei atinse un alt plic.

— Mai e ceva. Scoase plicul și îl deschise. O fotografic căzu din el. O ținu în lumină și văzu o altă poză de-a ei cu Chester, în separeul de la Salonul Supranatural. Un număr familiar din *Jurnalul de Para-arheologie* se afla în fața lui Chester, care zâmbea mândru.

— Chiar îi plăceau pozele cu voi doi, nu-i așa? zise Emmett.

— Da. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce privea fotografia. Avea multe poze cu noi doi.

— Probabil că îi alimenta fantezia despre voi ca fiind un cuplu.

— Probabil. Clipi rapid ca să scape de lacrimi. Asta însă este una aparte. Tocmai publicasem un articol în jurnal. Cu Ryan coautor, desigur. A trebuit să mă lupt, dar m-am asigurat că Chester este recunoscut drept consultant pentru proiect.

— Probabil singura sa legătură cu legalitatea.

— Nu mi-am dat seama până acum cât de important trebuie să fi fost pentru el, șopti ea.

— Ai face bine să pui vasul în poșetă până ajungem acasă. Emmett i-l puse în palmă. Și indiferent ce faci, nu spune nimic despre el în fața lui Mercer Wyatt și a nevastei lui.

— Cine crezi că sunt? întrebă ea împachetând vasul și punându-l în geantă. O nebună?

Gura lui Emmett se arcui ușor, în timp ce rezona motorul și intra din nou pe drum.

— Nu, nu cred că ești nebună.

Lydia se așează mai bine în scaun, strângând tare poșeta. O cuprinse din nou o bucurie arzătoare, urmată imediat de o stare de euforie. O piatră a viselor prelucrată. Și poza unei păsări.

— Mulțumesc, zise ea satisfăcută. Apreciez asta.

CAPITOLUL 14

Pe la jumătatea cinei dureros de pompoase, Lydia ajunse la o concluzie importantă. Nu o plăcea pe Tamara Wyatt. Mai precis, nu-i plăcea felul în care Tamara îl privea pe Emmett, atunci când credea că nimeni nu bagă de seamă.

Lucirea speculativă din privirea Tamarei, îi amintea Lydiei de felul în care Fuzz se uita la cutia cu covrigei. Ca și cum ar fi fost gata să dedice o mulțime de gânduri și de energie, pentru a găsi un mod de a desface capacul.

Tamara era subțire și rafinată, cu un aer nedefinit de farmec ce o făcea deosebită, oriunde s-ar fi aflat. Părul ei negru era strâns într-un coc elegant, care îi puneă în evidență pomeții aristocratici și maxilarul fin. O avere strălucea în pietrele de la gâtul ei. Purta cercei din chihlimbar montați în aur. Decolteul adânc al rochiei era aproape indiscret.

Lydia realizase când ajunseseră acolo, cu o oră și jumătate înainte, că Emmett îi cunoștea deja pe soții Wyatt. Emmett și Wyatt s-au întâmpinat unul pe celălalt cu o amabilitate îndatoritoare. Dar cu totul altceva se întâmpla între Tamara și Emmett.

Îi luase mai mult timp decât era necesar ca să recunoască modelele de rezonanță dintreăștia doi, gândi Lydia. Își găsi o scuză pentru întârziere. Fusese serios distrasă în seara asta. Aproximativ o treime din atenția ei era concentrată asupra bizarei experiențe de fi la masă cu șeful Ghildei din Cadence. Restul era consumat de speculații privind extraordinarul borcănel pe care i-l lăsase Chester. Abia se putea abține să nu se scuze la fiecare cinci minute și să alerge în hol, ca să verifice elegantul armoire în care valetul îi pusese poșeta.

Calmează-te, își spuse ea, în timp ce chelnerul cu mânuși albe îi lua farfuria din față. Dacă vasul nu era în siguranță aici, în conacul lui Mercer Wyatt, nu ar fi fost în siguranță nicăieri. Singurul loc unde mai văzuse atâta pază era Muzeul Universității din Cadence.

— Deci, Lydia, lucrezi în domeniul consultanței

particulare? întrebă Mercer, aparent interesat.

Tamara zâmbi.

— Cam tânără să lași munca de la universitate, nu-i așa? Cei mai mulți consultanți sunt mai vârstnici. Mai cu experiență.

Lydia încercă să-și scoată din minte grija pentru poșeta ei. O ignoră pe Tamara, în schimb îl studie pe Mercer.

Mercer Wyatt era cu cel puțin patruzeci de ani mai în vârstă decât nevasta lui. Părul argintiu, trăsăturile feței ca de uliu; era un bărbat obișnuit cu însemnele puterii și ale banilor. Purta chihlimbar pe degete, sub formă de inele mari și grele. În calitate de șef al Ghildei, trebuia să fie un foarte puternic para-rezator de energie disonantă, gândi ea.

— Nu este ceva obișnuit pentru un para-arheolog de vârsta mea să intre în sectorul privat, zise Lydia, dar nu este nici ceva nemaîntâlnit.

Până în acel moment conversația fusese o trăncăneala superficială, pe care se obișnuise să o tolereze la ceaiurile facultății. Lydia avea impresia că adevărata conversație urma să aibă loc după cină.

— Unii oameni nu se împacă prea bine cu birocrația academică, zise Emmett pe un ton ușor. Așa cum unii nu pot tolera mediul corporațiilor. Lydia are ceea ce se numește spirit întreprinzător.

Tamara îi zâmbi rafinat Lydiei.

— Cum te-a găsit Emmett?

— Sunt înscrisă la Societatea de Para-arheologie și îmi fac publicitate în *Jurnalul de Para-arheologie*, zise Lydia delicat.

— Asta nu constituie chiar o garanție a onestității și integrității, nu-i așa? zise Tamara. Sunt atât de mulți falsificatori în comerțul cu antichități.

— Foarte adevărat, murmură Lydia. Dar trebuie să spun că în general, șansele de a găsi un PA necinstit pe listele Societății sunt mult mai scăzute decât acelea de a găsi un vânzător de fantome necinstit în Ghildă.

Ochii Tamarei se întunecară de mânie.

— Ghilda are standarde stricte.

— Îhî. Lydia luă cu lingurița o bucățică din înghețata de fructe servită la desert. De-asta mi-a fost spartă casa de două ori în ultima vreme de vânătorii de fantome?

Mercer îl țintui pe Emmett cu o privire rece.

— Despre ce naiba vorbește?

Emmett ridică din umeri.

— Ai auzit ce a spus. A avut niște experiențe nefericite cu vânătorii de fantome. Mi-e teamă că i-a cam stricat impresia despre profesia asta.

Mercer se întoarse spre Lydia.

— Fii bună, te rog, și explică-te.

Lydia puse lingurița jos.

— În calitate de șef al Ghildei din Cadence, trebuie să știi că există niște vânători de fantome care comit fapte ilegale. Mai mult, ei invocă fantome, ca să îi ajute să comită aceste acte. Apartamentul meu a fost vandalizat de două ori.

Mercer își încleștă fălcile. Îi aruncă o privire rapidă lui Emmett, apoi se uită din nou la Lydia.

— Ești absolut sigură că au fost implicați vânători de fantome?

— Am văzut fantomele pe care le-au chemat, zise ea foarte sigură. Întreabă-l pe Emmett. El l-a alergat pe unul dintre vânători. Și l-ar fi prins pe nenorocit, dacă nu ar fi fost așteptat de un complice în parcare.

Privirea sfredelitoare a lui Mercer se întoarse din nou la Emmett.

— Este adevărat tot ce spune?

— Totul este adevărat, zise Emmett pe un ton ușor. Presupun că ne poți asigura că intrușii nu lucrează pentru Ghildă?

— Sigur că nu lucrau pentru Ghildă.

Mercer își trânti șervetul și se ridică brusc.

— Vă asigur că oamenii mei vor cerceta cazul ăsta. Ghilda își verifică singură oamenii.

— Foarte convenabil, zise Lydia politicoasă.

Mercer se încruntă la ea.

Lydia se întoarse spre Tamara.

— Cum e să fii soția șefului Ghildei din Cadence? Ce mai faci, în afară de a participa la Balul Restaurării în fiecare an?

— Reușesc să fiu cât mai ocupată, zise Tamara cu răceală.

Mercer o studie cu o mândrie vizibilă.

— Tamara este o adevărată directoare. Mulțumită ei, Ghilda a înființat o fundație foarte activă, care finanțează mai multe societăți filantropice din Cadence. Ea supraveghează administrarea fundației.

Fața Tamarei se încălzi vizibil sub lumina laudelor.

— Nu fac acest lucru singură, desigur. Sunt foarte norocoasă să îl am pe Denver Galbraith-Thorndyke ca administrator-șef. Sunt sigură că știți de istoria lungă a familiei Galbraith-Thorndyke de aici din Cadence?

— Acei Galbraith-Thomdyke care domină scena socială? Lydia era impresionată, deși nu ar fi vrut. Care dau tone de bani societăților filantropice? Protectori ai Muzeului Universitar, au reprezentanți în toate administrațiile importante, etc? Sigur că am auzit de ei. Dar nu știam că au vreo legătură cu Ghilda.

Mercer râse.

— Nu aveau, până când Tamara i-a contactat și i-a propus tânărului Denver să preia administrația fundației Ghildei.

— Bună mișcare, Tamara, o feliță Emmett.

— Mulțumesc, murmură Tamara. Eu văd acest lucru ca pe un pas important spre îmbunătățirea imaginii Ghildei în comunitate.

— Într-adevăr, zise Mercer brusc. Un prim pas superb, chiar dacă o zic eu. Tânărul Denver este avocat. Are legături cu toți oamenii importanți din oraș.

— Atunci cum se face că a acceptat să lucreze pentru Ghildă? întrebă Lydia direct.

Tamara era enervată, dar Mercer râse doar.

— Povestea obișnuită, zise el relaxat. Tânăr descendent al unei familii bogate și importantă pe plan social, dorește

să se afirme în fața tatălui său. Nu a vrut să lucreze pentru tatăl lui, presupun. A vrut să fie pe picioarele lui. Tamara i-a oferit postul de la fundație și el a acceptat.

— E foarte dedicat, zise Tamara.

Mercer se întoarse spre Emmett.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă singuri. Tamara, condu-o, te rog, pe Lydia în salon pentru ceai. Venim și noi mai târziu.

— Desigur, dragul meu. Tamara se ridică grațioasă de pe scaun, ca să o conducă pe Lydia afară din cameră.

Lydia privi spre Emmett. El își înclină capul abia perceptibil. Nu avu nicio problemă să-i înțeleagă mesajul. Ezită și apoi decise că avea dreptate. Ar putea afla mai mult separat, decât dacă ar fi rămas împreună. Fără un cuvânt, o urmă pe Tamara.

Merseră de-a lungul unui hol lambrizat cu lemn închis la culoare și bogat granulat, care fusese lustruit până ajunsese să strălucească. Tamara o conduse prin ușile duble ornamentate cu fațete de sticlă, într-o cameră decorată în galben și stacojiu.

Un frison de alarmă străbătu nervii Lydiei. Se întoarse și privi vitrina plină cu artefacte antice de pe Harmony. Atât de multe artefacte la un loc produceau destul de multă energie de rezonanță care ajungea la ea, în celălalt capăt al salonului. Se îndreptă automat spre vitrină și se opri în fața ei.

— O colecție magnifică, murmură ea.

— Soțul meu a început-o cu ani în urmă, cu mult înainte de căsătoria noastră. Tamara ridică ceainicul ce fusese așezat pe o măsuță rotundă.

— Ceai?

— Da, mulțumesc. Lydia studie un panou din cuarț verde de o formă ciudată, care făcuse parte, probabil, dintr-o ușă de mormânt.

— Voi doi v-ați căsătorit anul trecut, nu-i așa? Parcă îmi amintesc că am văzut ceva despre asta în ziare. Nu ești din Cadence, nu?

— Nu. Locuiam în Resonance City, când l-am cunoscut pe

Mercer. Tamara înaintă, ținând în mână o ceașcă pe o farfurioară.

— Venise la întrunirea Consiliului Ghildei. Ne-am cunoscut la o recepție.

— Înțeleg.

— Recepția avea loc pentru a anunța logodna șefului Ghildei din Resonance, explică Tamara.

Un val de gheață trecu peste Lydia. Își urmări degetele ca să fie sigură că nu îi tremură în momentul când lua ceașca și farfurioara din mâna Tamarei. Nu se cădea să verse ceai-rez pe ceea ce era cu siguranță un covor extraordinar de scump. Probabil că Ghilda i-ar trimite o notă de plată pe care nu ar fi putut să o achite.

— Nu mai spune. Lydia sorbi din ceai. Era, ca tot ceea ce fusese servit la masă, excelent.

— Cu cine s-a căsătorit șeful Ghildei din Resonance?

Tamara o privi amuzată.

— Era logodit cu mine. Dar nu ne-am înțeles prea bine. Am rupt logodna la scurt timp după recepție. Curând m-am mutat în Cadence.

— Înțeleg.

Oprește-te chiar acum! își spuse Lydia. Doar pentru că vezi un accident pe punctul de a se întâmpla, nu înseamnă că trebuie să contribui și tu la el. Dar nu se putea opri. Trebuia să aibă o certitudine.

— Și cine era șeful acesta al Ghildei cu care trebuia să te căsătorești în Resonance?

— Emmett, desigur, zise Tamara dulce. A fost șeful Ghildei din Resonance timp de șase ani până acum zece luni când a demisionat.

Mercer se așează în fotoliul masiv din piele de culoare vineție. Își duse la gură paharul de cognac și îl studie pe Emmett pe deasupra lui.

— O să trec direct la subiect. Te-am invitat aici din două motive. Unul din aceste motive este că doresc să îți ofer un târg, fiule.

— Nu sunt fiul tău. Emmett se sprijini cu un braț de marginea șemineului. Și poți fi foarte sigur că nu voi fi de acord cu niciun târg, până nu cunosc toți termenii.

Mercer expiră cu putere.

— Voi fi sincer cu tine, Emmett. Am nevoie de ajutorul tău. Și cred că și eu te pot ajuta pe tine.

— În ce fel ai nevoie de mine? Ai o Ghildă plină de oameni pe care îi poți chema în ajutor.

Mercer își scutură capul.

— Nu și pentru asta. Dă-mi voie să-ți explic. Nu am făcut încă un anunț public, dar intenționez să demisionez în cursul anului viitor. Numai membrii din personalul meu știu de această decizie a mea. Au jurat să păstreze secretul.

Era ultimul lucru pe care se aștepta să îl audă în seara asta, gândi Emmett. Mercer Wyatt condusese Ghilda din Cadence cu o mână de fier timp de peste treizeci de ani. Toată lumea presupunea că avea să moară la cârma ei.

— Ai de gând să te retragi? Întrebă Emmett precaut.

— Conduc spectacolul ăsta de mult timp. Până de curând, Ghilda a fost cel mai important lucru din viața mea. Prima mea soție a fost o femeie minunată, dar niciodată nu mi-am făcut timp să o cunosc mai bine. După moartea ei am rămas cu doi copii. Am lăsat pe altcineva să-i crească. Amândoi sunt mari acum, și am trei nepoți, dar abia dacă îi cunosc.

— Lasă-mă să ghicesc. Te-ai decis, în sfârșit, să te oprești și să miroși florile, nu-i așa?

— Găsești că e un lucru amuzant?

— Să zicem doar că este o decizie neașteptată. Ce dracu' a produs schimbarea asta bruscă? Ai probleme de sănătate?

— Nimic de felul ăsta. Am o nouă soție.

— Oh, da, așa e. Uitasem asta.

— Sunt îndrăgostit pentru prima dată în viața mea, Emmett, zise Mercer foarte serios. Căsătoria mea cu Tamara este una de conveniență deocamdată, după cum știi, dar vrem să o transformăm într-o căsătorie de făgăduință.

Emmett îl privi intens.

— Vrei să mai faci copii?

— Sunt și alte motive pentru a intra într-o căsătorie de făgăduință, în afară de acela de a avea copii, îi aminti Mercer.

Emmett se încruntă.

— Dragoste adevărată? Lasă-mă-n pace! Nu ești un pic prea bătrân pentru asemenea non-sens, Mercer?

— Nu ești un romantic, Emmett.

— Nici tu nu erai, din câte știu eu. Desfacerea unei căsătorii de făgăduință este un coșmar financiar și legal. Nu adăugă și ceea ce știau amândoi, că adulterul era unul din puținele motive acceptate legal pentru desfacerea unei astfel de căsătorii.

— De ce să te căsătorești, dacă nu vrei copii?

Mercer își întinse picioarele și privi în flacăra focului.

— Este evident că nu înțelegi, așa că hai să lăsăm subiectul ăsta. Esențialul este că vreau să mă retrag.

— Nu te supăra, Mercer, dar mi-e destul de greu să înțeleg.

— De ce? Sunt cu patruzeci de ani mai în vârstă decât Tamara. Nu știu cât timp mai avem împreună. Dar intenționez să mă bucur de fiecare minut pe care îl mai am de trăit. Am bani, am sănătate și o femeie frumoasă alături de mine. Aș fi un prost, dacă aș continua să-mi dedic timpul Ghildei.

Emmett îl privi un timp.

— Tamara știe de decizia ta?

— Știe.

— Hmm! ridică el din umeri. Și ce are asta a face cu mine?

— Am nevoie de ajutorul tău. Sunt decis să mă târguiesc. Știu de ce ești aici, în Cadence. Oamenii mei mi-au spus de dispariția nepotului tău. S-ar putea să te pot ajuta.

Noaptea asta aducea o surpriză după alta, gândi Emmett. Nu putea face altceva decât să se lase purtat de val.

— Înainte de a discuta orice fel de afacere, ai face bine să-mi spui ce vrei de la mine.

Mercer dădu din cap încet și sorbi din cognac. După un moment puse paharul lângă el. Își sprijini brațele de cele ale fotoliului greu și își uni degetele.

— Cum ziceam, sunt pregătit să mă retrag. Dar intenționez să o fac într-o manieră organizată, una care va lăsa Ghilda pe drumul cel bun pentru viitor.

— Cu alte cuvinte, zise Emmett, vrei să-ți alegi singur succesorul.

— Exact. Am muncit ani de zile ca să creez o organizație puternică, care poate să aibă grijă de oamenii ei. Toții membri activi au parte de un program excelent de creștere a salariului și de asigurarea unor beneficii pentru ei și familiile lor.

— Atâta timp cât îndeplinesc ordinele, nu pun întrebări și nu te supără pe tine, zise Emmett.

— Întotdeauna am răsplătit bine lealitatea.

— Și l-ai strivit pe oricare ți-a ținut piept sau a pus sub semnul întrebării deciziile tale. Ești un tip cu adevărat demodat, Mercer.

— Recunosc faptul că noi doi am avut păreri diferite în trecut despre felul cum trebuie condusă o organizație cum e Ghilda.

— Așa este. Metoda ta este ieșită din uz de aproape șaptezeci de ani.

— Este adevărat că am păstrat tradiția în timpul șefiei mele la Ghilda din Cadence.

Emmett se încruntă din nou. Nu putea să-l contrazică aici.

— Dar, poate te interesează, continuă Mercer, să știi că am concluzionat că este timpul ca Ghilda din Cadence să se schimbe.

— O să cred asta când o s-o văd.

— Planurile cu Ghilda din Cadence să urmeze exemplul celei din Resonance, zise Mercer fără să clipească. Vreau să o văd restructurată și modernizată în același fel.

Emmett îl privi atent.

— Tu chiar vorbești serios, nu-i așa?

— Foarte serios. Dar nici schimbările bruște nu pot fi

făcute peste noapte. Mai mult, trebuie să fie însoțite de o conducere fermă. Voi începe procesul de schimbare anul acesta, cu ajutorul Tamarei.

— Vorbești de munca ei la Fundația Ghildei?

— E un început, iar ea este foarte dedicată muncii filantropice. Fundația ei va face foarte mult ca să ajute la schimbarea imaginii Ghildei aici, în Cadence. Dar munca de restructurare a organizației înseși nu poate fi completată în cele câteva luni, cât mai rămân la conducere. De aceea, trebuie să fac unele aranjamente, așa cum spuneai, ca să-mi aleg succesorul.

Brusc, o undă de suspiciune se aprinse. Emmett își încrucișă brațele pe piept și se propti cu umărul de șemineu.

— Te-ai gândit la cineva anume pentru postul ăsta?

— Da, desigur. Mercer zâmbi fără pic de umor. Tu.

Emmett expiră încet.

— Nu-mi place să-ți spun asta, Mercer, dar cred că te-ai ars atunci când ai invocat o fantomă ultima dată.

— Îmi dau seama că propunerea mea poate fi cam șocantă. Dar sunt sigur că înțelegi de ce vreau să te gândești la asta. Asta este tot ce îți cer deocamdată. Nu e nicio grabă. Avem la dispoziție un an întreg să facem planuri. Destul timp ca să punem la punct toate detaliile.

— Nu e nimic de pus la punct. Îți dau răspunsul chiar acum. Nu vreau postul. Sunt în sectorul privat, Mercer. Acum sunt doar un om de afaceri.

Mercer își desfăcu mâinile și se aplecă în față. Ochii lui duri luciră în lumina determinării.

— Ascultă-mă, fiule...

— Nu sunt fiul tău, repetă Emmett printre dinți.

— Scuză-mă, mi-a scăpat.

I-a scăpat pe dracu', gândi Emmett. Amândoi erau conștienți de bârfele și zvonurile care circulasera ani de zile.

Nu avea de gând să deschidă discuția asta acum. Nu cu Mercer Wyatt.

— Cum ziceam, continuă Mercer, vreau să las Ghilda pe

mâini bune. Mâini care să o ducă pe un drum nou, modern. Tu ești cea mai bună persoană care poate face asta.

— Nu.

— Tu ești cel care a restructurat de unul singur Ghilda din Resonance, atunci când ai devenit șeful ei. Tu ești cel care a stabilit drumuri noi, care a transformat-o într-o afacere, a făcut-o respectabilă. Vreau să faci la fel pentru Ghilda din Cadence.

— Dacă nu ai aflat, să știi că nu mai am nimic de-a face cu politica Ghildei. Acum sunt consultant de afaceri.

— Asta este exact ceea ce vreau, zise Mercer serios. Un consultant de afaceri care este calificat în mod special pentru a ajuta Ghilda din Cadence să se transforme într-o afacere respectabilă.

— Las-o baltă, Mercer. Nu vreau să fac parte din planul tău. Îți doresc succes, dar nu vreau să fiu implicat.

— Înțeleg. Mercer se rezemă de spătar. Nu părea descurajat, ci mai mult ca un om mulțumit să aștepte.

— Nu mai vorbim despre asta, deocamdată. Hai să trecem la alte lucruri.

Emmett plecă de lângă șemineu. Se duse la fereastră și privi luminile orașului de dedesubt.

— Chiar știi ceva despre nepotul meu, Mercer? Sau a fost doar o momeală ca să mă atragi aici și să încerci să mă convingi să preiau conducerea Ghildei?

— O să fiu cinstit cu tine. Nu am informații directe despre locul unde se află tânărul Quinn. Dar sursele mele îmi spun că a venit după o tânără femeie aici, în Cadence. Adevărat?

— Da.

— Se pare că tânăra a dispărut, iar nepotul tău care, din câte înțeleg, este un para-rezonator de energie disonantă, a dispărut și el la scurt timp, din câte îmi spun informatorii mei.

Emmett privi afară la ruinele triste, luminate de lună, ale Orașului Mort.

— Informațiile tale sunt bune.

— Ai niște avantaje când te afli în poziția de șef al Ghildei din Cadence de atâta amar de ani, zise Mercer pe un ton

uscat. Am avut destul timp să pun în funcțiune o rețea de informații foarte bună, atât înăuntrul, cât și în afara organizației.

Emmett se întoarce încet cu fața spre el.

— Ce știi?

— Știu că prietena lui Quinn nu este prima tânără care dispăre aici în Cadence, în ultimele săptămâni, continuă Mercer. Nimeni nu a băgat în seamă prea mult acest lucru, deoarece niciuna din persoanele dispărute nu era minoră și probabil niciuna nu avea o familie care să își facă griji.

— Până acum.

— Până acum, fu de acord Mercer. În plus, nu există indicii de joc murdar.

— Câți lipsesc până acum?

— Nu știu sigur. Ai fi uimit să afli câți tineri dispar în fiecare an. Nu am știut nici eu, până nu m-am apucat să verific. Cei mai mulți ajung pe străzi sau în culturi ale Cortinei. Alții pleacă în alt oraș. Nimeni nu pare să bage de seamă.

— Tu de ce te-ai decis să bagi de seamă?

— Pentru că atunci când am aflat că ești aici și îți cauți nepotul, am făcut niște investigații. Am aflat că unii dintre tinerii care au dispărut în ultimele săptămâni, erau para-rezonatori de energie disonantă. Vânători de fantome neantrenați, care erau în procesul de a face cerere de intrare în Ghildă. Nu s-au mai prezentat la antrenamentul de bază și nici la cursurile de ideologie. Prima mea impresie a fost că cineva i-a atras în vreo gașcă sau cult, sau într-o echipă de excavări neautorizată. Ghildei nu-i place când cei din afară folosesc vânătorii de fantome pentru activități ilegale.

— Este rău pentru imaginea publică, zise Emmett sec.

— Da. Astfel de lucruri s-au întâmplat uneori în trecut. Au fost relativ ușor de oprit. Dar de data asta există complicații.

— Ai încercat să contactezi poliția? sugeră Emmett moale.

Mercer îi aruncă o privire dezgustată.

— Sigur că nu. Dacă făceam asta, mass-media ar fi aflat imediat. Nu vreau ca ziarele să scrie pe prima pagină că Ghilda nu este în stare să aibă grijă de proprii ei oameni. Nu pe tura mea, Dumnezeuule!

— Bine.

Aducerea Ghildei din Cadence pe drumul cel bun nu avea să fie o muncă ușoară, gândi Emmett. Nu cu atitudinea asta din partea șefului.

— Cum ziceam, continuă Mercer, am ajuns la concluzia că noi doi am putea lucra împreună.

— Vrei să spui că îmi dai acces la resursele Ghildei, ca să mă ajuți să-l caut pe Quinn?

Mercer închise ochii pentru scurt timp. Când îi deschise, în ei se oglindea o mânie întunecată.

— Aș vrea eu să fie atât de simplu. Îmi pare rău să-ți spun, dar nu se poate conta pe resursele Ghildei în acest moment.

Emmett îl urmări un timp îndelungat în timp ce toate implicațiile celor afirmate îi deveneau clare.

— Poate că ar fi mai bine să explici.

— Am motive să cred că există un trădător în organizația mea, zise Mercer prudent. Cineva apropiat.

Emmett nu zise nimic. Știa cât îl costase pe Mercer să recunoască așa ceva.

— A trebuit să mă adresez în afara propriei mele Ghilde, ca să descopăr puținul pe care l-am aflat despre nepotul tău, zise Mercer. Cineva în care am încredere uneltește împotriva mea, Emmett.

— Toți șefii de Ghilde au dușmani. E un fapt de viață.

— Desigur. Și am avut de-a face cu mulți în trecut. Dar de data asta este altceva. Mai insidios. Nu am putut să găsesc trădătorul. Poate fi oricine din administrație. *Oricine.*

— Cineva care cunoaște planurile tale pentru viitorul Ghildei din Cadence și căruia nu-i plac?

— Așa cred. Dar poate fi mai mult de-atât. Poate fi ceva personal. Pur și simplu nu știu în momentul ăsta. Știu doar că nu mai pot avea încredere în proprii mei angajați.

— Ce are asta de-a face cu atragerea tinerilor neantrenați de pe stradă?

— M-am gândit că acest trădător, cine o fi el, poate încerca să-și creeze propria lui armată de vânători care să primească ordine numai de la el și care să-i fie leală numai lui.

— Să înființeze o organizație rivală? La dracu', Mercer, asta-i prea mult, nu crezi?

— Gândește-te, insistă Mercer. Dacă nenorocitul vrea să pornească împotriva mea, va avea nevoie de o bază solidă. Asta înseamnă că va avea nevoie de proprii lui vânători de fantome. Cel mai bun mod este de a-i lua pe cei tineri care nu au fost încă îndoctrinați de Ghildă.

Emmett fluieră fără sunet.

— Ești sigur că nu ai devenit paranoic, Mercer?

— Încerc să fiu cu băgare de seamă. Este o diferență.

Era o diferență, reflectă Emmett, dar nu era întotdeauna ușor de observat, atunci când erai șeful Ghildei.

Mercer Wyatt nu era un prost, își aminti el, chiar dacă era lovit serios de dragoste în acest moment. Wyatt era deștept, puternic și, mai presus de toate, era un supraviețuitor. Dacă instinctele îi spuneau că are un trădător în administrație, erau șanse mari să aibă dreptate.

Emmett studie un timp modelul covorului de sub picioare. Apoi își ridică privirea.

— Concluzia este că vrei ca eu să te scap de acest așa-zis trădător.

— Nu neg că am nevoie de ajutorul tău în această problemă neplăcută, din moment ce nu pot avea încredere în proprii mei oameni. Așa cum văd eu lucrurile, interesele noastre converg, fiule. Tu vrei să-ți găsești nepotul. Eu vreau persoana care l-a făcut să dispară poate.

Emmett ignoră termenul de *fiu*, de data asta. Avea alte priorități acum. Contemplă mult timp luminile orașului, în timp ce cântărea argumentele pro și contra implicării lui mai îndeaproape cu Mercer Wyatt. Adevărul era că avea prea puține alternative. Siguranța lui Quinn era pe primul plan.

— Ce informații poți să îmi dai?, zise el într-un târziu.

— Nu prea multe, trebuie să recunosc. Cum îți spuneam, a trebuit să le iau din afara Ghildei. Sunt convins că le-ai fi aflat și singur. Dar măcar pot să te scutesc de niște timp pierdut. Și timpul poate fi elementul cel mai important în cazul ăsta.

Emmett îl privi peste umăr.

— Te ascult.

Mercer se aplecă înainte, cu o expresie serioasă întipărită pe față.

— În ziua în care nepotul tău a dispărut, a făcut o vizită la un adăpost pentru tineri din Cartierul Vechi, de lângă zidul de est.

— Cum se numește adăpostul ăsta? întrebă Emmett repede.

— Se numește Unda Transversală. A fost fondat acum câțiva ani de către Trustul Anderson Ames. E un loc de unde îți poți începe căutările, Emmett, dar vreau să-mi dai cuvântul tău că vei fi discret.

— Ce dracu-ți pasă ție dacă sunt discret?

Mercer oftă.

— Acum doi ani, Anderson Ames a murit. Când în sfârșit avocații au descurcat itele trustului, operație care a durat câteva luni, s-a descoperit că era aproape falimentar. Adăpostul pentru Tineri Unda Transversală era în pericol să fie închis anul trecut, dar în ultimul moment, noi fonduri au fost găsite pentru el. Chiar la timp ca să rămână operațional.

— Rahat! Acum înțelegea totul, realiză Emmett. Vrei să-mi spui că Fundația Ghildei s-a băgat în asta și acum finanțează Unda Transversală, nu-i așa? Motivul pentru care vrei să fii discret este acela că adăpostul este unul din proiectele filantropice ale Tamarei.

Mercer își îngustă ochii. Dintr-o dată arătă ca pisica spectrală nemiloasă care era.

— Tamara nu știe de suspiciunile mele. Vreau ca mizeria asta să fie curățată fără niciun fel de publicitate care ar putea pune într-o lumină proastă fundația Ghildei. Ai

înțeleș?

CAPITOLUL 15

Lydia își ținea poșeta bine strânsă pe genunchi și zâmbea afabil prin fereastră către gardian, în timp ce Emmett ieșea cu mașina pe poarta din față a conacului Wyatt.

Liniștea umplu vehiculul. Curând deveni apăsătoare.

— Dacă ar fi să dau o notă acestei seri, pe scara evenimentelor sociale ale universității, ar trebui să fie nota doi, zise ea într-un târziu.

— O notă așa de mare? întrebă Emmett.

— Ceva mai puțin suportabil decât ora lunară la un pahar de sherry, dar nu așa de rea ca ora de cafea săptămânală a Departamentului de Para-arheologie.

— Eu, personal, îi dau nota unu, zise Emmett.

Ea se uită la el.

— Vrei să spui că a fost mai proastă decât petrecerea ta de logodnă, când logodnica a decis că îl iubește pe Mercer Wyatt și nu pe tine?

— Deci ai aflat-o și pe asta, hă? Emmet trecu într-o viteză inferioară pentru a lua o curbă. Se pare că Tamara a devenit prietenoasă în salon.

— De fapt, subiectul logodnei tale a apărut la început, iar conversația a cam înțepenit după aceea. Mi-am petrecut mult timp admirând colecția lui Wyatt de antichități de pe Harmony. Din fericire pot vorbi despre relicve ore întregi. Când ai ieșit din bibliotecă împreună cu Mercer, Tamara era pe jumătate adormită de plictiseală.

— Tamara nu poate fi prea atentă dacă subiectul nu este unul de un mare interes personal pentru ea. Cum ar fi logodna noastră, de exemplu.

— Ceva îmi spune că se poate concentra foarte bine, dacă subiectul este unul de mare interes pentru ea. Lydia făcu o pauză. Poartă chihlimbar. Este pe bune, sau doar de podoabă?

— Este pe bune. Este o para-rezonatoare de energie disonantă foarte puternică.

— Înțeleg. Era de așteptat, gândi Lydia.

Statistic vorbind, cei mai mulți vânători de fantome erau bărbați, dar lucrase în catacombe cu câteva femei vânători.

— Bine, dacă a fost logodită cu tine, se poate spune că a fost extrem de interesată. Probabil că i-a plăcut ideea de a deveni nevasta șefului Ghildei din Resonance.

Un zâmbet rece apăru și dispăru în colțurile gurii lui Emmett.

— Ai aflat o grămadă de banalități la ceaiul ăsta.

Se răsuci în scaun spre el, în timp ce mânia o copleșea.

— *De ce nu mi-ai spus?*

— Din două motive. El părea mult prea nepăsător. În primul rând, datorită părerii tale generale despre vânătorii de fantome, nu am văzut niciun motiv să menționez politicile Ghildei. În al doilea rând, nu am crezut că are vreo relevanță în situația dată.

Ea se uită la el.

— Nu-mi vine să cred! Ești un fost șef de Ghildă, și nu ai crezut că are vreo *relevanță* asupra condițiilor de afaceri dintre noi.

— Ceea ce ți s-a întâmplat ție, acum șase luni, în cele patruzeci și opt de ore petrecute în catacombe are vreo relevanță asupra lor?

— Asta-i cu totul altceva.

— Fiecare dintre noi are un trecut. Niciunul dintre noi nu-l poate schimba. Dar amândoi am mers mai departe. Eu nu mai sunt în Ghildă.

— Pe dracu' nu mai ești! Odată ce ești ghildar, întotdeauna vei fi ghildar.

— Unii oameni spun că odată ce un vânător para-energetic a fost prăjit într-o capcană, nu va mai fi niciodată la fel.

— Nu mai încerca să pretinzi că există vreo asemănare aici, replică ea.

— Ce vrei să faci, Lydia? Vrei să desfacem contractul?

— Nu, la naiba, n-o să scapi de mine așa ușor.

— Atunci trebuie să găsim o modalitate de a lucra împreună.

— Cum putem să facem asta, dacă tu tot timpul îmi arunci în față tot felul de surprize? întrebă ea furioasă.

— Doar pentru că avem un contract, nu înseamnă că trebuie să ne spunem unul altuia toate lucrurile personale prin care am trecut, nu crezi?

— Faptul că ești șef de Ghildă nu este chiar un lucru personal.

— Sunt un fost șef de Ghildă.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de tine?

— Poți să-i numești pe șefii Ghildelor din Frequency City sau Crystal?

— Aăă... nu, se încruntă. Recunosc că nu prea m-a interesat politica Ghildelor din afara orașului Cadence. Am auzit ceva, cum că Ghilda din Resonance a instituit niște schimbări, dar...

— Dar ai fost sceptică, așa că nu te-ai interesat. Așa-i?

— Nu neapărat sceptică, dar m-am gândit că nu prea avea nicio influență asupra Ghildei din Cadence. Cel puțin nu atâta timp cât Wyatt Mercer este șeful.

— Ca să te simți mai bine, probabil că nu ți-ai fi amintit numele meu, chiar dacă ai fi urmărit știrile.

Emmett ghidă Sliderul printr-o intersecție.

— Am menținut o poziție discretă cât timp am avut postul.

— Înțeleg.

Urmă din nou un moment de liniște incomodă. Lydia fierbea.

Avea un contract cu un șef de Ghildă.

Mai bine zis *fost* șef de Ghildă

Un consultant independent trebuie să fie flexibil, gândi ea. Nu mai era la fel de bine protejată, ca în lumea academică, cu ierarhia și regulile ei sociale rigide, scrise și nescrise. Dacă avea de gând să devină un consultant bine cotate, trebuia să își asume niște riscuri.

— De ce ai renunțat?

— Am condus Ghilda din Resonance timp de șase ani. Am

vut nevoie de acest timp ca să-i restructurez organizarea. Când am terminat treaba, am vrut să plec. Așa că am refuzat oferta administrației de a-mi reînnoi contractul, și m-am asigurat că îl vor numi pe Daniel în locul meu.

— Cine-i Daniel?

— Fratele meu mai mic.

— Deci ți-ai ales succesorul?

— Daniel și cu mine gândim la fel, când e vorba de politica Ghildei. El va avansa organizația în noua direcție. Peste câțiva ani nimeni nu își va mai aminti de trecut. Ghilda din Resonance va fi doar o altă corporație de mare anvergură din acel oraș.

Lydia ezită, dar curiozitatea morbidă fu mai puternică decât ea.

— Când i-ai spus Tamarei că plănuiai să te retragi?

— Cu câteva zile înainte de petrecerea pentru logodna noastră. Din moment ce nu mi-a dat imediat inelul înapoi, am presupus că a înțeles și că-mi susține decizia.

— S-a gândit probabil că te va putea convinge să te răzgândești.

— Am avut câteva discuții pe acest subiect, recunosc Emmett. Nu m-am răzgândit.

Conduse Sliderul ușor în parcare din complexul de apartamente în care locuia Lydia.

— În cei șase ani pe care i-am petrecut reorganizând Ghilda, Tamara a fost singurul meu calcul greșit.

— Nu mai spune.

Opri mașina și stinse motorul. Câteva clipe rămase acolo, la volan, fără să spună nimic. Lydia avu impresia că era căzut pe gânduri. Profund.

— Te gândești că ar fi trebuit să știu de la început că i-a plăcut ideea de a fi căsătorită cu șeful Ghildei și nu cu mine personal? Întrebă el pe un ton neutru.

— Hei, nu-i nevoie să te simți prost. Lydia apucă mânerul și deschise portiera. Nici eu n-am fost mai isteasă cu Ryan. A fost interesat de persoana mea, atâta timp cât avansam în departamentul de para-arheologie și puteam să scriu articole care ne puneau numele în ziare.

— Tu ai scris articolele?

— Ryan este un PA bun, dar nu la fel de bun ca mine, zise ea pe un ton egal. După Weekend-ul Pierdut, a devenit evident că nu-i voi fi de mare folos ca coautor, cel puțin nu pentru un timp destul de lung. Dar problemele s-au rezolvat de minune. El a fost promovât în baza ultimului articol al nostru. Acum, în calitate de șef al departamentului, își pune numele pe toate articolele scrise de cei din subordinea lui. Ei fac toată munca de cercetare, el primește laudele. Foarte drăguț, nu?

Coborî din mașină, ținându-și brațele strânse bine în jurul poșetei. Emmett coborî pe partea lui, închise ușa și o încuie, apoi veni lângă ea. Merseră împreună către scări.

— Te-aș fi putut avertiza în legătură cu Ryan Kelso, dacă aș fi fost pe aici când te vedeai cu el, se oferi Emmett.

— Ji-aș fi putut spune că Tamara este o femeie vicleană, ambițioasă care nu ar fi lăsat pe nimeni și nimic să-i stea în cale. Îi place puterea. O atrage.

Emmett derezonă ușa de protecție.

— Poți să spui toate lucrurile astea după numai o seară petrecută în compania ei?

Ea își dresе vocea și încercă să vorbească pe un ton academic.

— În termeni para-psihologici, sunt sigură că leagă sexul de putere și invers.

— Cu alte cuvinte, când am demisionat din funcția de șef al Ghildei, nu-i mai păream la fel de sexi. Asta vrei să spui?

Lydia strânse mai bine poșeta, în timp ce urcau scările.

— Puterea este întotdeauna interesantă, dar vine în două forme diferite, cea personală, internă și cea care depinde de însemnele externe.

— Însemne?

— Știi tu – birou, poziție, statut social. Genul ăsta de lucruri. Unii oameni sunt atrași numai de acest fel de putere. Aș zice că Tamara se află în acest grup.

— S-ar putea să ai dreptate. Emmett urcă scările alături de ea. Știu sigur că și-a pierdut interesul pentru mine, după ce a aflat că intenționam să devin consultant de afaceri.

— Trăiești și înveți, zise Lydia

— Deci, mai este valabil contractul nostru?

— Da, zise Lydia. Mai este valabil.

Ajunseră la etajul cinci în liniște și se îndreptară spre coridorul care ducea la ușa ei. Lydia privi în jos, spre poșeta pe care o ținea strânsă la piept.

— Trebuie să găsesc un loc sigur pentru asta până mă decid ce fac cu el.

— De ce nu îl pui într-un seif la o bancă adevărată mâine dimineață?

— Bună idee. Dar nu-l pot lăsa acolo la nesfârșit. Este o descoperire incredibilă, Emmett. Trebuie studiat ca lumea.

El îi aruncă un rânjet rău, de cunoscător.

— Hei, am o idee. Poți să duci borcănelul la universitate și să-l lași pe Ryan Kelso și pe oamenii lui să scrie despre el în *Jurnalul de Para-arheologie*.

— Peste cadavrul meu, zise ea printre dinți. Apoi se gândi la Chester și se cutremură. Cred că n-a fost o metaforă prea bine aleasă, având în vedere circumstanțele.

Rânjetul lui dispăru.

— Cred că nu.

— Nu mă pot gândi limpede la ce aş putea face cu el în noaptea asta. Cred că am avut parte de prea multă rezonanță în seara asta. Nervii mei nu sunt obișnuiți cu atâtea emoții.

— Emoții?

— Da, știi tu, emoții. Artefactul ăsta, cina cu șeful Ghildei din Cadence, descoperirea faptului că primul meu client este fostul șef executiv al Ghildei din Resonance.

— Înțeleg, zise el. Emoții.

— În ultimul timp am avut o viață liniștită în cea mai mare parte. Oh, din când în când mai găsesc cadavre. Și mai sunt și momentele ocazionale de ilaritate, când mă trezesc cu fantome care îmi ard peretele dormitorului. Dar cam asta e tot.

— Ai dreptate, pare o viață destul de liniștită. El introduse cheia în broască. Ea îi aruncă o privire dură.

— Apropos aproape că am uitat să te întreb, ai aflai ceva

folositor despre nepotul tău de la Wyatt?

— Poate.

— Asta-i tot ce poți să spui? Poate?

— Mi-a dat o posibilă pistă, zise Emmett pe un ton oarecare, în timp ce descuia ușa. O să verific mâine.

Lydia păși în hol.

— Și ce anume dorește șeful Wyatt în schimbul acestei așa-zise piste?

— Ți-a spus cineva vreodată că ai o latură cinică?

— De fapt, am o bună înțelegere a felului în care funcționează politicile Ghildei.

El o privi, fără să spună nimic.

— Cel puțin știu cum funcționează aici, în Cadence, se corectă ea. Mercer Wyatt nu face nimic pentru nimeni, doar din bunătate.

Emmett ridică din umeri. Se aplecă să îl ridice pe Fuzz, care i se fâțâia pe lângă picioare.

— Am făcut un târg.

Lydia îngheță.

— Ce fel de târg?

— Nu te privește pe tine, zise el calm. Afaceri ale Ghildei.

— Fir-ar să fie, nu-mi servi mie chestia asta cu „afaceri ale Ghildei”. Sunt consultantul tău în problema asta, mai ții minte? Am dreptul să știu ce se întâmplă.

— Aranjamentul meu cu Wyatt nu intră în termenii contractului.

— Nu cred chestia asta. Nici măcar un minut.

— Asta-i problema ta. Se duse în bucătărie și desfăcu capacul cutiei cu covrigei. Pentru că asta-i tot ce-ți voi spune.

Ea deschise gura ca să continue cearta, dar lumina intermitentă a robotului telefonic îi atrase atenția. Traversă camera și apăsă butonul.

Sunt Bartholomew Greeley de la Greeley's Antiques, și sun în legătură cu obiectul despre care am discutat când ai fost la magazinul meu. Am primit informații în legătură cu locul unde ar putea fi în prezent. Mi s-a spus că un

colecționar care l-a cumpărat ar fi doritor să-l vândă în schimbul unui preț bun. Aș fi fericit să fiu eu intermediarul în această tranzacție și să accept onorariul pe care l-ai menționat. Te rog să vii mâine dimineața la magazinul meu. Voi deschide devreme, ca să conduc negocierile. Să zicem pe la zece?

Un sentiment de triumf o cuprinse pe Lydia.

— Se pare că ți-am găsit cabinetul, Emmett.

Emmett privi spre robot. Apoi se uită la ea.

— Dacă e adevărat, înseamnă că ți-ai terminat treaba, nu? Asta simplifică lucrurile. Mâine vom lua cabinetul și îți voi da un cec. Contractul nostru va fi legal terminat, iar tu vei ieși din povestea asta.

Triumful ei se evaporă într-o clipită. Avea dreptate. Din momentul în care cabinetul de curiozități va fi înapoi în posesia lui, contractul lor va fi îndeplinit. Nu mai putea face nimic.

Dar de ce dracu' ar fi vrut să facă ceva? Era un fost șef de Ghildă, pentru Dumnezeu! Lua cina cu Mercer Wyatt. Mai rău, făcea afaceri cu Mercer Wyatt. Fosta lui logodnică se măritase cu șeful Ghildei din Cadence. Lucrurile nu puteau fi mai încurcate.

Da, domnule, voia ca acest contract să se termine cât mai curând posibil. Cu onorariul plătit de Emmett putea să se mute într-un nou apartament. Cu numele lui pe lista de clienți deserviți, va avea un început strălucit în noua ei carieră de consultant. Viața începea să se îmbunătățească.

Așa că de ce nu era bucuroasă? Îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Se pare că mâine seară voi reintra în posesia sofalei mele.

CAPITOLUL 16

Sunetul ușii de la dormitor deschizându-se încetișor, îl

scoase din gândurile care îl măcinau. Prima lui reacție fu una de ușurare. Se adâncise din ce în ce mai mult în încâlceala de posibilități, unghiuri, probleme și riscuri, din momentul în care se întinsese pe sofa și stinsese lumina.

Încercarea lui de a găsi o soluție la felul în care să rezolve căutarea lui Quinn și târgul cu Wyatt, fusese continuu întreruptă de imaginea Lydiei zâmbind fugar când fusese de acord că mâine contractul lor se termina. *Se pare că mâine-seară voi reintra în posesia sofalei mele...*

Nu era nevoie să fie atât de încântată de ideea că nu îi va mai ocupa sofaua. La dracu', s-o stăpânească sănătoasă! Nenorocita de sofa era lăsată exact acolo unde era mai important. Avea noduri și era prea scurtă.

Prinse cu urechea zgomotul unui deget care se lovea de piciorul mesei din hol. Sunetul slab fu urmat de un geamăt înăbușit și de o înjurătură printre dinți. Își trase un braț de sub cap și își privi ceasul cu cadranul luminat de neon-rez. Două dimineața. Se părea că nici Lydia nu avusese norocul să adoarmă.

Toate planurile și schemele de rezervă pe care le făcuse se retraseră în fața întrebării imediate care tocmai se ridica.

Ce căuta Lydia pe hol? Deveni foarte conștient că întrebarea nu era singurul lucru care se ridicase. Gândul că ea era trează și venea spre el fusese de ajuns ca să-i provoace o erecție.

Se întrebă dacă mai era furioasă. Apoi se întrebă dacă și ea se gândise, așa cum se gândise el, că nu aveau niciun motiv logic să se mai vadă după ce recuperau cabinetul. Oare îi păsa? Păruse foarte încântată de mesajul lui Bartholomew Greeley. Și de faptul că contractul lor urma să se termine.

Rămase nemișcat, conștient că sângele i se încingea, cu ceea ce nu era decât o anticipare stupidă. Ce dracu' își închipuia el că urma să se întâmple? Era chiar atât de idiot încât să creadă că ea ar veni să se așeze lângă el pe sofa? Mai mult ca sigur că se ducea la bucătărie. Singura destinație logică în aceste circumstanțe. Nu putea să doarmă, așa că se ducea la bucătărie să își ia un pahar de

lapte cald. Sau altceva.

Văzu conturul palid al halatului ei pe când ea dădea colțul în vârful picioarelor, cu umbra ghemotocului care era Fuzz așezată pe umărul ei.

Își ținu respirația și o îndemnă pe Lydia în gând să vină spre sofa.

Ea se îndreptă spre bucătărie.

El expiră profund și o urmări dispărând după ușa. Câteva secunde mai târziu auzi ușa de la frigider deschizându-se. Lumina clipi scurt în bucătărie prin ușa deschisă a frigiderului, apoi dispăru. Se auzi un clinchet ușor. Lydia luase un pahar din dulap. Apoi auzi capacul de la cutia cu covrigei.

La dracu'! Chiar se aștepta ca el să poată dormi cu toate zgomotele astea infernale?

Dădu pătura la o parte și se ridică în picioare. La jumătatea drumului spre bucătărie își aminti că nu avea pe el decât chiloții. Privi în jos și observă că nu ofereau prea mult camuflaj pentru corpul lui excitat. Înghițindu-și un geamăt, își vârî mâna în sacul de voiaj deschis și își trase jeanșii. Îi puse repede pe el.

— N-am vrut să te trezesc, zise Lydia din ușa bucătăriei.

El rămase cu spatele la ea, în timp ce se chinuia cu să își tragă fermoarul.

— Nu dormeam.

Reuși până la urmă să își încheie pantalonii și se întoarse spre ea. Ea arăta atât de bine, încât abia se putea abține să nu guste din ea. Ținea un pahar într-o mână și doi covrigei în cealaltă. Îi dădu unul lui Fuzz.

— Te superi dacă iau și eu unul? întrebă Emmett, incapabil să găsească ceva mai ingenios de zis.

— Servește-te singur.

Brațul lui atinse mâneca halatului ei când intră în bucătărie. Era ca și cum ar fi atins un fir electric care trimise o undă de energie pură în corpul lui deja plin de rezonanță.

Scoase capacul cutiei de covrigei și vârî mâna înăuntru.

— Nu cred că vrei unul din ăștia, zise Lydia. Probabil că

Fuzz a salivat peste ei. Ia unul din punga din cuptor. Acolo îi țin pe ai mei. Fuzz nu are destulă putere ca să deschidă ușa.

Emmett puse capacul la loc și trase de ușa cuptorului. Se uită la punga cu covrigei dinăuntru.

— Ai aprins vreodată, accidental, cuptorul în timp ce punga era în el?

— O dată, admise ea. Acum țin stingătorul sub chiuvetă.

El își luă un pumn de covrigei și închise ușa cuptorului.

Își dădea seama că era încă supărată. Și asta pentru că nu-i spusese toate detaliile târgului pe care îl făcuse cu Mercer Wyatt. Ce ar fi avut de pierdut? se întrebă el. Probabil că nu se supăra mai tare decât era deja. Erau probleme ale Ghildei, dar poate că ea avea dreptul să știe o parte din ele.

— Bine, îți spun despre convenția mea cu Wyatt, zise el, în timp ce mesteca un covrigel.

Ea își ridică bărbia.

— Nu te deranja. Mi-ai spus foarte clar că nu este treaba mea.

— Nu este. Dar răceala cu care mă tratezi și-a atins scopul.

— Sunt uimită. Un șef de Ghildă sensibil la tratamentul ăsta?

— Fost șef de Ghildă. Mai ronțai un covrigel. Pe scurt, Mercer a aflat că Quinn a dispărut la scurt timp după ce a vizitat un adăpost pentru tineri din Cartierul Vechi. Locul se numește „Unda transversală”.

Ea păru gânditoare.

— Îl știu. Există de mai mulți ani. Oferă servicii sociale copiilor străzii.

— Wyatt crede că există o legătură. Au mai dispărut și alți câțiva tineri para-rezonatori de energie disonantă neantrenați. Și ei avuseseră legătură cu adăpostul. Vrea să afle ce se întâmplă. Dar vrea să o fac într-o manieră discretă.

Ea își înclină capul într-o parte.

— De ce vrea discreție?

- Pentru că de acum câteva luni, fundația Ghildei din Cadence a început să finanțeze adăpostul.
- Aaa.
- Exact. Aaa. Își mai vârî un covrigel în gură. Ar putea fi destul de stânjenitor pentru Ghildă, dacă reiese că s-a întâmplat ceva ilegal în acel adăpost.
- Mai ales pentru Tamara.
- Emmett ezită.
- Mercer o iubește. Vrea să o protejeze.
- Greu de închipuit un Mercer Wyatt îndrăgostit de altcineva decât de puterea pe care o exersează ca șef al Ghildei.
- Oamenii se schimbă.
- Unii da. Alții nu.
- Ești puțin cinică. Mai e și altceva. Wyatt crede că are un trădător în administrație. Mai crede și că acea persoană este responsabilă pentru ce se întâmplă la acel adăpost.
- Îhî. M-am prins unde duce chestia asta.
- În schimbul informației despre Quinn am fost de acord să încerc să descopăr trădătorul din personalul lui Wyatt.
- Ea expiră cu putere.
- Înțeleg. Deci ești spionul șefului Ghildei din Cadence.
- El nu zise nimic, doar mestecă.
- O.K., O.K., nu te învinuiesc, zise Lydia.
- Asta îl surprinse.
- Nu mă învinuiești?
- Nu. Dacă aș fi în locul tău, aș fi făcut același târg. Până la urmă, prima ta responsabilitate este să-ți găsești nepotul. Și s-ar putea ca Wyatt să-ți fi dat o pistă solidă. Nimeni nu primește nimic pe gratis în viața asta. Cu atât mai mult în ceea ce privește Ghilda.
- Cam așa am văzut și eu lucrurile. Înghiți ultimul covrigel. Îmi pare rău că am fost tăios mai devreme.
- Probabil că nu ești obișnuit să dai explicații.
- El o privi.
- N-a fost asta. N-am vrut să intru în detalii, pentru că îți știu părerea despre Wyatt și Ghilda locală.
- Recunosc că nu am încredere în Wyatt nici cât negru

sub unghie. Dar...

— Dar ce?

Ea zâmbi prudentă.

— Tu nu ești Mercer Wyatt.

Ceva se destinsese în adâncul lui.

— Asta înseamnă că ai încredere în mine?

Ea își ridică puțin un umăr.

— Mai multă decât am în Wyatt.

Bine, deci nu își declara încrederea oarbă în el. Dar cel puțin nu era în aceeași categorie cu Wyatt.

— Măine, după ce luăm cabinetul, mă duc să cercetez adăpostul acela pentru tineri, zise el.

— Se pare că ai un plan. Îți doresc succes, Emmett. Sper că nepotul tău este bine.

El așteptă o secundă, două.

— Cred că ar trebui să știi ceva înainte de a ne încheia contractul.

— Ce anume?

— Vreau să corectez o idee greșită pe care o ai despre vânătorii de fantome.

Ea îl urmări din umbră.

— Încă o lecție despre politica Ghildei?

— N-are nimic de-a face cu politica.

— Nu?

El se sprijini cu spatele de frigider și își încrucișă brațele.

— Este vorba despre ciudățenia pe care ai menționat-o noaptea trecută. Nu știu de unde ai informația asta, dar este greșită.

— Melanie. Își dresese vocea. Melanie Toft mi-a zis de chestia cu excentricitatea. Părea foarte sigură de asta.

— Invocarea unei fantome sau neutralizarea uneia, provoacă o excitare, zise el deliberat. Dar ceea ce vreau să spun, este că acest efect e de scurtă durată.

— Cât de scurtă?

— O jumătate de oră, maximum.

Ea se gândi la asta.

— Dacă stau să mă gândesc, nu cred că Melanie mi-a spus ceva despre timp.

— Da, bine, voiam doar să clarific faptul că efectul nu ar fi rămas nicicum pentru o perioadă atât de lungă, încât să explice ceea ce s-a întâmplat seara trecută între noi.

— Înțeleg, șopti ea.

El își desfăcu brațele și făcu un pas către ea. Pentru că bucătăria era mică, nu avu nevoie de mai mult ca să ajungă în fața ei. Mirosul ei cald trimise o undă de dorință în tot corpul lui. Știa că ea îl simțea, dar nu făcea nimic ca să-l îndepărteze. Fuzz se uită la Emmett pentru o secundă apoi se rostogoli de pe umărul Lydiei și dispăru în direcția cutiei cu covrigei.

— Și cu siguranță că nu explică ce se întâmplă acum. Emmett o trase spre el și îi acoperi gura cu a lui. Timp de două secunde care i se părură cele mai grele din viața lui, se gândi că ea avea să-l respingă.

Apoi simți cum se înmoaie la pieptul lui și dintr-o dată totul era bine. Chiar mult mai bine decât bine. Foarte, foarte bine.

Brațele ei i se încolăciră în jurul gâtului, degetele i se plimbau prin păr. Buzele ei se desfăcură. Putea acum să-i simtă gustul. Apoi simți o excitare euforică. Era sigur că putea să invoce o duzină, pe dracu, o *sută* de fantome, acum ...dar era prea ocupat.

Perioadele lungi de abținere probabil că nu erau bune pentru un bărbat de vârsta lui, gândi el. Un bărbat de vârsta lui nu trebuia să se încurce cu relații ocazionale. Un bărbat de vârsta lui ar trebui să fie însurat. Un bărbat de vârsta lui ar trebui să aibă o nevastă în pat. Ar fi trebuit să aibă parte de sex în mod atât de regulat, încât să devină rutină, poate chiar să fie un pic plictisitor, ca micul dejun.

Micul dejun nu fusese niciodată atât de gustos.

Lydia era caldă și mirosea a lucruri de noapte, lucruri de femeie. Lucruri care erau unice, uimitoare și misterioase, lucruri cărora nu le mai simțise parfumul în viața lui și pe care era sigur că nu le va uita niciodată.

Își plimbă mâna peste plinătatea curbă a șoldului ei și își strânse degetele peste coapsă. Ea se frecă ușurel de el și își plimbă un deget de la picior peste piciorul lui. O împinse

încet către masă și o sărută pe gât. Își vârî mâna între ei, găsi cordonul halatului și îl desfăcu. Ea îi cuprinse fața în palme.

— Nu, Emmett.

El încremeni. Apoi își ridică capul și privi în jos spre ea.

— Nu?

Ea zâmbi melancolic.

— Nu cred că este o idee bună. Avem un contract de afaceri.

— Asta se termină mâine-dimineață.

— Știu. Dar până atunci suntem parteneri de afaceri.

Mânia și frustrarea i se răspândiră în tot corpul.

— Ce dracu' înseamnă asta? Mă dorești. Te doresc.

Unde-i problema?

— Problema, zise ea pe un ton sigur, este că nu ne cunoaștem prea bine. Problema este că îmi ești client. Problema este că nu vreau o aventură de o noapte.

— De ce nu ești cinstită? Adevărata problemă este că sunt un fost ghildar, nu-i așa?

— Nu.

— Nu pe dracu'! Îi dădu drumul brusc și se îndepărtă de masă. Ești atât de pornită împotriva oricui are vreo legătură cu Ghilda, încât nu poți avea o relație fizică normală cu un vânător.

— Să nu îndrăznești să mă învinovățești pe mine! Își legă la loc cordonul halatului cu mișcări scurte și violente. Doar pentru că nu vreau o aventură cu un bărbat pe care abia îl cunosc, nu înseamnă că nu sunt normală, fir-ar să fie!

— Rahat! Își trecu nervos mâinile prin păr. N-am vrut să insinuez că nu ești normală.

— Ba da, ai vrut. Asta este exact ce ai spus. E destul de rău că foștii mei colegi cred că mi-am pierdut abilitatea para-armonică. Nu am nevoie să mi se spună că nu sunt *normală* nici în alte privințe. Te rog să mă scuzi, dar mi-a ajuns. Mă duc să mă culc.

O privi neajutorat cum se răsucește pe călcâie și iese hotărâtă din bucătărie. Apoi se uită la Fuzz, care îl cerceta de pe masă.

— Ai avut vreodată senzația că ai dat-o în bară rău de tot? Întrebă Emmett.

Capitolul 17

Lydia se trezi la țârâitul telefonului de lângă pat. Mâna ei lovi noptiera, pipăi puțin și găsi obiectul.

Reuși să ducă receptorul la ureche, în momentul în care Emmett răspundea la telefonul din camera de zi.

— London, mormăi el.

Oripilată, Lydia se ridică în capul oaselor.

— Alo? Alo?

— Scuzați-mă! zise Ryan Kelso brusc. Cred că am greșit numărul.

— Ryan? zise Lydia repede. Stai puțin!

— Tu ești, Lydia? Acum părea confuz.

— Eu sunt, Emmett, am răspuns. Poți să închizi.

— Scuze, zise Emmett relaxat. Mă duc să pregătesc micul dejun până vorbiți voi doi. Nu vă grăbiți. Nu am făcut încă duș.

Se auzi un clic în momentul în care închise telefonul. O liniște scurtă și totală se instalează, timp în care Lydia știe că Ryan procesa implicațiile faptului că Emmett răspundea la telefonul din apartamentul ei, la o oră atât de matinală. Cu un efort suprem, reuși să nu dea buzna în cealaltă cameră și să zbiere la Emmett.

Își reveni rapid și grăbită trecu în revistă posibilitățile. Poate că Ryan o sunase să-i spună că departamentul decisese să îi dea postul înapoi. Poate suna să îi ofere un contract particular cu universitatea. Poate că noua ei carieră era gata în sfârșit de lansare.

— Scuze, zise ea însuflețită. A răspuns altcineva din greșeală.

— Bărbatul care a răspuns era cel cu care erai seara trecută la Contrapunct, nu-i așa?

Nota de dezaprobare din vocea lui Ryan o irită pe Lydia.

De parcă ar fi avut vreun drept să comenteze situația.

— Dl. London este musafirul meu.

O umbră se întinse peste cameră. Își ridică privirea și îl văzu pe dl. London stând în ușă. Purta doar jeanșii din seara trecută. Îi făcu semn cu mâna să plece. El nu se mișcă nici măcar un milimetru.

— Ce doreai să-mi spui, Ryan? întrebă ea.

El își dresе vocea. Când vorbi de data asta, tonul îi era puțin prea afabil.

— Sunasem, de fapt, ca să-ți sugerez să luăm prânzul împreună.

— Prânzul?

— Când te-am văzut seara trecută, am realizat cât de mult timp a trecut de când am avut ocazia să stăm și să vorbim, zise el repede. Am o mulțime de noutăți cu care să te pun la curent.

— Înțeleg. Nu-și dădea seama dacă el insinua ceva despre o discuție de afaceri sau doar încerca să fie prietenos.

— Și când vrei să luăm masa împreună?

— Ce zice de azi? sugeră Ryan.

Lydia se gândi la vasul din piatra viselor pe care trebuia să-l depoziteze în siguranță la o bancă în dimineața asta și la cabinetul de curiozități pe care urma să-l recupereze împreună cu Emmett de la Bartholomew Greeley și mai era și serviciul ei de la muzeu. Va întârzia azi. Probabil că va trebui să lucreze în ora de masă.

— Am un program foarte strâns astăzi, Ryan. Ce-ai zice de mâine?

— Fir-ar să fie, Lydia, trebuie să stau de vorbă cu tine. Tonul lui suna și enervat și urgent. Astăzi. Cât mai curând posibil. Pot să vin la tine.

Categoric că Ryan era neliniștit dintr-un anumit motiv. Încercă să-l ignore pe Emmett, care se sprijinise cu umărul de tocul ușii și o urmărea cu un interes profund.

— Despre ce este vorba, Ryan? întrebă ea.

— Este o chestiune profesională, zise el bățos.

Ea încercă să își ascundă nerăbdarea.

— Vrei să spui că dorești o consultație pentru departament?

Urmă o pauză ușoară, dar plină de înțeles.

— Nu chiar.

Entuziasmul ei se topi brusc.

— Ryan, mă așteaptă o zi plină. Nu am timp de jocuri.

— Așteaptă, nu închide, Lydia! Este important. Poate cel mai important lucru care s-a ivit vreodată. Nu vreau să vorbesc despre el la telefon. Dar crede-mă, discutăm de o descoperire majoră de pe Harmony.

Lydia își încleștă degetele pe receptor.

— Ce fel de descoperire?

— Nu putem discuta acum. Trebuie să te văd. Ryan ezită. Există un zvon. Nu pot să spun mai multe despre el, doar atât. Dacă e adevărat, te poate ajuta să-ți refaci cariera.

Lydia simți imediat cum îi revine încrederea. Ryan avea nevoie de ea. Asta însemna că ea avea controlul. Trebuia să își joace cărțile cu grijă.

— Îți zic eu cum facem, Ryan, te sun eu mai târziu, când o să-mi știi programul pentru toată săptămâna.

— Lydia, așteaptă! Nu închide! Fir-ar să fie, *nu închide!* De asta depinde viitorul amândurora.

— Te sun mai târziu, Ryan. Puse receptorul în furcă cu foarte multă grijă. Se uită la Emmett.

— Ce-i? zise el.

— Am sentimentul neplăcut că s-ar putea ca Ryan să fi aflat despre moștenirea de la Chester.

— Crezi că știe că ai borcanul?

— Nu, dar am impresia că el crede că aș putea ști ceva despre el.

— Asta-i destul de rău.

Veni spre pat și îi aruncă halatul.

— Ridică-te și strălucește, mica mea zeiță a sexului! Vom fi la ușa băncii când deschide. Vreau borcanul într-o cutie de valori, înainte de a face orice altceva.

Lydia strânse halatul în mâini și îl privi în ochi.

— Zeiță a sexului?

— Preferi termenul de felină sexi?

— Nu, e în ordine. Mă mulțumesc cu „zeiță a sexului“.

Banca orașului Cadence deschise prompt la ora nouă. Până la nouă și douăzeci Lydia completă formularele necesare pentru o casetă de valori. Funcționarul îi conduse pe amândoi în solitudinea seifului și îi lăsă singuri.

Lydia scoase borcanul cu piatra viselor din săculețul de hârtie, ca să îl mai privească o dată, înainte de a-l pune bine în caseta de valori.

— Tot nu pot să cred că este real. Studie pâraiele mici de culori mereu schimbătoare care înconjurau borcanul ca niște mări străine.

— Tare ca piatra și totuși piatră a viselor. Cum de e posibil? În mod normal ar fi trebuit să se topească și să se spargă în gazilioane de molecule diferite.

— Nu știi dacă este chiar atât de neașteptat, zise Emmett.

— Neașteptat? Abilitatea de a prelucra piatra viselor nu s-a descoperit încă.

— Gândește-te. Emmett studie vasul din mâna ei. Noi, oamenii, suntem aici de numai două sute de ani, dar deja ne-am dezvoltat moduri de a rezona psihic cu chihlimbarul-rez, îl folosim tot timpul pentru a face totul, de la a deschide ecranul-rez până la a prepara mâncarea și la a vâna fantome. Armonienii probabil că au evoluat pe planeta asta.

— Nu știm asta cu siguranță, zise Lydia repede. Poate că au venit prin Cortină cu mii de ani în urmă, așa cum am venit noi acum două secole. Experții spun că nu se poate spune de câte ori s-a deschis și s-a închis Cortina în trecut, sau cu ce planete a făcut legătura când s-a deschis.

Emmett ridică din umeri.

— N-are importanță. Oricum privești lucrurile, armonienii ar fi putut fi aici de mii de ani, nu?

— Așa e.

— Destul timp pentru a se adapta psihic la frecvențele armonice de bază ale planetei. Cine știe ce puteau face cu

chihlimbarul-rezonant? La dracu', noi nici măcar nu ne putem dumiri cum au creat fantomele sau iluziile capcane. Unii dintre noi le pot manipula, dar nimeni nu a găsit un mod de a crea o fantomă sau o capcană din nimic.

— Adevărat.

Lydia privi vasul pe care îl ținea. Putea simți greutatea secolelor și ecurile creativității care nu era tocmai umană dar care, cu atât mai mult, rezona pe o frecvență foarte umană.

— Poate au descoperit sau inventat ceva chiar mai bun decât chihlimbarul-rez, ca să îi ajute să își concentreze talentele psi.

— Nu m-ar surprinde. Probabil că peste vreo două mii de ani și noi am putea găsi ceva mai eficient. Emmett își privi ceasul. E aproape nouă și jumătate. Greeley ne așteaptă.

— Da. Putea să se întoarcă aici mai târziu ca să privească vasul fabulos, își aminti ea. Începu să-l împacheteze din nou. Pe la mijlocul procesului se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emmett.

— Nu sunt sigură. Scoase din nou borcănelul din pungă și îl ținu în palme. Trimise spre el o sondă psihică. Brațara de chihlimbar se încălzi la încheietura mâinii ei. Cu grijă, căută pulsul armonic al energiei care emana din vas.

Chihlimbarul se încălzi și mai mult. Un mic fior trecu prin ea.

— Oh, Doamne.

Emmett se apropie mai mult.

— Ce simți? Vârsta obiectului?

— Nu. Altceva. Îți amintești că aseară ți-am spus că simțeam ceva straniu? Aproape ca o bucățică de energie de iluzie capcană. Credeam că este o particularitatea a pietrei viselor. Dar acum nu mai sunt sigură.

El privi obiectul, apoi ochii lui se ridicară repede ca să-i întâlnească pe ai ei. Ea văzu că înțelesese ce implicau cuvintele ei.

— Nu este energie de la o fantomă, zise el cu o siguranță absolută. Aș simți asta mult mai bine decât tine.

— Nu, șopti ea. Energie iluzie.

— Iluziile capcane sunt foarte rare în afara catacombelor. Ea dădu din cap, fără să scoată un sunet. El avea dreptate. Chiar și așa, nu se putu opri să nu privească în jurul camerei tezaurului. Studie cu multă atenție fiecare colțisor, amplificând și concentrându-și simțurile para-rezonante prin brățara de chihlimbar. Nu văzu pete de întuneric prin colțuri.

Nu existau umbre inexplicabile sub masă sau în apropierea tavanului.

Sigur că nu existau niciun fel de iluzii capcană aici, gândi ea. Doar stăteau în mijlocul Băncii Orașul Cadence, pentru Dumnezeu. Dar brățara de chihlimbar era foarte caldă pe pielea ei. Frânturi de energie sclipiră prin cameră.

Privi vasul. Apoi pe Emmett.

— Simți ceva în legătură cu felul în care a fost prelucrată piatra viselor, poate? întrebă Emmett. Vreo proprietate necunoscută nouă pentru că niciun om nu poate prelucra chestia asta?

Ridică vasul în lumină.

— Are un capac. Ar trebui scos în laborator. Nu vreau să risc să se strice borcănelul.

— A rezistat până acum, îi aminti Emmett. Nu se poate să fie așa de fragil.

— O să încerc.

Așeză vasul pe masă și cu mișcări delicate trase de capacul bine închis. Spre surpriza ei, se desfăcu foarte ușor. Se trezi privind în interiorul întunecat – foarte întunecat – al artefactului.

— Hmm.

Ridică borcanul și îl înclină în așa fel încât lumina din tavan să lumineze interiorul. Nu putea străpunge întunericul. Nu exista nicio lucire sau scânteiere a pietrei din borcan. Doar o ceață neagră, groasă, impenetrabilă.

Existau două posibilități, gândi ea. Fie își pierduse abilitățile de pararezonator, așa cum suspectau Ryan și ceilalți, fie ținea în mână un vas ce conține o iluzie capcană.

— Îhî, zise ea.

— O capcană adevărată? întrebă Emmett încetișor.

— Da. Nu prea mare. Doar cât să încapă în borcanul ăsta. Nu-i pusese judecata la îndoială, gândi ea. Îi acceptase verdictul, deși avea tot dreptul să aibă dubii.

El o urmări cum așază cu multă grijă borcanul înapoi pe masă.

— Ce crezi?

— Nu știu. Ca toți ceilalți, n-am văzut prea multe capcane în afara Orașului Mort. Simplul fapt că există în interiorul acestui borcan, înseamnă că este o capcană diferită de cele cu care am lucrat. Trebuie ca este ancorată cumva de piatra viselor. Nu există decât un singur mod de a afla.

El se uită la ea peste marginea borcanului.

— Fă-o!

— Poate ar fi mai bine dacă te-ai duce în camera cealaltă. Pentru orice eventualitate.

— Nicio șansă. Rămân aici.

— Cum vrei.

Mai inspiră o dată și se concentrează trimițând energie psi prin chihlimbarul de la încheietura ei. Pulsul de neconfundat al energiei de rezonanță vibrează prin ea. Slab, dar stabil și clar.

— E o capcană atât de mică! șopti ea. Emană doar un firicel de energie.

— Chiar și un firicel poate provoca efecte neplăcute, o avertiză Emmett.

Ea nu zise nimic. Amândoi lucraseră în catacombe. Știau ce pot face capcanele antice de pe Harmony. Vise nepământene. Coșmaruri nepământene.

Canaliză energia psi prin chihlimbar, în timp ce privea în noaptea palpabilă din interiorul vasului. După câteva secunde văzu ceva mișcându-se în adâncuri. Întunericul însuși părea să se condenseze și să fuzioneze. Reacționa la pulsul de energie pe care ea îl trimitea prin el. Dacă ar fi greșit acum, putea foarte ușor să declanșeze capcana.

Dacă declanșa capcana, avea la dispoziție numai o secundă ca să realizeze că dăduse de belea. Nu i-ar fi ajuns timpul să mai facă ceva. Întunericul s-ar fi răspândit înapoi prin frecvența psi pe care o trimitea ea. I-ar fi umplut

mintea, înainte ca ea să poată reacționa.

Dacă era suficient de puternică, capcana nu numai că i-ar fi provocat o iluzie de dezorientare pe care mintea ei umană nu ar fi putut-o accepta prea mult timp, dar i-ar fi folosit propria putere psi ca să prindă pe oricine altcineva care ar fi avut nenorocul să stea lângă ea. Emmett, de exemplu.

Cât ar fi durat coșmarul sau ce formă ar fi luat, nu putea ști nimeni. Având în vedere mărimea capcanei, se putea doar spera ca visul pe care l-ar fi produs să fie la fel de limitat și de scurt.

Dar ea știa că, chiar dacă ar fi durat numai câteva minute, tot ar fi fost nevoie de câteva zile de recuperare.

Folosindu-și simțurile para-rez, intră mai adânc în peticul de întuneric. Se strecură prin energia efemeră care îl proteja, până ce prinse ecoul care anunța rezonanța. Își acordă sonda, găsi schema ascunsă în model și pompă cu energie în ea, împlânzind mișcarea de undă.

Încet, cu grijă, începu să ajusteze frecvența rezonanței din capcană. Frecvența slăbi, apoi dispăru. Întunericul din vas dispăru dintr-o dată.

Lydia dădu drumul respirației pe care, inconștient, și-o ținuse. Privi în sus și îl văzu pe Emmett zâmbindu-i.

— Bună treabă, zise el.

Abia atunci o cuprinse exaltarea. Era prima dată de la Weekend-ul Pierdut când avusese șansa să lucreze cu energia unei iluzii capcană. Prima dată când putuse să își dovedească sieși că încă mai avea talentul armonic. Nu își pierduse talentul.

Încercă să rămână calmă, să nu arate entuziasmul care o cuprinsese.

— A trecut destul timp, zise ea pe un ton de conversație, îmi era teamă că aș putea fi cam înțepenită.

— Înțepenită pe dracu'. Îi dau dracului pe toți de la nenorocitul ăla de Departament de Para-arheologie al Universității din Cadence. Nu ți-ai pierdut talentul.

Ea nu mai încercă să își mai ascundă bucuria și ușurarea care o umpleau. Cu un țipăt mic se aruncă în brațele lui

Emmett, care o cuprinse imediat.

— Sunt bine, șopti ea în stofa jachetei lui. Chiar sunt O.K. Pot să lucrez în continuare. Acum râdea. El o ridică în brațe și râseră împreună.

— Așa este. O puse jos și o sărută cu putere.

Se agăță de el, savurând îmbrățișarea de triumf, de felicitare. Știa că nu exista nimeni altcineva cu care ar fi vrut să sărbătorească momentul.

Când euforia inițială începu să se risipească, realiză că îl săruta pe Emmett în mijlocul trezoreriei unei bănci. Încet, distantă, se retrase un pas, roșie la față și cu respirația tăiată. Ar fi trebuit să fie o profesionistă, gândi ea. Profesioniștii nu se comportau așa.

Emmett păru că nu înțelege problema ei. Privi vasul de pe masă.

— Mai e ceva înăuntru în afară de capcana derezonată?

Lydia se grăbi spre masă. Ridică borcânelul și îl înclină încă o dată către lumină.

— Nu văd nimic. Nu, stai – e ceva. Parc a fi o bucățică de hârtie.

— Hârtie?

— Da. Lăsa borcanul în jos și îl întoarse cu fundul în sus.

Amândoi priviră bucățica de hârtie care căzuse din el. Era o hârtie obișnuită, comună. Cu siguranță că nu era veche de o mie de ani. Nimeni nu găsise niciodată în ruine ceva care să semene cu hârtia.

— Chester, șopti Lydia. El ar fi putut să derezoneze capcana, să vâre hârtia înăuntru și apoi să reseteze capcana.

Puse vasul jos și desfăcu hârtia cu grijă. Un scris familiar se întindea pe pagină. Erau trei rânduri de litere și numere amestecate urmate de un mesaj scurt.

Dragă Lydia,

Al dracului plan de pensie, nu crezi? Îmi doresc doar să fi fost acolo, cu tine, ca să ne bucurăm împreună. Ți-am promis că într-o zi o să-i surprind pe toți nenorociții ăia de la universitate. Vestea mare este că eu cred că mai sunt și

alte chestii din astea acolo de unde provine asta. Vestea proastă este că și alți șobolani de ruine excavează deja acolo ilegal. Dar o să le ia săptămâni, dacă nu chiar luni, ca să scoată toată piatra viselor. Din câte mi-am dat seama, fiecare coridor din nenorocitul ăla de braț de catacombă este plin ochi cu iluzii capcană și fantome. N-am văzut niciodată nimic în orașul subteran care să fie așa de bine păzit. Indiferent ce faci, nu te duce singură. O să ai nevoie de un vânător de fantome ca să te ajute, și chiar și atunci o să fie periculos. Pe oricine alegi, ai grijă să fie cineva căruia i-ai încredința propria-ți viață. Există atâta piatră a viselor, încât ți-ar face cel mai bun prieten să se gândească la crimă.

Coordonatele de mai sus sunt codate. Îmi pare rău. A trebuit să le scriu așa. Nu pot fi sigur că n-o să găsească altcineva borcanul ăsta înaintea ta sau că nu o să reușească să treacă de capcană. Nasoală chestia, nu-i așa? Este ancorată în piatra viselor. Uimitor.

O să ai nevoie de o cheie pentru cod. N-am vrut să o las aici împreună cu coordonatele din motive evidente. O să mă asigur că o vei primi.

Ai grijă când mergi după restul pietrelor. Ceilalți șobolani de ruine sunt niște nenorociți. Nu cred că ar ezita să-ți taie gâtul, dacă te prind.

*Cu dragoste,
Chester*

— Dumnezeule! șopti Lydia. Există un sit întreg plin cu de-astea.

Emmett studie cele trei rânduri de litere și numere pe care le scrisese Chester.

— Zice că se va asigura că o să primești cheia coordonatelor.

Lydiei îi căzu falca pentru câteva secunde în momentul în care înțelese.

— Emmett, poate că Chester asta făcea în noaptea când a fost ucis. Poate venise acolo ca să lase cheia în biroul meu. Ucigașul probabil că l-a urmărit, l-a ucis și a luat

cheia.

— Da, sunt de acord. Dar faptul că a luat cheia nu i-a folosit nemernicului la nimic, pentru că coordonatele erau ascunse în borcan. Emmett se uită la ceas. Hai să mergem. Avem o întâlnire cu Greeley.

CAPITOLUL 18

Ceața de dimineață, care venea dinspre râu, se îngroșase de când ea și cu Emmett plecaseră spre bancă cu o oră în urmă. Acum era atât de deasă, încât Lydia nu putea să vadă capătul străzii. Magazinele de lângă Ruin Row erau încă întunecate. Printr-o înțelegere mutuală și o tradiție îndelungată, nu deschideau până la unsprezece. În spatele clădirilor joase, zidurile masive ale Orașului Mort se profilau prin ceață.

Ea își frecă rapid brațele, din cauza frigului care o înconjură când coborî din Slider. Observă că Emmett își pusese jacheta neagră de piele. Își luă pardesiul din spatele vehiculului, înainte de a veni lângă el pe trotuar. Împreună meraseră spre ușa din față a magazinului Greeley's Antiques.

Emmett aruncă o privire spre cadranul de chihlimbar al ceasului său.

— Nu-i încă zece.

— Ruin Row nu este niciodată aglomerată înainte de prânz. Sunt sigură că Greeley este în magazin.

Ajunseră în fața ușii. Magazinul nu era luminat înăuntru. Lydia încercă ușa. Era încuiată.

— Eram sigură că va fi aici mai devreme. Își puse mâinile pe geam și privi interiorul ponosit. Pun pariu că e în camera din spate. Încearcă să bați în ușă.

Emmett își strânse mâna în pumn și bătu tare. Lydia privi cu atenție, dar nu veni nimeni din întunericul din spatele teighelei.

— E puțin cam surd, zise ea. Hai să încercăm ușa din

spate.

Ea îl conduse spre colțul clădirii și intră pe aleea de serviciu îngustă din spatele magazinelor. Aici ceața părea și mai grea, iar spațiul strâmt adâncea întunericul. Urmele trecătoare de energie care scăpau din Vechiul Zid o enervau. Emmett o urmă de îndeaproape.

Un frison de conștiență trecu prin ea. Energie para-rezonantă. Chihlimbarul ei era încă la temperatura pielii.

— Emmett? Tu faci asta?

— Scuze! zise el absent. Căutam doar.

Se încruntă la el peste umăr.

— Căutai ce?

— Energie disonantă. Mi s-a părut că prinsesem o urmă.

— Stai așa! Se opri, se răsuci spre el și își vârî mâinile în buzunarele jachetei. Vrei să-mi spui că e un vânător de fantome care lucrează prin apropiere?

— Nu în momentul ăsta. Dacă a fost unul aici, fie a plecat, fie s-a oprit din treabă.

Ea privi cu neliniște aleea plină de ceață.

— O mulțime de copii își pierd timpul prin zona asta a orașului. Le place să se joace cu energia care se scurge prin pereții Orașului Mort. Tinerii para-rez, așa cum este Zane, vin aici să se antreneze în invocarea scânteilor.

Emmett dădu din cap.

— Așa este și lângă zidurile din Old Resonance. Poate am simțit urmele unui viitor vânător junior.

Nu părea convins, gândi Lydia. Dar cine era ea să-l contrazică?

Se întoarce, își ridică gulerul pardesiului și se puse din nou în mișcare. Când ajunsese la intrarea din spate a magazinului Greeley's Antiques, se opri și bătu cu putere în ușă.

Niciun răspuns.

— Fir-ar să fie! zise ea. A spus că o să fie aici pe la zece. Se pare că va trebui să așteptăm în mașină. Nu cred că o să întârzie prea mult. Greeley are o listă scurtă de priorități. Bani sunt chiar pe primul loc.

Emmett studie de aproape ușa închisă timp de câteva secunde. Apoi scoase din buzunar o pereche de mănuși.

Lydia simți dintr-o dată că i se face frig. Își dresе vocea.

— Vorbind în calitate de consultant al tău, nu te-aș sfătui să spargi magazinul Greeley's Antiques. Nu are rost. Bartholomew nu ar fi lăsat peste noapte ceva atât de valoros cum este cabinetul tău, în camera din spate. Crede-mă, Emmett.

— Te cred. Apucă clanța cu mâna înmănușată. În legătură cu cabinetul. Dar încă mai simt urme de energie rez. Tu nu le simți?

Ea se încruntă.

— Nu. Am simțit energia ta când ai folosit-o acum un minut, dar nimic altceva acum.

— Poate din cauză că ești vânător para-energetic. Astea sunt vibrații de vânător de fantome.

Ea se strânse și mai mult în pardesiu. Cei mai mulți dintre oameni puteau simți ușoare urme de energie, atunci când cineva din apropierea lor lucra cu chihlimbarul. Dar individul obișnuit era cu mult mai sensibil la cei care aveau talente paranormale similare. Vânătorii de fantome puteau detecta cu mai multă ușurință o urmă lăsată de un alt vânător.

Pararezonanții de energie efemeră, așa cum era ea, aveau șanse mai mari să simtă un vânător para-energetic care lucra în apropiere.

Dar chiar și cea mai puternică urmă de paraenergie se risipea imediat, dacă cel care o folosea se oprea din rezonarea prin chihlimbar. Dacă Emmett simțea vreo urmă de energie disonantă, însemna că vânătorul lucrasedeva foarte aproape în ultimele câteva minute.

Lydia privi cum Emmett apăsă clanța. Se lăsă ușor sub degetele lui. Prea ușor.

— Nu cred că faptul că ușa din spate nu este încuiată este un semn bun, Emmett.

— Ciudat că spui asta. Și eu ajunsesem la aceeași concluzie. Deschise ușa larg și privi în camera din spate a magazinului Greeley's Antiques.

Lydia se ridică pe vârfuri ca să poată privi peste umărul lui. La început nu putu să vadă mai nimic, doar formele în umbră ale cutiilor și niște vase verzi, din cuarț.

Apoi văzu corpul întins pe podea.

— Oh, Doamne, Emmett!

Bartholomew Greeley zăcea cu fața în jos, într-o baltă de sânge care se închega rapid. Gâtul îi fusese tăiat.

— Oh, Doamne! exclamă Lydia din nou. Abia putea să mai respire. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât trebui să și le vâre în buzunare.

— La fel ca Chester.

— Este același mod de operare, nu crezi? Emmett contemplă scena. Conștiința lui concentrată era clară.

— Ce este? întrebă Lydia. Ce simți?

— Un vânător a lucrat cu chihlimbar în camera asta. Nu cu mult timp în urmă. Probabil că a invocat o fantomă, ca să îl înghețe pe Greenley înainte de a-i tăia gâtul. Cel care a făcut-o probabil că se grăbea.

— De ce spui asta?

— A ars ceva. Nu-ți miroase?

Lydia inspiră cu grijă, prinse o urmă de miros de umplutură de împachetat, arsă. Da.

Emmett o privi.

— Te simți bine?

— Da. Asta era o minciună sfruntată, gândi ea. Stomacul i se răsucea. Brutalitatea cu sânge rece a scenei îi provoca greață.

— Să nu vomități aici, o avertiză Emmett.

— Nu am de gând.

El o privi neîncredător. Apoi păși în camera morții, blocându-i vederea.

— Stai! Ce faci? Privi repede în josul aleii. Acesta este locul unei crime.

— Știu. Vreau doar să arunc o privire, înainte să plecăm.

O cuprinse un sentiment de teamă.

— Să plecăm?

— Da. El se strecură cu grijă prin întuneric evitând sângele.

— Cum rămâne cu poliția? Tu ai insistat să-i chemăm când l-am găsit pe Chester, ții minte?

— Atunci nu am avut de ales. Dar de data asta avem o alternativă. Sunăm de la un telefon public, după ce ieșim din zona asta.

Ea înțelese ce voia el să spună. Senzația neplăcută din stomac se înrăutățește.

— Anonim, presupun! zise ea pe un ton uscat.

Emmett se aplecă să cerceteze bucata de podea de lângă cadavru. Crezu că îl vede cum ridică ceva, dar nu putu să vadă ce anume.

— În circumstanțele actuale, zise el ridicându-se, cred că anonimatul este cel mai bun lucru. Detectiva Martinez nu are nimic în cazul lui Brady. Am impresia că își dorește foarte mult să găsească ceva. Dacă află că tot tu ești prima persoană care ajunge la locul celei de a doua crime... Lăasă fraza neterminată și plină de înțeles.

— O să mă mute pe primul loc în lista ei de suspectți, nu-i așa?

— Probabil.

Lydia se gândi la asta.

— Nu sunt singura persoană care a apărut de două ori la locul unei crime petrecute recent.

— Nu-i nevoie să-mi amintești. El se îndreptă de spate și se duse către un birou plin de hârtii. Am scăpat prima dată, dar ceva îmi spune că Martinez nu o să mă mai scape din gheare și a doua oară.

— Mai ales că ești mereu cu mine, zise Lydia posomorâtă.

— Îhî. Trecu repede printre hârtii cu degetele înmănușate.

— Nu există dovezi care să-l lege pe vreunul dintre noi de crime. Cu siguranță că Martinez este conștientă de asta. Nu are nimic concludent împotriva noastră.

Emmett părăsi biroul și merse către ușă. Fără niciun cuvânt desfăcu palma în timp ce trecea prin dreptul ei.

Lydia se uită fix la brățara din chihlimbar-rez din palma lui. Șase pietre de bună calitate, fiecare dintre ele cu

monograma ei gravată pe ea, montate într-o imitație ieftină de aur. Un alt val de greață i se ridică din stomac.

— Asta-i una dintre brățările mele, șopti ea.

— De-asta mi-era teamă. El puse chihlimbarul în mâna ei și apoi o apucă de braț, îndepărtând-o repede de ușa din spate a lui Greeley.

— Pe cât punem pariu că a luat-o vânătorul de fantome care ți-a devastat apartamentul?

— Și a postat-o intenționat la locul acestei crime?

— Mă îndoiesc că a fost același individ. Acela era doar un puști.

— Puștii pot omorî.

— Dar, de obicei, nu atât de eficient cum s-a întâmplat aici. Emmett privi peste umăr. Puștiul din apartamentul tău probabil că lucra pentru altcineva.

— Cineva a încercat să mă lege de uciderea lui Greeley. Tremura atât de tare acum, încât aproape că scăpă brățara din mână. Nu pot să cred! De ce ar face cineva asta?

— Probabil ca să fie sigur că vei fi ocupată în următoarele câteva zile. Prea ocupată ca să mai fii atentă la lucrurile mărunte, cum ar fi un borcănel dintr-o piatră a viselor neprețuită sau cabinetul meu de curiozități.

Ea încercă să gândească logic. Nu era ușor.

— Mai e un motiv pentru care ar fi putut lăsa brățara mea lângă cadavrul lui Greeley. Dacă Martinez este chemată la locul crimei ăsteia, o să găsească hârtia aia arsă pe birou. Atunci va suspecta implicarea unui vânător de fantome.

— Da.

— Și ea știe că noi doi am lucrat împreună în ultimul timp.

— Da.

Ea se uită la el.

— Prezența mea la locul crimei este o modalitate bună de a te implica și pe tine.

— Și eu m-am gândit la asta.

— Fir-ar să fie!

— Asta zic și eu, spuse Emmett.

Zece minute mai târziu, Lydia stătea încordată pe locul pasagerului din Slider și îl urmărea pe Emmett cum pune în furcă telefonul public. El ieși din cabină și se îndreptă spre mașină, cu o expresie dură pe față.

O privi, în timp ce se așeza la volan și rezona igniția.

— Ești sigură că n-o să vomți?

— Foarte sigură. Ce le-ai spus polițiștilor?

— Am raportat că ușa din spate a magazinului Greely's Antiques este descuiată. Anonim. Îndepărtă Sliderul de bordură. Le-am sugerat că ar fi un furt în desfășurare. Vor trimite un echipaj să vadă despre ce este vorba.

Ea își impuse să gândească.

— Poate că asta a și fost, Emmett. Poate Greeley l-a surprins pe ucigaș venind mai devreme să deschidă pentru noi. Dacă nu eram de acord să ne întâlnim cu el în dimineața asta...

— Oprește-te chiar acum! Nu ai avut nimic de-a face cu asta. A fost ideea lui Greeley să rezolvăm afacerea cu cabinetul înainte de a deschide el magazinul, îți amintești?

— Bine, da, dar...

— Dar nimic. El a stabilit programul. Emmett încetini la colț. Și poate că l-a invitat pe ucigaș înăuntru.

— Ce tot vorbești acolo?

— Hai să mergem undeva unde putem să bem o cafea. Trebuie să gândesc.

CAPITOLUL 19

Cafeneaua „Cer de Chihlimbar” era unul din acele locuri confortabile unde puteai sta într-un separeu cu o ceașcă de ceai-rez și o gogoasă cu jeleu cel puțin o oră, înainte ca chelnerița să înceapă să se încrunte la tine. Emmett trecu locul în revistă rapid și văzu în spate un separeu liniștit.

Studie fața Lydiei, în timp ce ea comanda ceai. Părea să se țină bine, dar își făcea griji pentru ea. Încordarea i se

citea pe față. Era uimitor de rezistentă, dar șocurile veneau repede și erau dure. Mulți dintre cei pe care îi cunoștea, deja ar fi zberlat aprinși de isterie până acum. Se întrebă la câte mai putea rezista. Toți oamenii au un punct în care cedează, chiar și para-arheologii îndrăzneți care puteau derezona iluzii capcană în timp ce se aflau în mijlocul unei bănci din centrul orașului.

Și ceea ce era mai rău, nu credea că ea avea încredere totală în el. Probabil că nu reușea să aibă încredere în nimeni care avea legături cu Ghilda.

Așteptară în liniște până le sosi comanda. Lydia ridică ceașca de ceai aburind. Nici nu se uită la gogoși.

— Spune-mi de ce crezi că Greeley l-ar fi cunoscut pe ucigaș? întrebă ea cu o voce sigură.

El se gândi la scena înfiorătoare de la Greeley's Antiques.

— Părea că ucigașul a răvășit biroul în grabă, zise el. Hârtiile erau împrăștiate și amestecate pe birou. Două dintre sertare erau deschise pe jumătate.

— Ce căuta, după părerea ta?

— N-am cum să fiu sigur, dar câteva foi din calendarul de birou erau rupte. Paginile de ieri și de azi lipseau. Așa că rămăseseră două sau trei pagini pe fiecare parte a calendarului.

— Crezi că ucigașul era îngrijorat că ceea ce fusese scris pe una din aceste pagini a lăsat o urmă pe pagina următoare?

— E o posibilitate. Emmett făcu o pauză. Mă întreb dacă nu cumva Greeley aranjase o licitație pentru a crește prețul cabinetului meu?

— N-ar fi exclus. Bătu cu degetele în tăblia mesei. Dacă a făcut-o, este foarte posibil să-și fi notat ceva despre licitație în calendarul de birou. Era foarte tipic. S-ar putea să fi scris numele și telefonul ucigașului pe pagina cu data de azi.

— Precum și numele noastre și numărul tău de telefon.

Ea se cutremură vizibil.

— Cine l-a omorât știa că noi trebuie să sosim la ora zece. Probabil că l-a contactat pe Greeley ieri. A aranjat

totul. Oh, Doamne, Emmett asta înseamnă...

— A fost o capcană.

Lydia se gândi un timp.

— Nu e de neconceput că cineva l-a ucis pe Chester pentru cheia coordonatelor către piatra viselor. Pot chiar să-mi închipui că cineva l-a omorât pe Greeley pentru cabinet. Nu este chiar neprețuit, dar este foarte valoros. Dar care este legătura dintre cele două?

— Tu, zise Emmett. Și eu. Și piatra viselor.

— Și un presupus trădător în interiorul Ghildei din Cadence, adăugă ea.

— Cum adică presupus? întrebă el.

— Este posibil să fi fost atrași într-o acțiune ilegală cu antichități de către Mercer Wyatt, zise ea cu răceală.

Emmett simți cum i se încordează maxilarul. Faptul că ei nu-i plăcea Ghilda și nu avea încredere în nimic legat de ea, nu era o noutate pentru el. Nu se va lăsa atras într-o ceartă pe tema eticii vânătorilor.

— Dacă Ghilda este implicată în asta, zise el cu cel mai rezonabil ton posibil, Mercer Wyatt nu m-ar fi invitat la masă. Nu mi-ar fi spus că Quin a fost văzut la „Unda Transversală”. Nu ar fi făcut un târg cu mine.

— Nu poți fi sigur de asta. Cine știe care sunt adevăratele motive ale lui Wyatt? Ți-a spus că vrea să-l ajuți să demaște un oarecare rival care se presupune că antrenează tineri vânători de fantome fără aprobarea Ghildei. Dar dacă te-a mințit? Dacă încearcă să-ți însceneze o crimă?

— Crede-mă, ultimul lucru pe care Wyatt vrea să-l facă este să fiu arestat pentru crimă. Are nevoie de mine. Și nu numai ca să-l ajut să scape de un vânător de fantome renegat.

Ea se sprijini de spătarul scaunului din plastic privirea devenindu-i foarte rece.

— Nu mi-ai spus totul despre târgul tău cu Wyatt, nu-i așa?

Mânia urlă prin tot corpul lui. Se aplecă peste masă, imobilizând-o pe Lydia fără să o atingă.

— Ți-am spus adevărul despre aranjamentul pe care l-am

făcut cu Mercer Wyatt.

— Ce anume nu mi-ai spus?

— Fir-ar să fie! Restul nu are nimic de-a face cu asta.

— *Spune-mi!*

El se retrase încet. Cu un efort de voință reuși să se controleze.

— Wyatt mi-a spus că plănuiește să se retragă peste un an.

Ea scoase un sunet moale, dezgustat.

— Astea-s vești bune, presupun. Mie, una, n-o să-mi lipsească. Dar ce are a face cu tine?

— Susține că are un plan important de restructurare a Ghildei din Cadence, cam în același fel ca Ghilda din Resonance, înainte de a se retrage.

— Nu mai spune... Vrea să faci puțină consultanță pentru el, așa-i? Să-l ajuți să modernizeze lucrurile?

Emmett ezită.

— Vrea ceva mai mult decât consultanță.

— La dracu'! Vrea să-și aleagă singur succesorul, nu-i așa? Și te vrea pe tine.

Figura ei ultragiată îi animă mânia pe care crezuse că și-o potolise ceva mai înainte. Aruncă o privire plină de înțeles într-o parte, pentru a-i aminti că nu erau singuri în cafenea.

— Ar trebui să vorbești mai încet. Avem destule probleme pe cap și fără să mai stârnim zvonuri despre politica internă a Ghildei. Lui Mercer Wyatt nu i-ar plăcea.

— Nu-mi pasă ce-i place sau nu lui Mercer Wyatt.

— Mai bine zis, adăugă el moale, mie nu mi-ar plăcea.

— Încerci cumva să mă intimidezi?

— Da.

Ea îi aruncă o privire feroce. Dar când vorbește, vocea ei era doar ceva mai mult decât o șoaptă.

— Ce i-ai spus lui Wyatt când te-a informat că dorește să preiei tu Ghilda?

Emmett își ridică ceaiul.

— I-am spus că nu vreau postul.

— Crezi că asta o să-l facă să nu mai încerce să te

convingă?

— Mă pot descurca cu Mercer Wyatt. Puse ceașca jos cu ceva mai multă putere decât era necesar. Uite ce-i, viitorul Ghildei de pe Cadence nu este subiectul principal aici. În caz că ai uitat, încercăm să nu fim arestați pentru crimă.

— Probabil că mi-a zburat din minte, zise ea în ceașca de ceai.

— Am o presimțire că detectiva Martinez este genul perseverent. Dacă află de Greeley și face legătură cu cazul Brady, pariez că va veni să ne pună întrebări. Trebuie să ne punem poveștile la punct.

Lydia oftă.

— Ce fel de povești o să-i spunem?

— Adevărul, atâta cât putem.

— Pare complicat.

— Întotdeauna e mai bine să te plasezi cât mai aproape de adevăr, pe cât posibil. Mai puține șanse să o dăm în bară.

— Ai multă experiență cu astfel de cazuri?

El nu zise nimic, doar se uită la ea.

Ea se înroși.

— Scuze. Sunt puțin cam tensionată.

— Nici eu nu sunt chiar în cea mai bună formă. Își puse coatele pe masă. Uite ce-i spunem: am fost împreună toată noaptea trecută și în dimineața asta. Mai întâi la tine acasă, apoi la bancă. Am luat ceaiul aici și te-am lăsat la Shrimpton. Pur și simplu nu aducem în discuție cele câteva minute petrecute la Greeley's Antiques. Ar trebui să fim acoperiți. Avem destui martori. Telefonul lui Kelso de mai devreme, și cei de la bancă. O să las un bacșiș mare aici chelneriței ca să își amintească de noi. Timpul lipsă îl vom atribui traficului aglomerat.

— Dacă ne-a văzut cineva pe Ruin Row?

— Mă îndoiesc că ne-a văzut cineva în ceața aia. Niciunul dintre celelalte magazine nu era deschis. Ar trebui să fie de ajuns.

— Așa crezi? Lydia părea îngrijorată. Povestea ta o să ridice niște întrebări în mintea altor oameni.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, ce căutai în apartamentul meu noaptea trecută și de ce erai încă acolo dimineața? De ce stăm împreună într-o cafenea când eu ar trebui să fiu la serviciu? Știi – întrebări de-astea.

— Din fericire aceste întrebări au un răspuns ușor și evident.

— Cu siguranță că au. Pentru Dumnezeu, Emmett, toată lumea o să creadă că suntem amanți.

— Mai bine să creadă că te culci cu mine, decât că îți omori asociații din domeniul antichităților.

— Am înțeles.

— Suntem alibiului unuia pentru celălalt.

— Grozav. Alibiul meu este că mă culc cu primul meu client major. Al naibii mod de a-mi începe noua carieră de consultant particular. Abia aștept să văd ce fel de clientelă voi atrage după ce se află chestia asta.

Notițele cu mesaje de pe biroul ei erau un semn rău. Lydia se așeză cu grijă la biroul ei și luă hârtiuțele lipicioase. Trecu repede prin ele. Două telefoane de la Ryan și un mesaj de la o femeie care dorea să programeze un tur la Shrimpton pentru ziua de naștere a fiului ei de șapte ani. Vestea bună era că nu exista niciun mesaj de la detectiva Alice Martinez.

Lydia își permise să se relaxeze cât de cât.

Categoric că viața ei trecuse prin schimbări majore în ultimul timp. Cine ar fi crezut că va veni un timp când va avea de-a face cu un fost și posibil viitor șef de Ghildă și va evita telefoanele poliției?

Privi spre rafturile bibliotecii de pe peretele din cealaltă parte a biroului și se gândi la sângele de pe podeaua din camera din spate a magazinului Greeley.

Melanie deschise ușa biroului și își vârî capul înăuntru.

— Hei, hei, hei! Văd că până la urmă te-ai decis să vii la muncă.

Lydia tresări.

— Am avut un mic dejun de afaceri cu clientul meu. Am uitat de timp.

Melanie se uită peste umăr părând să verifice holul, apoi intră în camera micuță.

— Mi s-a părut mie că te-am văzut coborând din mașina lui London acum câteva minute. Mic dejun de afaceri, hă?

— Da. Lydia se ridică și se duse spre reșoul care stătea pe un raft al bibliotecii. Nu voia ceai, dar simțea nevoia să facă ceva, orice, în timp ce îndura întrebările inevitabile.

— Și cum merge proiectul de consultanță? întrebă Melanie un pic prea veselă.

— Facem progrese. Lydia puse câteva frunze de ceai într-un ceainic.

— Mă întrebam eu, zise Melanie.

— Ce te întrebai, Melanie?

— De ce dl. London te-a adus cu mașina la serviciu. De obicei vii pe jos.

Dacă nu se putea descurca cu Melanie, gândi Lydia, avea mai puține șanse să se descurce cu detectiva Martinez decât avea un bulgăre de zăpadă să rămână întreg într-o cameră încălzită. *Gândește-te la această conversație ca la o bună ocazie de ați exersa povestea.*

Puse ceainicul jos, se întoarse și se sprijini de bibliotecă. Își sprijini mâinile pe raftul de lemn din spatele ei și zâmbi către Melanie.

— Dl. London a fost atât de bun și s-a oferit să mă aducă până aici după micul dejun de afaceri.

— Drăguț din partea lui.

— Da, așa e.

— Îmi închipui că nu sunt mulți clienți bogați care se deranjează să își plimbe consultanții cu mașina. Gândește-te doar la efortul pe care l-a făcut. A trebuit să se scoale de dimineață, să plece de la hotel, să vină cu mașina până în Cartierul Vechi ca să te ia, să te ducă la cafenea, să te lase aici...

Lydia se folosi de această oportunitate.

— Dl. London stă la mine pe durata acestui proiect.

Fața Melaniei se luminează de o fascinație amestecată cu

oroare.

— Dumnezeule! Te culci cu el, nu-i așa? Ai o relație amoroasă cu noul tău client. Știam eu. Am știut din momentul în care te-am văzut coborând din Slider în dimineața asta.

Lydia fu salvată de corvoada de a răspunde, de către umbra scheletică de un metru și nouăzeci și cinci care îi întunecă pătratul de sticlă din ușa biroului. O mână osoasă se ridică să ciocănească.

— Intrați, dle. Shrimpton, zise Lydia. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Probabil că Martinez o să apară dintr-un moment în altul.

Ușa se deschise. Winchell Shrimpton se uită la ea cu privirea lui de cioclu.

— Ești aici.

— Îmi pare rău că am întârziat puțin în dimineața asta. Am avut niște lucruri personale de rezolvat. Nu vă faceți griji, mă voi revanșa lucrând în ora de masă.

Shrimpton își înclină craniul într-un gest sumbru.

— Nu cred că are vreo importanță. După cum probabil ai observat, activitatea a scăzut din nou. Clienții nu se mai înghesuie să viziteze galeriile.

Pesimismul cronic al lui Shrimpton era mai iritant decât de obicei în dimineața asta. Ultimul lucru pe care îl voia era să-și asculte șeful plângându-se de o nouă scădere a activității. Avea propriile ei probleme, gândi Lydia. Abia se putu abține să nu zbiere la el.

Vrei un motiv să te plângi? Cum crezi că te-ai simți dacă ai ajunge la prima oră a dimineții într-un loc în care s-a comis o crimă? Sau să descoperi că ucigașul a lăsat una din brățărilor tale monogramate lângă cadavru? Sau să-ți faci griji că poți fi arestat în orice moment? Sau să-ți faci griji că bărbatul care doarme pe propria ta sofa și îți folosește dușul este programat să devină următorul șef al Ghildei din Cadence?

Lydia își opri scurt aceste gânduri și își trase un șut mental. Nu era vina lui Shrimpton că arăta ca și cum tocmai ar fi ieșit din mormânt și mai avea și o personalitate care se

potrivea cu felul în care arăta. Omul îi dăduse de lucru atunci când avusese nevoie. Asta conta foarte mult în carnețelul ei. Pe de altă parte, în calitate de șef al ei, era mult deasupra, la propriu și la figurat, multor savanți egoiști cu care lucrase la universitate.

— Nu vă faceți griji, dle. Shrimpton, zise ea încercând să găsească un ton de veselie profesionistă. Se apropie sărbătorile de primăvară. Întotdeauna ne crește activitatea în timpul vacanțelor școlare. Copiii adoră locul ăsta.

Shrimpton nu se înveseli vizibil, dar trăsăturile sale cadaverice se reaşezară într-o expresie gânditoare.

— Cadavrul găsit în sarcofagul din Galeria Mormântului a provocat creșterea activității pentru o zi sau două, zise el. Mă întreb dacă nu există vreo posibilitate să aranjăm un alt mic *incident*.

Lydia simți cum îi cade falca. Melanie sări în sus de bucurie.

— Ce idee grozavă! Știți, dacă un al doilea cadavru ar apărea aici, la muzeu, probabil că am putea stârni o legendă.

Shrimpton o privi plin de speranță.

— Ce fel de legendă?

— Ceva de genul unui vechi blestem armonian ar fi foarte bun. Melanie își bătu obrazul cu un deget. Oamenilor le plac lucrurile de genul acesta, știți. Poate putem pune pe picioare o campanie de publicitate bazată pe blestemul sarcofagului armonic.

Shrimpton dădu din cap.

— Îmi place. Ideea asta are mult potențial.

Lydia își lăsă capul în mâini.

CAPITOLUL 20

Ceața umedă îi alungase pe obișnuiții micului parc, dar Emmett și Zane trebuiră să-și croiască drum printr-un labirint de sticle goale de vin „Vibrația nopții” și de bere

„Aura-acidă“.

— Unda Transversală? Zane își desprinsese privirea de pe Fuzz care investiga iarba din jurul unui copac. Da, sigur că îl știi. Mulți copii ai străzii își petrec timpul pe acolo. Primesc mâncare gratis și jocuri video, și au o sală de sport marfa. Mă mai duceam și eu pe acolo după școală, până când a aflat Lydia.

Emmett își vârî mâinile în buzunarele jachetei de piele.

— Lydiei nu-i place locul ăsta?

— Nu. Zane își dădu ochii peste cap. A convins-o pe mătușa Olinda că nu este un *mediu* bun pentru mine.

— Aha.

— Zicea că este pentru copiii care nu au casă. Zicea că eu am una.

— Mi se pare corect.

— Poate. În orice caz, mătușa Olinda a fost de acord cu ea.

Emmett îl urmări pe Fuzz cum se rostogolea prin iarba încâlcită.

— E deschis douăzeci și patru de ore pe zi?

— A fost. Dar acum câteva luni au început să-l închidă la miezul nopții. Cineva zicea că cucoana care conduce adăpostul susține că au apărut niște probleme și restricții legale în legătură cu adăposturile deschise toată noaptea.

— Crezi că ai putea să-mi descrii interiorul?

— Sigur. Zane îl privi prin ochii îngustați. Cum se face că te interesează Unda?

— Mă gândesc să trec pe acolo să arunc o privire.

— Probabil că Lydiei nu o să-i placă.

— Probabil că nu.

Se întoarseră la Slider, se proptiră de o aripă privindu-l pe Fuzz care sărea vesel printre sticlele goale.

— Lydia crede că ar trebui să merg la facultate, zise Zane după un timp.

Emmett dădu din cap.

— Nu mă surprinde.

— Nu vreau să merg la facultate. Vreau să intru în Ghildă.

— Nu există niciun motiv să nu le poți face pe amândouă.

Zane se strâmbă.

— Facultatea este o pierdere de timp pentru un vânător de fantome.

— Mulți vânători își pierd interesul în vânătoria de fantome după ce o fac un timp. Sau sunt prăjiți de prea multe ori și se decid să renunțe. Dacă nu au mai încercat nimic altceva, le este foarte greu să-și găsească de lucru.

— Nu pot să-mi imaginez că o să mă plictisesc vreodată de vânătoria.

— Este în ordine dacă o faci din când în când. Dar nu este chiar ocupația cea mai solicitată din punct de vedere intelectual din lume.

Zane se mai strâmbă o dată.

— Cui îi pasă de chestiile intelectuale?

— A fi bun la vânătoria de fantome, este ca și cum ai fi bun la traversatul prin mijlocul unei străzi aglomerate. Dacă ești rapid, nu ești atins prea des. Sigur că este destul de captivant pentru un timp, dar chiar vrei să-ți petreci restul vieții făcând numai asta?

Zane se încruntă.

— Nu-i deloc așa.

— Nu este altfel decât de-rezonarea iluziilor capcană, așa cum face Lydia. E foarte bună și probabil că ar putea să-și câștige existența nefăcând altceva decât să dezamorseze capcane, dar s-ar plictisi dacă asta ar fi tot ce ar face.

— Nu mă voi plictisi vânând fantome, proclamă Zane.

Emmett ridică din umeri.

— Poate că nu.

— Tu ai fost la facultate?

— Da. Am pleznit fantome în catacombele din Resonance în timpul liber. Am făcut-o cu normă întregă după absolvire. Dar am obosit să tot văd cum para-arheologii primesc toate laudele pentru descoperiri.

Zane se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nimeni nu-i laudă pe vânători când este excavată o nouă catacombă. Din punctul de vedere al multor oameni suntem doar niște mușchi angajați. Para-arheologilor li se

pun pozele în ziare și scriu articole în jurnale.

— Asta nu-i cinstit.

— Știu, zise Emmett. Dar așa se întâmplă.

— Vă rog să intrați, dle. London.

Denver Galbraith-Thomdyke se ridică în spatele biroului lat. Își împinse ochelarii mai sus pe nas și îi făcu semn lui Emmett către un scaun.

— Am primit un telefon de la dl. Wyatt și mi-a spus să vă aștept.

— Nu o să vă rețin prea mult. Emmett privi birourile luxoase ale fundației Ghildei. Cu siguranță că Tamara nu se zgârcise în munca ei de a crea o imagine nouă Ghildei. Lambriurile bogate, covoarele scumpe și mobila din lemn bine lustruit fuseseră evident alese de un stilist căruia i se spusese că trebuie să creeze o imagine de bun gust scump.

Denver Galbraith-Thomdyke se potrivea în mod natural cu acest decor. Anii de școli particulare și legăturile sociale erau evidente. Dar avea și un aer serios, decis. Mercer îl citise bine, gândi Emmett. Acesta era un tânăr pornit să-și dovedească calitățile. Voia să reușească singur. Tamara îi oferise posibilitatea de a face acest lucru.

— Înțeleg că sunteți interesat de detaliile legate de contribuțiile noastre la adăpostul Unda Transversală pentru tineri. Denver își ajustă din nou ochelarii cu rame din aur și deschise un dosar gros.

— Nu știu ce anume doriți, dar am aici un raport financiar, dacă asta vă poate ajuta.

— Aș vrea să-l văd. Emmett întinse mâna peste birou să ia raportul. Se uită repede pe el.

— Presupun că fiecare caz de caritate este verificat minuțios înainte de a autoriza fondurile?

— Desigur. Verific personal toate detaliile relevante. De asemenea, se fac verificări de fond asupra persoanelor asociate cu organizația, precum și verificări financiare. Obiectivul este acela de a ne asigura că instituția respectivă este în legalitate. Există mulți escroci, știți.

— Știu. Emmett scană datele financiare din fața lui. Văd că Unda Transversală avea probleme financiare atunci când fundația și-a început finanțarea.

— Da. Denver se sprijini de spătarul scaunului. Când fondatorul a murit, finanțele erau într-o stare de haos. Aproape că nu am aprobat proiectul din cauza asta. Dar adăpostul avea o bună reputație din anii trecuți în ceea ce privește recuperarea copiilor de pe străzi, iar dna Wyatt era decisă să finanțeze un proiect orientat spre tinerii străzii. Am decis că putem lucra cu domnișoara Vickers ca să punem din nou pe picioare Unda. Am avut succes.

Emmett își ridică privirea din raport.

— Domnișoara Vickers?

— Este persoana responsabilă cu activitățile zilnice ale adăpostului. A venit să lucreze aici cu puțin timp înainte să moară domnul Ames. O femeie extrem de dedicată.

Lydia privi în interiorul sarcofagului în care fusese găsit cadavrul lui Chester. Oamenii de la curățenie făcuseră treabă bună. Petele de sânge dispăruseră. Dar, oricum, cuarțul verde translucid pe care îl folosiseră armonienii la construirea orașelor lor și a catacombelor, precum și multe din obiectele din interiorul lor, erau nu numai virtual indestructibile, ci și ușor de curățat. Dacă oamenii reușeau să afle cum să duplicate procesul de para-rezonare folosit în crearea acestor chestii, gândi Lydia, probabil că s-ar vinde foarte bine constructorilor de case și remodelatorilor. Ar fi perfect de folosit în băi și bucătării, cu condiția ca stilistului să-i placă culoarea verde.

Se răsuci încet pe călcâie și privi galeria semi-întunecată.

Ce făcea Chester aici în noaptea în care murise? Detectiva Martinez și toți ceilalți presupuseseră că venise să fure un artefact. În zilele ei bune, Casa Shrimpton de Orori Antice fusese un muzeu de clasa a treia. Nu avea nimic de o valoare extraordinară, dar erau unele lucruri, cum ar fi oglinzile de mormânt, care i-ar fi putut interesa pe colecționarii de mică anvergură. Iar Chester avea reputația

de a fi un *găinar*.

Dar dacă ea și Emmett interpretaseră corect scrisoarea lui Chester, el nu venise aici să fure. Venise să ascundă cheia de la codul său personal.

Era foarte posibil să fi fost omorât înainte de a reuși să facă asta. Dacă așa era, atunci ucigașul avea cheia și nu exista motiv să o mai caute.

Dar dacă fusese omorât pe când voia să iasă din muzeu? Dacă ascunsese cheia *înainte* ca cineva să-i taie gâtul?

Studie șirul de arcade care flancau galeria. La ordinele lui Shrimpton, urnele din cuarț verde, oglinzile de mormânt, precum și alte obiecte, fuseseră luminate teatral, în așa fel încât să strălucească straniu din umbră.

Erau practic sute de locuri numai în aripa asta, în care Chester ar fi putut ascunde cheia. Trebuie să fi știut cât de dificil, dacă nu chiar imposibil, i-ar fi fost să scotocească prin tot muzeul.

— Lydia?

Sunetul vocii lui Ryan în spatele ei o scoase din reverie. Se întoarse și îl văzu venind spre ea cu un mers grăbit.

— Bună, Ryan!

— Ți-am lăsat o grămadă de mesaje, zise el fără altă introducere.

— Le-am văzut.

— De ce dracu nu m-ai sunat înapoi?

— Am fost puțin cam ocupată în ultimul timp.

— Fir-ar să fie! Am încercat toată ziua să dau de tine.

— În caz că ai uitat, Ryan, nu mai lucrez pentru departament. Asta înseamnă că nu întotdeauna îi sun înapoi pe foștii mei colegi cu aceeași fostă eficiență. Acum am alte priorități.

— Precum noul tău așa-zis client?

Un fior neplăcut trecu prin ea.

— Nu așa-zis, zise ea pe un ton egal. Dl. London este un client adevărat.

— A răspuns la telefon în apartamentul tău azi-dimineață. Te culci cu el, pentru Dumnezeu! Ai idee cine este?

— Da.

El îi ignoră răspunsul.

— London este șeful Ghildei din Resonance City. Gândeam că mai ales ție, dintre toți oamenii, nu ți-ar surâde ideea de a avea o aventură cu un tip ca ăsta.

— Este fostul șef al Ghildei.

— Știi ce se spune, odată în Ghildă, totdeauna în Ghildă.

— Clientul meu este problema mea, nu a ta.

— Nu-i adevărat. Vocea lui Ryan se înmuie. Suntem prieteni, Lydia. Colegi. Este responsabilitatea mea să te avertizez în legătură cu London. Se folosește de tine.

— Consideră că m-ai avertizat. Uite ce-i, nu am timp de asta. Hai să nu ne mai pierdem timpul. Ce dorești?

— Fir-ar să fie, încerc să-ți fac o favoare.

— Ultima dată când mi-ai făcut o favoare mi-am pierdut slujba.

— Lucrează cu mine la chestia asta și poate că voi reuși să te aduc din nou în departament.

Avusese dreptate, gândi ea. Un singur lucru putea explica insistența de azi a lui Ryan, auzise ceva despre piatra viselor.

— Ce se întâmplă, Ryan?

— Trebuie să stăm de vorbă. Privi în jur, aparent încercând să se asigure că galeria era goală. A apărut o chestie nemaipomenită.

Ar putea fi o mișcare inteligentă să afle cât de multe știa el despre piatra viselor. Își încrucișă brațele și își sprijini soldul de un colț al sarcofagului verde.

— Povestește-mi despre chestia asta.

— Nu putem discuta aici.

— De ce nu? Muzeul s-a închis acum câteva minute. Suntem singuri.

El își trecu degetele prin păr și privi din nou peste umăr. Tensiunea care îl încerca era aproape palpabilă. Se întoarse spre ea și se apropie cu un pas. Când vorbi, o făcu în șoaptă.

— Am un client particular numai al meu.

— Felicitări! Ce-are asta de-a face cu mine?

El o privi atent.

— Noaptea trecută a venit la mine cu un zvon despre o bucată de piatră a viselor prelucrată.

Simți o răceală înăuntrul ei, dar reuși să râdă batjocoritor.

— Se pare că nemaipomenitul tău client particular a scăpat din secția de para-psihiatrie. Toată lumea știe că nu există piatră a viselor prelucrată.

— Clientul meu e serios. Ryan continuă să se concentreze asupra ei cu o intensitate de neclintit. Nu e un prost. Crede că zvonul e solid și m-a rugat pe mine să-l ajut să verifice.

Ea rânji.

— Bani câștigați ușor. Aduni o grămadă de ore căutând o piatră a viselor născocită, apoi îi spui că nu există și îi trimiți factura.

— El crede că s-ar putea să știi ceva despre asta, Lydia.

— *Eu?* Ea își mări ochii deliberat luându-și o față de inocență uimită. De unde legătura între mine și un zvon aiurea despre o piatră a viselor?

— Pentru că lucrezi pentru London, iar el crede că London a venit în Cadence ca să găsească piatra viselor.

— Uite ce-i, Ryan, este evident că clientul tău a fost ars rău de tot la un moment dat, zise Lydia. Dl. London nu aleargă după un zvon fantastic. A venit aici căutând un obiect de familie.

— Nu te cred. Ryan veni mai aproape. Nu vrei să cooperăm pentru că vrei să ții asta pentru tine. Crezi că poți găsi piatra viselor de una singură.

— Ești nebun? Crezi că aș sta să lucrez la Shrimpton dacă aș fi pe urmele unei bucăți de piatră a viselor? Aș demisiona ca să pot lucra tot timpul la un asemenea proiect, crede-mă. Dacă aș găsi o bucată de piatră a viselor prelucrată, aș ajunge pe coperta *Jurnalului de Para-arheologie*. La dracu, cred m-ar face șeful departamentului de PA. Gândește-te Ryan, aș putea avea postul tău.

Ryan clipi, aparent uimit de această posibilitate. Apoi își reveni, iar trăsăturile lui frumoase se schimonosiră într-o mască tristă.

— Clientul meu este un colecționar cu experiență care știe ce înseamnă zvonurile. Este convins că piatra viselor există.

— Cum se numește acest colecționar cu experiență?

— Nu pot să-ți spun asta. Umerii lui Ryan înțepeniră. Preferă să rămână anonim.

— Da, pariez. Dacă află lumea că e în căutarea unei pietre a viselor, cineva ar putea să-i cheme pe băieții în halate albe ca să-l ia.

Ryan își strânse maxilarul cu atâta putere, încât Lydia îi auzi dinții trosnind.

— La naiba, Lydia, este în interesul tău să lucrezi cu mine la asta.

— Da? De ce?

— Clientul meu a fost de acord nu numai să-mi plătească o avere dacă o găsesc, dar și să permită să fie studiată de departament și să scriem despre ea.

Ea își țuguie buzele.

— Asta înseamnă că numele tău va fi în toate articolele din jurnale.

— Normal că o să mă asigur să fii menționată și tu.

— Măi, să fie! Ca pe vremuri, hă? Eu scriu articolele, iar tu le semnezi ca autor principal. Inimă, nu-mi sări din piept! El se îndreaptă de spate.

— Bine. Promit că vei fi trecută ca autor principal.

— N-am să cred asta nici măcar o secundă. Ai mai încercat o dată cu momeala asta, mai ții minte?

— Lydia, nu este momentul să ne îngăduim certuri meschine. Dacă clientul meu are dreptate în legătură cu această piatră a viselor, noi doi suntem în pragul celei mai importante descoperiri din cariera noastră.

Ea îl studie un moment.

— Tu chiar crezi că clientul tău are dreptate în privința pietrei viselor, nu-i așa?

— Cum spuneam, vorbește în calitate de colecționar cu experiență. Cred că știe ce face. Pare a fi prea inteligent și prea înțelept ca să alerge după o fantezie.

— Nu știu. Colecționarii sunt ciudați. N-ar fi colecționari

dacă nu ar fi puțin ciudați.

— Dar dacă are dreptate, discutăm despre o avere. Și nu numai în bani. Asta poate să-ți șteargă trecutul. Nimănu-i va păsa de ce ți s-a întâmplat acum șase luni dacă apari cu o piatră a viselor.

— O. K., convinge-mă. Ce știi despre această așa-zisă piatră a viselor?

— N-am de gând să-ți spun o iotă până nu ești de acord să lucrezi cu mine, zise el prudent.

— În cazul ăsta – se îndepărtă de lângă sarcofag – se pare că ne-am încheiat conversația. Ne mai vedem, Ryan.

— *Stai!* O prinse de braț cu putere pe când ea încerca să treacă pe lângă el. Ești o profesionistă. Știi la fel de bine ca și mine că dacă este ceva adevărat în zvonul ăsta, ar fi descoperirea secolului. Este un lucru prea important ca să lăsăm problemele personale să ne stea în drum.

— *Dacă* este ceva adevărat. Se uită la mâna lui care îi strângea brațul. Te rog să-ți iei mâna de pe mine.

— E vorba de London, nu-i așa? strigă Ryan furios. El *caută* piatra viselor, iar tu te gândești că o să-ți fie mai bine să stai cu el decât cu mine.

— Ia-ți mâna de pe mine, Ryan!

— E ghildar. Asta înseamnă că e periculos.

— Lasă-mă să plec, Ryan!

— La naiba! N-ai înțeleș până acum ce se întâmplă? Se folosește de tine.

— Despre ce vorbești?

— Știi al dracului de bine despre ce vorbesc. Are un plan.

— Toți avem un plan. Inclusiv tu.

— Pun pariu că ceea ce vrea să facă London este în afara legii.

— Dacă aș fi în locul tău nu l-aș acuza pe Emmett London de ilegalitate. Își aminti cuvintele lui Emmett de la cafenea. S-ar putea să nu-i placă.

Ryan se înroși la față.

— Ce înseamnă asta? Doar pentru că te regulează crezi fiecare cuvânt pe care-l spune? Te credeam mai deșteaptă, Lydia.

— Viața mea intimă nu este treaba ta, Ryan. Nu mai este.

— Fii atentă aici! se încruntă el. Faptul că London te-a angajat pe tine, ar trebui să-ți spună că are planuri care probabil că nu-ți vor face deloc bine.

— Ce vrei să spui?

— Știi la fel de bine ca mine că dacă această treabă cu consultanța ar fi fost una legală, s-ar fi dus la Societate ca să angajeze un PA particular. În loc de asta, te-a ales pe tine. Nu-ți spune nimic chestia asta?

— Cred că ai spus destule, Ryan.

— Te-a ales pe tine, un vânător para energetic care lucrează într-un loc ca ăsta pentru că s-a ars atât de rău, încât și-a pierdut slujba de la universitate. Să-mi spui de ce ar vrea un PA care probabil că nu va mai lucra niciodată cu o echipă de excavare reputată.

— Ține-ți gura, Ryan!

— Ți-ai văzut dosarul para-psihologic? întrebă el. Cel puțin doi psihologi care te-au tratat după ce ai ieșit din catacombe, recomandă să te retragi într-un spital drăguț, liniștit, para-psihologic pentru o ședere pe o perioadă îndelungată.

Ea își încleștă pumnii.

— Se presupune că dosarele astea că sunt private.

— Rahat! Toți cei din departament știu ce este în ele. Ai fost diagnosticată ca suferind de para disonanță extremă, amnezie și traumă psihică generală. Amândoi știm ce înseamnă asta. Din câte spun experții, poți ceda la cea mai mică presiune.

— N-o să se întâmple asta.

— Sigur nu o să mai lucrezi în subteran, cel puțin nu cu o echipă legală. Își aruncă un braț în aer. La dracu, ești norocoasă să lucrezi în casa asta cu orori de carnaval de două parale.

Mânia o cuprinse. Simți durere în palmă și realizează că își înfipsese unghiile în ea.

— Dacă nu-ți iei mâna de pe mine, voi zbiera. Poate vei fi și arestat. Cum crezi că vor reacționa cei de la laborator la chestia asta? Mai mult, ce va crede noul tău *client*? Ceva

îmi spune că dacă e în căutarea pietrei viselor, ar prefera puțină discreție din partea consultantului său.

Fața lui Ryan se schimonosi de furie. Timp de câteva secunde crezu că va trebui să-și pună în aplicare amenințarea, dar probabil că el îi citise în ochi hotărârea.

Cu o înjurătură de dezgust, își retrase mâna.

— Ascultă-mă, Lydia. Nu știi în ce te bagi. Îți spun eu, London e periculos. Și mai trebuie să știi ceva. Are dușmani care sunt și ei periculoși.

Asta o făcu să cadă pe gânduri.

— Dușmani?

— Clientul meu îmi spune că nu toți cei din Ghilda din Resonance sunt fericiți cu schimbările pe care le-a făcut în acea organizație. Ryan vorbi mai încet. Mai mult, doi oameni care i-au stat în drum au fost găsiți morți într-o catacombă. Mulți oameni cred că London le-a aranjat nefericitele accidente.

— Asta-i absurd. Dacă asta ți-a spus-o clientul tău, înseamnă că e prăjit bine. Trebuie să mă scuzi, Ryan. Se uită la ceas într-o manieră studiată. Mă duc acasă.

— Fir-ar să fie! N-ai auzit ce-am spus? Nu poți avea încredere în London. Se folosește de tine.

— Poate că nu mi-am făcut clară poziția, zise Lydia pe un ton egal. Așa cum stau lucrurile acum, am mai multă încredere în London decât în tine.

— Trebuia să-mi spui că nu era nevoie decât de un regulat bun ca să-ți cumpăr încrederea. La dracu', te-aș fi regulat chiar eu.

Nu îl va lăsa pe nenorocitul naibii să o facă să-și piardă controlul, își promise ea în liniște. Tremura de furie, dar își menținu tonul rece.

— Mi-ai propus asta, din câte îmi amintesc, zise ea fără intonație. Poate ai uitat, dar te-am refuzat. Cred că trebuia să mă spăl pe cap în seara aia.

Mâna lui se ridică. Ea îl privi neîncrezătoare, întrebându-se dacă voia să o lovească. Energia zumzăi în galerie. *Nu a ei.* Chihlimbarul de la încheietura mâinii era tot la temperatura pielii. Vibrațiile invizibile nu veneau nici

de la Ryan. Asta era frecvența unui vânător de fantome.

Cu un efort vizibil, Ryan își lăasă mâna în jos. Dar părea că nu simte energia care umpluse aerul. Era prea încordat, prea implicat emoțional ca să observe.

— Ești într-o situație foarte gravă, Lydia. Pot să te ajut. Sună-mă atunci când o să-ți vii în fire. Nu este numai viitorul meu la bătaie. Și al tău este pus la încercare.

Se răsuci pe călcâie și plecă în josul galeriei.

Lydia îl privi îndepărtându-se. Energia continuă să vibreze în jurul ei delicată, protectoare.

Se întoarse încet și îl privi pe Emmett ieșind din umbrele aruncate de o coloană mare din cuarț verde.

— De când stai acolo? Întrebă ea.

— De mulțisor.

— Ai auzit? Despre noul lui client și toate celelalte?

— Am auzit.

— Emmett, asta înseamnă că altcineva caută cu adevărat piatra viselor. Oricine ar fi el, crede că ăsta este motivul pentru care te afli în Cadence.

— Așa se pare. Emmett privi în josul galeriei pe unde dispăruse Ryan. Am crezut că o să trebuiască să-l prăjesc.

— Să prăjești pe cine? Vrei să spui pe Ryan? Timp de câteva secunde fu distrasă de asta. Ai fi putut? Așa departe de Orașul Mort?

Emmett nu răspunse. În schimb o luă de braț.

— Hai să mergem. Avem o întâlnire.

— Cu cine?

— Cu domnișoara Helen Vickers.

— Cine e?

— Buna doamnă care se îngrijește de operațiunile zilnice ale Adăpostului pentru tineri „Unda Transversală”. Îți spun care este povestea noastră de acoperire pe drum.

— Hei, am o idee. Aș putea fi avocatul tău, iar tu un tip bogat și excentric care caută un mod de a da mulți bani.

— Prea târziu, zise Emmett. Când am sunat-o pe domnișoara Vickers, i-am spus că voi veni cu soția mea. Apropo, numele nostru de familie este Carstairs.

Capitolul 21

Așa cum stau lucrurile acum, am mai multă încredere în London decât în tine.

Okey, părea ceva mai puțin decât o aprobare răsunătoare, gândi Emmett în timp ce o urma pe Lydia în birourile adăpostului pentru tineri „Unda Transversală”. Ar fi putut fi un picuț mai elocventă și poate ceva mai dramatică.

I-aș încredința lui London viața mea, averea mea și onoarea mea sacră, ar fi fost mult mai bine. Sau poate: Am încredere în London până la capătul universului. Dar se mulțumea cu ceea ce primea.

Poate că ar fi trebuit să-l prăjească oricum pe Ryan când avusese ocazia.

Birourile adăpostului pentru tineri se aflau lângă clădirea principală. Din locul în care stătea, Emmett putea să vadă o mână de tineri care își pierdeau timpul pe trotuarul din fața adăpostului. Unul dintre ei dribla leneș o minge de frecvență.

Această parte a Cartierului Vechi din Cadence, adiacentă zidului de est al Orașului Mort, nu avusese niciodată de-a face, în mod clar, cu lumea bună. Era un amestec de șic ponosit, șarm boem, și ruină urbană autentică. De la fereastra biroului „Undei Transversale”, Emmett putea vedea misiuni care se îngrijeau de cei decăzuți, înghesuite laolaltă cu case de amanet și taverne insalubre. Clădiri goale, delapidate, umpleau golurile dintre ele. Cerșetori și prostituate se călcau pe picioare de-a lungul trotuarelor înguste. Era ușor de înțeles de ce Lydia nu voia ca Zane să își piardă timpul prin cartierul ăsta.

Deasupra structurilor joase, ghemuite, ridicate de primii oameni care au locuit în Cadence, se înălța zidul masiv din cuarț verde al Orașului Mort. Clădirea care adăpostea „Unda Transversală” și birourile asociate era una dintre cele mai vechi din cartier. Fusese construită chiar în umbra zidului.

Energia psi ambientală se scurgea frecvent prin crăpături

mici, adesea invizibile, ale cuarțului. Emmett ignoră frisoanele care îi scăpărau prin para-simțuri. Știa că și Lydia le simțea. Curenții mici și bulboanele de energie făceau parte din atmosfera Cartierelor Vechi ale orașelor antice. Turiștilor le plăceau senzațiile de frică.

Privi în jurul biroului ponosit și înghesuit pe când ușa se închidea în spatele lui. Două mese amărâte din metal, acoperite de grămezi mari de hârtii și dosare, două cabinete din metal, un telefon și niște scaune din lemn zgâriat completau decorul. Exact genul de mobilier pe care cineva se așteaptă să-l găsească în birourile unei societăți filantropice care abia își duce traiul. Un hol îngust ducea către un alt birou și către o ușă închisă care părea o debara.

O femeie decentă, cu o privire oarecum hăituită, care părea să aibă înjur de patruzeci de ani, stătea la recepție. Nu era fardată deloc. Părul ei înspicat cu alb era strâns într-un coc simplu, fără pretenții. Emmet nu văzu niciun fel de accesorii din chihlimbar.

Ea ridică o privire plină de speranță.

— Dl. și dna. Carstairs?

Lydia întinse mâna.

— Dumneavoastră cred că sunteți domnișoara Vickers. Suntem încântați să vă cunoaștem.

Emmett se amuză de tonul ei plin de inflexiuni, afectat. Tonul ei de savantă, se gândi el.

— Spuneți-mi Helen. Helen Vickers le indică două scaune. Vă rog să luați loc. Doriți niște ceai?

Emmett deschise gura să spună nu.

— Mulțumesc, spuse Lydia. Ne-ar face plăcere.

Emmett o privi și se decise să-i urmeze gestul.

— Da, mulțumesc.

— Am fost încântată să primesc telefonul dumneavoastră de azi, dle Carstairs. Helen se ridică să toarne ceai din vasul așezat pe cealaltă masă. Pot să vă întreb de unde ați aflat de munca pe care o facem aici, la Adăpostul pentru tineri „Unda Transversală”?

— Un prieten mi-a spus despre adăpostul acesta, zise

Emmett degajat. Știa că sunt foarte interesat să donez bani unei organizații care se ocupă de tineri.

— Asta-i minunat. Helen strălucea de entuziasm în timp ce le dădea ceștile. Ați venit unde trebuie. Noi cei de aici, de la „Unda Transversală”, ne-am dedicat muncii de ajutorare a tinerilor care nu au alte posibilități.

Lydia sorbi din ceai.

— Soțul meu și cu mine am fost sfătuiți de către contabilul nostru să verificăm mai multe societăți filantropice care lucrează cu tinerii înainte de a ne decide. Ne-a avertizat că există câteva organizații care nu sunt tocmai etice.

— Din nefericire este foarte adevărat. Dar noi aici, la Unda, suntem foarte mândri de faptul că marea majoritate a donațiilor se duc direct la munca pentru adăpost. Doar un mic procent este folosit pentru administrație și strângerea de fonduri. Să vă dau o broșură, împreună cu ultimul nostru raport anual.

Se duse la unul dintre cabinete, deschise un sertar și scoase un dosar pe care i-l dădu lui Emmett.

El deschise dosarul la ultima pagină unde erau informațiile legate de organizație. Studie lista de donatori în timp ce Lydia îi puneă cu grijă întrebări lui Helen Vickers.

— Poți să ne spui câte ceva despre istoria „Undei Transversale”, Helen? Întrebă Lydia. Am înțeles că există de niște ani.

— De peste treizeci de ani, o asigură Helen. A fost înființată de către Anderson Ames, un industriaș bogat care provenea dintr-o familie săracă. Cunoștea din proprie experiență pericolele străzii și a vrut să înființeze o fundație care să îi ajute pe tineri să le evite.

— Dl. Ames este încă implicat în munca pentru adăpost? Întrebă Lydia inocentă.

— Îmi pare rău să vă spun, dar a murit în urmă cu doi ani, zise Helen. Sperase ca adăpostul să-și continue activitatea și fără el, dar avocații au descoperit nereguli în finanțele trustului. Lucrurile au stat destul de prost până când...

În acel moment ușa de la intrare se deschise. Un bărbat

Înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un trening gri și cu o pereche de pantofi de sport, intră în birou. Ducea sub braț o minge de frecvență. Un strat subțire de transpirație îi lucea pe frunte.

Helen Vickers zâmbi.

— El este Bob Matthews. Lucrează voluntar ca director recreațional. Bob, dl. și dna. Carstairs. Se gândesc să facă o donație adăpostului.

— Hei, asta-i minunat! Bob îi strânsese mâna lui Emmett cu entuziasm. Avem nevoie de donatori pe aici. Mă bucur întotdeauna când fac cunoștință cu unul.

Emmett dădu din cap și își retrase mâna.

— Se pare că faceți o treabă bună.

Bob râse.

— Încercăm. Te superi dacă îți țin discursul meu pentru a obține bani pentru niște echipament nou la sală?

— Altădată, Bob, zise Helen ferm. Dl. și dna. Carstairs au venit deocamdată doar pentru informații.

— Am înțeles. Bob ridică o mână. Helen mă știe mult prea bine. Am tendința să mă las purtat de val când vine vorba de lucruri pentru copiii mei.

— De când faci voluntariat la adăpost? întrebă Emmett.

— Păi să vedem, cât a trecut până acum Helen? Șase? Opt luni?

— Opt, cred. Helen zâmbi. Și nu știu ce ne-am face fără tine. Se uită la Emmett. Bob a rezonat foarte mult programul nostru athletic. Activitatea fizică este foarte importantă pentru copii. Îi ajută să scape de o parte din frustrări și mânie.

— Înțeleg. Lydia se ridică cu ceașca într-o mână și se îndreaptă spre un calendar mare care atârna pe perete lângă debara.

Emmett înțelese că punea ceva la cale.

— Se pare că aveți un program foarte activ aici la adăpost, zise Lydia studiind fiecare pătrățel care înconjura datele din calendar.

Helen se luminează la față.

— Mulțumită lui Bob în mare parte.

Bob rânji.

— Să nu credeți asta. Fac și eu ce pot, dar Helen este cea care ține locul ăsta pe roate zi de zi. Acum vă rog să mă scuzați, am venit doar să iau niște chei de la mine din birou. Mă scuzați că v-am întrerupt.

— Nicio problemă, zise Emmett.

Bob merse de-a lungul holului spre micul birou, deschise ușa și dispăru înăuntru.

Lydia îl privi pe Emmett.

— Mai ai de pus vreo întrebare, *dragul meu*?

— Doar una. Închise raportul anual și o privi pe Helen. Am văzut că Ghilda figurează ca fiind unul dintre donatorii majori.

— Așa este, zise Helen. Și vă pot spune cu toată sinceritatea că dacă Ghilda din Cadence nu ne-ar fi întins o mână anul trecut, când treceam printr-o situație financiară proastă, adăpostul și-ar fi închis ușile. Trebuie să-i mulțumim noii soții a lui Mercer Wyatt că ne continuăm existența. O doamnă deosebită și căreia îi pasă.

— Nu mai spuneți? zise Lydia gânditoare.

— Într-adevăr, tocmai când ne confruntam cu dezastrul financiar, noua doamnă Wyatt a lansat fundația Ghildei din Cadence. Am fost printre primele organizații caritabile care au primit fonduri. Bani Ghildei au fost un dar de la Dumnezeu.

— În ordine, s-auzim, zise Lydia douăzeci de minute mai târziu așezându-se pe locul pasagerului în Slider. Ce crezi despre implicarea Ghildei în adăpostul „Unda Transversală”?

— Nu știu ce să cred, zise Emmett. Încă mai adun informații. Am sunat la biroul meu din Resonance în dimineața asta. Am pe cineva acolo care face ce au făcut administratorii fundației Ghildei.

— Să verifice istoria adăpostului?

— Exact. Plecă ușor cu Sliderul de lângă bordură. Un efort dublu, dar nu puteam cere raportul fundației, fără a

provoca întrebări la care nu vreau să răspund încă.

— Că veni vorba de fundația Ghildei, interesul Tamarei pentru responsabilitățile sociale, nu ți se pare puțin cam greu de înghițit?

— Nu. Tamara a fost întotdeauna interesată de îmbunătățirea imaginii sociale a Ghildei.

El zâmbi ușor.

— Îmi dau seama că nu ți se pare o țintă realizabilă. Dar unii dintre noi cred că Ghildele pot ocupa un loc în societate ca niște afaceri respectabile.

— În curând, vreun șef de Ghildă o să candideze la postul de primar.

— Poate ar trebui să ne întoarcem la subiectul nostru, zise Emmett.

— Da, poate. Ea ezită, întrebându-se cât putea să întindă coarda. Se decise să se arunce cu capul înainte. Fii sincer cu mine, Emmett. Lăsând la o parte problemele personale, crezi că Tamara este implicată în chestia asta?

El își ținu atenția concentrată asupra străzii înguste, aglomerate.

— Nu este ceva imposibil. Wyatt mi-a spus că a început să-și plănuiască retragerea la scurt timp după ce s-a căsătorit cu Tamara.

— Trebuie că a fost neplăcut pentru Tamara.

— Cred că putem să presupunem că nu a fost încântată de idee.

— Poate chiar șocată, zise Lydia aspru. Gândește-te. Mai întâi îți dă ție papucii pentru că află că vrei să demisionezi din postul de șef al Ghildei din Resonance, iar ea nu va fi Doamna Șef de Ghildă prin căsătorie. Apoi îl seduce pe șeful Ghildei din Cadence, se căsătorește cu el, iar el o anunță că și el vrea să se retragă. Ce să faci fata asta?

— O întrebare interesantă, zise Emmett. Dar cunoscând-o pe Tamara, nu m-ar mira să aflu că i-a venit o idee, două.

— Tot nu văd ce ai găsit la ea.

— Interesant, tot nu pot să-mi dau seama ce ai găsit la Kelso, se răzbună Emmett. Ce făceai acolo, la adăpost, când te uitai la calendarul de pe perete?

— Mi s-a părut că am prins o urmă de energie rez.

El se încruntă.

— Biroul este chiar lângă Zidul Vechi. Există energie rez răzleață care se strecoară prin toate colțurile de pe aici.

— Dacă nu mă înșel, asta era energie de iluzie capcană, zise ea moale.

Asta îi atrase atenția.

— Ești sigură?

— Nu. Era slabă. Privi pe fereastră către zidurile înalte din cuarț.

El se gândi la capcana micuță pe care ea o descoperise în borcanul de piatră a viselor.

— Ai văzut ceva suspect în birou când te-ai uitat pe acolo?

— Nu, nimic. A fost probabil o scurgere rătăcită. Ar fi putut veni prin temelie și prin dușumea, presupun. Unii experți, inclusiv Ryan, cred că nu am cartografiat mai mult de douăzeci la sută din catacombele de aici, din Cadence, ca să nu mai vorbim de faptul că nu le-am curățat de capcane. Se întind pe kilometri întregi în subteran.

— Că veni vorba de profesor, zise Emmett, cred că ar fi bine să încercăm să-i identificăm clientul.

— Probabil că e doar un colecționar particular care a auzit zvonuri despre piatra viselor. Se întâmplă tot timpul.

— Cât de des urmează colecționarii particulari zvonuri care duc la tine?

Ea tresări.

— O.K., înțeleg ce vrei să spui. Cel care l-a abordat pe Ryan nu numai că știe că eu sunt implicată în chestia asta, dar a făcut legătura și cu tine.

— Ceea ce înseamnă că nu e decât un colecționar particular care a auzit un zvon.

— Sunt de acord. Și am o idee cum putem afla despre Ryan și noul lui client.

— Cum?

— Am lucrat la universitate o bună bucată de vreme. Îi cunosc pe mulți din personal. Câțiva dintre ei îmi sunt datori. O să dau niște telefoane când ajungem la mine.

Emmett deschise cutia în care se afla pizza pe care o luase pe drumul de întoarcere spre apartament. Asculta partea de conversație a Lydiei la telefon, în timp ce scotea două farfurii din dulap.

— Nu, nu-l spionez pe Ryan. Pentru Dumnezeu, Sid, crezi că sunt geloasă că se vede cu Suzanne? E ridicol. Asta este o investigație profesională.

Urmă o scurtă pauză. Emmett scoase capacul de la borcanul cu covrigei. Fuzz se rostogoli prin ușă și îl privi cu ochi mari și albaștri.

— De ce vreau să știu dacă are întâlniri după program săptămâna asta? zise Lydia. O să-ți spun de ce. Cred că Kelso vrea să-mi fure un client de sub nas.

Emmett îi dădu un covrigel lui Fuzz.

— Nu, nu vreau să faci nimic care te-ar putea costa postul, Sid. Vreau doar să știu dacă Ryan are ceva în calendarul său săptămâna asta, care ar putea să semene cu o întâlnire neacademică.

Emmett luă farfuriile cu pizza și se opri cu ele în ușa bucătăriei. În partea cealaltă a cămăruței, Lydia era afundată în sofa și cu picioarele pe măsuța de cafea.

— Dacă vreau să-mi întorci favoarea pe care ți-am făcut-o? Cred că s-ar putea spune și așa. Ai dreptate, îmi ești dator. Dacă nu vă ajutam eu în după-amiaza aia pe tine și pe Lorraine... ei bine, nu cred că e nevoie să vorbim despre asta, nu?

Urmă o altă pauză scurtă. Apoi Lydia zâmbi. Îi făcu semn lui Emmett ridicându-și degetele mari de la mâini.

— Mulțumesc, Sid, zise ea. Apreciez gestul. Chiar că nu-mi pot permite să pierd clientul ăsta. Nu-i nimic, nu te grăbi. Mă găsești la numărul ăsta toată seara.

Închise telefonul și se uită la Emmett.

— Misiune îndeplinită.

— Cine-i Sid? Emmett traversă camera și se așeză pe sofa. Puse farfuriile pe masă. Și de ce îți este dator?

— E un tehnician de laborator. Se întinse după o felie de

pizza. Acum un an, el și cu secretara lui Ryan, au avut o aventură nebună, pasională. Au cam uitat de ei într-o după-amiază. Am intrat în biroul lui Ryan și i-am găsit pe birou.

— Bănuiesc că nu citeau minutele ultimei ședințe a departamentului?

— Nu. I-am ajutat. L-am ținut pe Ryan de vorbă în hol cu niște întrebări idioate până au reușit să se îmbrace, iar Lorraine a putut să-și reia locul la birou.

— Ce ar fi făcut Kelso dacă îi găsea regulându-se pe biroul lui?

— Probabil că i-ar fi dat afară pe amândoi.

— Kelso ține foarte mult la comportamentul decent la birou?

Ea zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu chiar. La momentul acela, Ryan se culca și el cu Lorraine. Toată lumea știa. Ar fi fost furios dacă ar fi descoperit că îl înșală cu un tehnician de laborator.

— Și eu care credeam că cercetătorii sunt niște indivizi plicticoși, cumpătați. Iluzii spulberate.

— Avem și noi momentele noastre.

El măncă din pizza în timp ce se gândea la amănuntele conversației pe care o auzise.

— În legătură cu povestea aia, pe care ai folosit-o cu prietenul tău Sid, zise el după un timp.

Ea supse o ață lungă de brânză topită care atârna din felia ei de pizza.

— Aia în care eram îngrijorată că Ryan încerca să-mi fure clientul?

— Cred că cuvintele exacte au fost că îți este teamă că Kelso încearcă să-ți fure clientul de sub nas.

— Și?

— Aș vrea să clarific ceva.

— Ce?

— Presupunând că te refereai la mine, dă-mi voie să te asigur că nu intenționez să mă las furat de sub tine. De fapt nu mă pot gândi la niciun alt loc unde aș vrea să fiu decât sub tine. Sau poate peste tine.

Ea se opri din mestecat. Ochii i se măriră. Apoi înghiți convulsiv.

— Ăăă...

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să vorbim despre asta, știi.

— Ce? Să vorbim despre ce?

— Despre tine. Despre mine. Despre noi.

— Nu avem nimic de vorbit. Avem o asociere de afaceri. Nimic mai mult.

— Am crezut că bărbații sunt cei care au probleme când e vorba de discuții despre relații. Ridică din umeri. Pot să aștept, dacă așa vrei să rezolvi problema. Dar nu poți evita subiectul la nesfârșit.

— Pui pariu? Ea se întinse după o altă felie de pizza.

Sună telefonul. Dădu drumul feliei și apucă receptorul.

— Lydia la telefon. Da, bună, Sid. Ce ai pentru mine?

Emmett privi cum concentrarea se adună pe fața ei inteligentă în timp ce își asculta prietenul. Se întrebă dacă știa cât de incredibil de sexi era când devenea total concentrată.

Ea își agită mâna nebunește. Înțelese că voia hârtie și creion. Văzu amândouă lucrurile la capătul mesei, le luă și i le dădu.

Lydia rămase nemișcată, creionul pregătit de-asupra hârtiei. Apoi se încruntă.

— Asta-i tot ce ai, Sid? Da, da, știu. E mai bine decât nimic. Lorraine n-are idee cine a sunat?

Ceea ce avea de spus Sid, nu era în totalitate satisfăcător. Lydia aruncă creionul.

— Dacă asta-i tot ce ai, asta e. Fă-mi o favoare, te rog, nu pomeni nimănui de la laborator despre asta, O.K.? Încă mai am o vagă speranță că o să-mi reiau postul în curând. Poftim? Bine. Ne întâlnim la un pahar după program cât de curând.

Puse receptorul în furcă și îl privi pe Emmett cu o combinație de triumf și frustrare.

— Ce ai aflat? Întrebă el.

— Sid zice că a verificat cu Lorraine. Nu există nimic în

programul lui Ryan care nu este rutină. Dar i-a spus că ieri după-amiază târziu, a răspuns la telefon în birou. Bărbatul care a sunat nu s-a prezentat, a cerut doar să vorbească cu Ryan. Când a terminat de vorbit, Ryan părea foarte agitat. A venit la ea în birou și i-a cerut numărul meu de telefon.

— Și ea i l-a dat?

— Da. Lorraine, gândindu-se că e rost de niște bârfă de calitate, a ascultat următorul telefon pe care l-a dat Ryan, care a fost către mine. Dar eu nu eram acasă. Astăzi Ryan a fost plecat mai toată ziua. A sunat o dată sau de două ori să întrebe dacă l-am sunat. Când i-a spus că nu, părea foarte supărat.

— Supărat, ha?

— Da. Am adesea acest efect asupra bărbaților.

— O să țin minte.

— Oricum, continuă Lydia, a mai primit un telefon azi pentru Ryan, pe când se pregătea să plece. Era același bărbat care a sunat ieri. l-a recunoscut vocea. Tocmai se pregătea să-i spună că Ryan nu este la birou, când Ryan a intrat ca o furtună.

— Imediat după ce se văzuse cu tine la Shrimpton, observă Emmett.

— Cu siguranță. Devenind curioasă din cauza acestor evenimente palpitate, Lorraine și-a întârziat plecarea cât să asculte la ușa lui Ryan în timp ce el vorbea la telefon. L-a auzit când îi promitea celui care îl sunase că se vor întâlni mai târziu în noaptea asta. Se pare că Ryan a fost foarte puțin încântat de locul unde urmau să se întâlnească. Lorraine i-a spus lui Sid că Ryan a încercat să-l schimbe, dar până la urmă a fost de acord să se întâlnească acolo.

Emmett se uită la hârtia goală.

— Presupun că Lorraine nu a aflat numele locului de întâlnire!

— Nu, din nefericire. Luă creionul și, iritată, bătu cu el în bucata de hârtie. Dar am o idee.

Emmett mai luă o felie de pizza.

— Vrei să-i păzești casa lui Kelso ca să vezi unde se duce în noaptea asta.

Ea îl privi.
— Cum de-ai ghicit?
— M-a străfulgerat cu o lumină orbitoare ca fiind evident.
Ea își ridică sprâncenele.
— Vrei să spui că ne-am gândit la același lucru.
— Exact. Un caz de minți geniale care rezonează împreună, cred.

CAPITOLUL 22

Cândva în jurul orei zece și jumătate, Lydia încerca să își întindă puțin oasele în fotoliul strâmt al Sliderului.

— Dacă Ryan nu face curând nimic nemaipomenit, mă duc și îi bat în ușa și îi cer voie să-i folosesc baia.

— Am încercat să te conving să nu vii cu mine în seara asta, zise Emmett fără niciun pic de înțelegere.

— Doar pentru că pe tine nu te deranjează să folosești tufele din parc... Se întrerupse brusc în momentul în care ușa din față a clădirii în care locuia Ryan se deschise.

— Uite-l.

Ea se aplecă în față plină de excitație. Îl vedea foarte clar pe Ryan în luminile străzii în timp ce el se îndrepta spre Coasterul parcat lângă trotuar.

— Pleacă, șopti ea.

Nu era nevoie să vorbească încet. Locul din față al Sliderului oferea destulă intimitate, iar mașina însăși era parcată la jumătatea drumului în umbra unui copac imens. Ryan nu avea cum să-i vadă și nicidecum să-i audă. Dar drama pură a gestului de a-l urmări pe Ryan până la misterioasa lui întâlnire, o copleșise. Realiză că excitația pe care o simțea era similară cu cea prin care trecea când descâlcea o iluzie capcană.

— Îl văd, zise Emmett.

Simți nervozitatea din vocea lui și înțelese că nu era singura care simțea adrenalina.

— Mă întreb dacă nu ne-am ales greșit carierele, zise ea.

Poate că ar fi trebuit să ne facem detectivi particulari, sau ceva de genul ăsta.

El o privi amuzat în timp ce rezona contactul.

— Mi s-a spus că munca nu este atât de interesantă de obicei. Cei mai mulți detectivi își petrec timpul adunând probe de adulter pentru a fi folosite în cazurile de dizolvare a căsătoriilor de conveniență.

— Deprimant. Cred că rămân la postul meu de la Shrimpton.

Emmett așteaptă până când Ryan plecă de lângă trotuar, apoi degajă Sliderul din umbrele întunecate ale copacului. Lydia ascultă torsul moale, hămesit, al motorului și îl îndemnă în gând pe Ryan să nu se uite în oglinda retrovizoare.

Kelso conducea încet, precaut, ca și cum nu ar fi fost prea doritor să ajungă la destinație.

— Probabil că nu e prea dornic să trebuiască să-i explice clientului de ce nu a reușit să mă convingă să cooperez, zise Lydia. Sper că tipul o să-l concedieze imediat. Așa merită.

— Simt animozitate personală în tonul tău, poate chiar răzbunare, zise Emmett.

— Da.

Ryan conducea încet de-a lungul străzilor largi ale districtului universității, trecând pe lângă peluze elegant îngrijite și case și apartamente echilibrate armonios.

Când părăsi cartierul, făcu stânga și se îndreptă spre Cartierul Vechi.

— Măi, măi, măi! zise Lydia.

— Așa zic și eu.

Câteva minute mai târziu Ryan ajunse în Cartier și conduse și mai încet prin labirintul de străzi care mărgineau zidul de est al Orașului Mort. Unele părți ale Cartierului, acelea vizitate de turiști, erau destul de bine luminate. Dar restul Cartierului își ducea traiul într-o beznă totală.

Puțin mai departe de strada principală, străduțele mici și șerpuitoare depindeau de lumina slabă și neregulată ce se revărsa prin ferestrele tavernelor și cluburilor din cartier.

— Fii atent, zise Lydia. E foarte ușor să-l pierzi pe aici. Unele alei nici măcar nu apar în hărțile orașului.

— N-o să-l pierd, promise Emmett încet.

Era ceva nou în vocea lui. Excitarea era încă acolo, dar acum mai era și altceva, ceva aproape sălbatic. Îl studie cu intensitate. Expresia de pe fața lui era de necitit în umbră, dar simți nerăbdarea prădătorului din el.

Un mic fior trecu prin ea. Energia care se scurge din Orașul Mort, gândi ea. Erau foarte aproape de zid. Dar știa că ceea ce simțea nu avea nimic de-a face cu energia psi din zonă. Simțurile ei erau în rezonanță și vibrau în răspuns la puterea esențială care rezona în adâncul lui Emmett, o putere care era în același timp foarte masculină și foarte periculoasă. Era ca și cum s-ar fi pregătit de o luptă corp la corp. Dar nu avea sens, gândi ea. Erau aici doar ca să vadă întâlnirea lui Ryan cu clientul său. De ce radia Emmett o energie atât de intensă?

Deschise gura să îl întrebe dacă era vreo problemă. Dar în acel moment văzu mașina lui Ryan trăgând pe dreapta și parcând lângă bordură. Se uită prin parbriz și văzu strălucirea slabă a unei firme de tavernă.

— Doamne, Dumnezeu! șopti ea. Cred că se duce la Taverna „Zidul Verde”. Nu mă mir că a încercat să-l facă pe clientul lui să se răzgândească în privința locului de întâlnire.

— Înțeleg că nu-i un local modern, de clasă?

— E o speluncă nenorocită. Te face să te întrebi pentru ce fel de scursură lucrează Ryan. Mai are și tupeul să te vorbească pe tine de rău că ești implicat în Ghildă, când clientul *lui* aranjează întâlniri în localuri ca „Zidul Verde”.

— Mă bucur să știu că sunt un pic mai sus, zise Emmett umil.

Lydia era recunoscătoare pentru întunericul din mașină. Știa că roșise foarte tare.

Îl urmări pe Ryan cum coboară din Coaster, îl încuie cu grijă, apoi privește în jur neliniștit.

— Nu-i prea place cartierul, remarcă Emmett pe când parca mașina într-un spațiu de lângă trotuar.

— Nu-l condamn.

Ryan porni către taverna „Zidul Verde“. Se uită înapoi la Coaster de câteva ori.

— Se teme că își va găsi mașina cu parbrizul spart și devastată, zise Lydia. Cu întârziere realizează că Sliderul era o țintă mult mai tentantă pentru vandalii de pe străzi decât Coasterul lui Ryan.

— Și același lucru se poate întâmpla și cu mașina ta, Emmett. Poate că ar trebui să parcăm în altă parte.

— Nu-ți face griji pentru Slider. Deschise ușa și ieși din mașină. Nu cred că vom avea probleme.

Neîncrezătoare, Lydia ieși de la locul ei și se uită la el deasupra acoperișului mașinii.

— Asta este una dintre cele mai proaste zone din Cartierul Vechi din Cadence.

— Mașina o să fie O.K.. Emmett veni lângă ea și o apucă de braț. Am asigurare.

— Chiar și așa, dacă ne întoarcem și găsim Sliderul vandalizat, suntem blocați aici. Se uită îngrijorată peste umăr, așa cum făcuse și Ryan cu câteva momente în urmă. Prinse o ușoară strălucire verde. Se opri în drum și se întoarse cu totul ca să privească mașina parcată. În jurul plăcuței de înmatriculare a Sliderului se mișca o lumină verde-acid de neconfundat.

Emmett se opri lângă ea și privi nonșalant către plăcuța de înmatriculare care strălucea.

— Ți-am spus că am asigurare.

— Îhî! Ai perfectă dreptate. Niciun vandal cu o optime de creier nu se va atinge de mașina unui vânător de fantome atât de puternic încât poate să lase o fantomă mică prin împrejurimi. Cum ai făcut chestia aia?

— Nu-i mare lucru. E foarte multă energie psi pe aici. Mai multă decât am nevoie ca să ancoroz un pic din ea de mașină pentru ceva timp.

Dacă Emmett putea să invoce chiar și o fantomă mică și să o lege de mașină în timp ce el era pe la jumătatea străzii, gândi ea, însemna că era mult mai puternic decât își închipuise ea.

Această noutate n-ar fi trebuit să o surprindă, gândi ea. Vânătorii de fantome slabi, probabil că nu se ridicau în ierarhia Ghildei. Totuși...

— Rahat! murmură ea.

— Haide! El îi luă brațul din nou și o trase de lângă plăcuța strălucitoare. Nu vrem să-l pierdem pe Ryan.

Va fi destul timp mai târziu să se îngrijoreze de implicațiile afacerilor cu un vânător care putea să pună o fantomă să-i păzească mașina într-un cartier nesigur, se gândi Lydia. Își propuse să se concentreze asupra problemei cu clientul anonim al lui Ryan.

— Nu putem să intrăm după el în tavernă, zise ea. O să ne vadă.

— Și ce dacă? Vrem doar să-i identificăm clientul. După ce aflăm cu cine se întâlnește, nu mai contează dacă ne vede.

Logica lui avea sens, dar nu reușea să-i potolească nervozitatea crescândă. Pe de altă parte, își aminti ea, nu putea să protesteze. Fusesse ideea ei să-l urmărească pe Ryan.

Fără o vorbă, îl lăsă pe Emmett să o conducă prin fumul de țigări și semiîntunericul care umplea interiorul „Zidului Verde”. Văzu imediat că localul era cu câteva trepte mai jos pe o scară a evoluției tavernelor, decât Salonul Supranatural. Pe când Supranaturalul era de o ponoseală veselă, Zidul Verde era dur și-gata-de-bătaie, un loc unde se bea serios – clienții probabil că fuseseră dați afară din alte localuri mai bune.

Teama ei de a da ochii cu Ryan dispăru rapid. În astfel de locuri oamenii evitau să se uite unii în ochii altora. Pe lângă asta, Ryan era probabil cel mai nervos dintre toți cei de aici. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, ar fi fost să se uite după cineva cunoscut.

Emmett găsi un mic separeu într-o parte, iar Lydia se așeză în colțul lui. O chelneriță veni să le ia comanda. Emmett o expedie, cerându-i două beri.

Lydia se aplecă spre el.

— Îl vezi cumva pe Ryan?

— E la bar. Singur.

— Crezi că ne-a văzut când am intrat?

Emmett își scutură capul.

— Stă cu capul în jos, moșește o bere. Nu cred că vrea să fie văzut aici mai mult decât vrem noi să fim văzuți de el.

— Hmm. Poate că extraordinarul lui client i-a tras clapa. Această posibilitate o amuză. N-o să-i placă asta. Ryan e obișnuit cu oameni care au grijă să nu îl facă ei pe el să aștepte.

Berile sosiră câteva minute mai târziu. Lydia se uită prudentă către bar. Reuși să îl vadă pe Ryan care arăta de parcă își dorea să fie invizibil. Categorie că nu se distra, gândi ea.

— Se pare că i-a tras clapa, totuși, zise Emmett gânditor. Interesant.

Apăru o altă mică deschidere prin mulțime. Lydia văzu cum barmanul se duce în josul barului către locul unde Ryan stătea aplecat peste berea lui. Probabil că omul spusese ceva deoarece capul lui Ryan se ridică rapid.

— Avem o problemă. Emmett era în picioare. Stai aici. Indiferent ce faci, nu te duce înapoi la mașină singură. Ai înțeles?

— N-am niciun fel de intenție să plec fără tine. Ce se întâmplă? Unde te duci?

— Barmanul tocmai i-a dat lui Kelso un bilețel. Nu cred că era o notă de „mulțumesc” din partea misteriosului client. Mă întorc imediat.

Se întoarse și porni către bar. Lydia îi acordă un minut, timp în care o senzație de pericol iminent o cuprinse. Emmett se ducea spre necazuri. Era sigură așa cum era sigură de propriul ei nume.

Puse berea jos, își luă poșeta și ieși din separeu. Înotând prin mulțime, își croi drum către bar, ajungând la timp ca să-l vadă pe Ryan îndreptându-se indispus spre holul marcat „Toalete”. Emmett era în spatele lui, alunecând prin mulțime ca un rechin prin apă.

Amândoi bărbații dispărură în pasajul obscur. Panica o învălui. Ceva nu era deloc în ordine aici.

Strângând poșeta cu putere, își făcu loc printre oamenii înghesuți la bar. Fumul de la țigări era atât de gros, încât trebui să-l împrăștie cu mâna.

Se opri la mijlocul mișcării când îl văzu pe bărbatul enorm, cu ochi roșii și urduroși apărând în fața ei. Purta o uniformă kaki, de vânător, foarte pătată și o jachetă de piele, în păr avea mai multă grăsime decât pe haine. Mirosul de alcool din respirația lui era atât de puternic încât fu tentată să își țină respirația.

— Hei, tu de colo, ești tare drăguță. Se uită la ea cu un zâmbet care se voia, neîndoios, al dracului de sexi, dar nu-i reuși, încadrându-se mai mult în categoria otheadelor de bețivi. Ești singură, iubito?

— Nu, zise ea cu răceală. Sunt cu cineva. Te rog să mă lași să trec.

— Cu cine ești? Bărbatul se clătină ușor, pe când arunca o privire în mulțimea din spatele ei. Arată-mi care e. Pun pariu că pot să-l conving să te lase să pleci cu mine acasă.

— Mă îndoiesc. Dă-te la o parte.

— Mă cheamă Durant. Sunt vânător.

— Nu mai spune. Încercă să-l ocolească, dar el se strecură din nou în fața ei.

— Te-ai distrat vreodată cu un vânător, drăguț? Îi făcu cu ochiul. Suntem ceva mai deosebiți. Înțelegi ce vreau să zic?

— E ciudat că spui asta. Întâmplarea face că sunt aici cu un vânător, și n-o să-i pară prea bine când o să afle că te-ai luat de mine. Acum dă-te la o parte!

— Nu-ți face griji, drăguț. O să-l invit să iasă cu mine afară și o să-i prăjesc creierii. N-o să aibă prea multe de zis după aia.

— Credeam că Ghilda nu aprobă duelurile între vânători, zise Lydia cu răceală.

— Nu. Doar că nu-i place să ajungă în ziare, asta-i tot. Durant întinse o mână masivă. De ce nu mergem noi doi să bem ceva? Când apare fostul tău prieten o să am eu grijă de el.

— Vrei să bei ceva, Durant? Apucă un pahar de pe tava

unei chelnerițe care trecea pe lângă ei. Uite, fac eu cinste.

Aruncă conținutul paharului direct în fața lui. Mirosul de whisky ieftin marca „Ruina Verde“, o făcu să se cutremure.

Durant urlă și se împletici înapoi ștergându-se de lichidul care i se scurgea pe față.

— *Rahat!* Durant clipi de câteva ori, apoi zâmbi încântat. Întotdeauna mi-am dorit o femeie cu multă personalitate.

Profitând de ocazie, Lydia trecu repede pe lângă el și intră în holul care ducea la toalete.

— Hei, vino-napoi, drăguțo! Durant plecă greoi după ea. Nu fugi de mine. Cred că ești femeia pe care o caut de când am împlinit treispe ani. *Te iubesc, draga mea!*

Seara se deteriora rapid. Lydia strâmbă din nas când simți mirosurile care ieșeau pe sub ușile toaletelor. Continuă să meargă, căutând ieșirea din spate.

Dădu colțul și văzu ușa care ducea înspre alee. Nu se vedea nici urmă de Ryan sau Emmett, dar prinse cu ochiul o lucire verde, estompată, care venea prin deschidere. Lumină de fantomă.

— Vino-napoi, drăguțo, zbieră Durant plin de euforie. Vreau să mă însor cu tine. Vreau să-mi faci copii, draga mea.

Ea ieși pe ușă în aleea infectă. Energia psi trosnea în aer. Se răsuci căutând sursa luminii de fantomă. Îngheță când văzu scena din fața ei luminată de strania lumină verde.

Doi vânători de fantome se apropiau de Ryan care se lipise cu totul de zidul tavernei. Amândoi atacatorii manipulau, fiecare, câte o fantomă de mărime moderată. Foloseau manifestarea verde ca să-l imobilizeze pe Ryan. În lumina acidă, fața lui arăta ca o mască a terorii.

Lydia înțelese că vânătorii îl așteptaseră. Îl imobilizaseră, iar acum își duceau fantomele mai aproape de el. Felul greoi și ineficient în care energia dansa în întuneric, îi spuseră că atacatorii erau tineri și fără experiență în manipularea energiei psi.

Dar intențiile lor erau clare. Voiau să-l prăjească pe Ryan. Mingile strălucitoare de energie disonantă aveau probabil cel puțin patruzeci și cinci de centimetri în diametru.

Fantome de o mărime serioasă, având în vedere că tinerele feline-spectru lucrau în afara Orașului Mort. Tinerii erau neîndemânatici, dar erau niște para-rezonatori puternici.

Niciuna din fantome nu ar fi putut face prea multe de una singură, doar să-l aducă pe Ryan în stare de inconștiență, poate chiar să-l facă amnezic timp de câteva ore. Dar împreună puteau să-l omoare sau, cel puțin să-i bramburească creierul, poate chiar permanent.

— Rahat! Durant se opri în spatele Lydiei și privi spre alee. Ce dracu' se întâmplă aici? Un duel între vânători?

Lydia îl ignoră. Era prea ocupată încercând să-l localizeze pe Emmett în întuneric.

Văzu mai întâi fantoma pe care o chemase el. Fără niciun avertisment, focul verde izbucni într-un strat de energie arzândă care era mai mare decât cele două fantome mai mici împreună.

Emmett ieși din umbra zidului Orașului Mort din partea cealaltă a aleii. În jurul lui noaptea strălucea și dansa plină de energie rezonândă. Fantoma pe care o chemase pluti spre cei doi vânători care îl imobilizaseră pe Ryan.

— Rahat! zise Durant din nou, de data asta pe un ton aproape reverent. Nu pot să cred ce mărime are fantoma aia! Și nici măcar nu suntem dincolo de zid! Tipul ăsta o să-i prăjească pe toți.

Cei doi vânători tineri care se apropiau de Ryan, trebuie că simțiseră MDEI-ul enorm care plutea spre ei. Se întoarseră rapid.

— Ce dracu'? Primul vânător privi încremenit la fantoma care înainta. Uite-l pe celălalt tip. Înhață-l!

— E prea puternic. O să ne prăjească.

— Putem să-l doborâm.

Ar fi fost posibil, gândi Lydia înspăimântată.

— Opriți-vă! strigă ea. Chem poliția. Este ilegal ce faceți!

Nimeni nu o băgă în seamă. Cele două fantome pe care le manevraseră tinerii spre Ryan, își schimbaseră cursul și veneau în întâmpinarea câmpului de energie invocat de Emmett. O ploaie de scânteii verzi se răspândește în noapte. Lumina verde-acid se ridică mult în sus trosnind periculos în

aer.

Lydia închise ochii pentru a nu fi orbită temporar de lumina puternică. O secundă mai târziu când îi deschise temându-se de ce-i mai rău, văzu fața lui Emmett conturată clar în marginea luminii stranii care se târa. Era sigură că fusese prins de vreo rămășiță, dar părea neafectat. El continua să pășească înainte. La fel și fantoma lui.

Cele două fantome mai mici se stinseră.

— A terminat-o pe a mea. Acum cel de-al doilea atacator era înfricoșat. Se răsuci și o luă la fugă. Celălalt tânăr nu răspunse. Deja gonea în noapte.

Fantoma invocată de Emmett dispăru și ea. Dar o altă fantomă, mult mai mică, apăru brusc în fața unuia dintre tinerii care alergau.

— Să fiu al naibii! Durant era profund impresionat. N-am mai văzut de ani de zile ceva atât de rapid. I-a pleznit pe nenorociții ăia mici.

Lydia își ținu respirația în timp ce tânărul fugar intră direct în câmpul de energie. Acesta dispăru la fel de repede precum apăruse, dar știa că îl prinsese pe tânăr. El înțepeni și se prăbuși la pământ. Nu se mișcă.

Emmett se opri lângă tânărul căzut.

— Este...? Lydia făcu un pas spre cei doi și se opri. Emmett, e rănit?

— O să fie bine. A prins puțin din rămășița de energie. O să fie inconștient pentru un timp.

— Slavă Domnului! Privi spre Ryan care era căzut lângă zid, părând încă amețit. Când se întoarse, îl văzu pe Emmett scotocind rapid prin buzunarele vânătorului.

— Ce facem cu el? întrebă Lydia.

— Nimic. Emmett scoase un portmoneu din buzunarul de la spate al tânărului și îl deschise. Vreau doar să văd cine e.

— Rahat! zise Durant.

Emmett își ridică privirea de la portmoneu. Părea că abia acum îl observase pe bărbatul enorm care stătea în ușa deschisă.

— Cine-i ăsta? o întrebă el pe Lydia

Lydia se uită la Durant care îl privea pe Emmett cu gura

căscată.

— El este Durant. Zice că mă iubește. Vrea să mă mărit cu el și să-i fac copii.

— Nu mai spune! Emmett îi aruncă lui Durant o privire întrebătoare.

Durant înghiți cu greu și reuși să își închidă gura.

— Nu. *Nu*. O gravă neînțelegere. Își împinse brațele în față într-un gest de apărare. Doar o cunoștință întâmplătoare, asta-i tot.

— Zicea ceva de un duel cu tine pentru mâna mea.

— Da? Emmett îl privi direct pe Durant.

— A înțeles greșit, scânci Durant. Se retrase cu spatele clătînându-se, apoi se întoarse și dispăru stângaci în întunericul din holul tavernei.

— Este exact așa cum scrie în toate revistele pentru femei, spuse Lydia. Bărbații din ziua de azi nu mai sunt în stare să se angajeze într-o relație serioasă.

CAPITOLUL 23

Ryan se întinse pe sofaua din camera lui de zi și înghiți cognacul din paharul mare pe care îl ținea într-o mână încă tremurândă.

— Uite ce-i, v-aș spune dacă aș ști ceva folositor. Dar până în seara asta am discutat numai la telefon.

Kelso nu era singurul care încă mai simțea efectele furtunii de fantome din alee, gândi Emmett. Folosirea de putere psi la nivelul intensiv de care avusese nevoie ca să-i contracareze pe cei doi tineri vânători de fantome din seara aceea, cerea un preț mare. Și ca lucrurile să fie și mai interesante, fusese destul de neîndemânatic încât să se lase prins în rămășițe. I se mai întâmplase asta. Știa la ce să se aștepte.

În acest moment se afla în stadiul de agitație, simțurile lui erau încă rezonate, adrenalina încă nu-i dispăruse din corp. Melanie, prietena Lydiei, avusese dreptate în privința

unui aspect al vânătorilor, medită el. În ciuda problemelor imediate, despre care logica îi spunea că trebuiau rezolvate, era foarte excitat sexual. Nu era un lucru pe care nu-l putea controla, și știa că va dispărea curând. Totuși, ar fi dat orice să fie singur cu Lydia acum.

Nu cu orice femeie, doar cu Lydia.

Oh, Doamne! Dăduse de necaz.

O urmări cu coada ochiului, dorința și nevoia amestecându-se în el. Ea nu îi dădea nicio atenție. Era prea ocupată cu ghinionistul Ryan.

— Vrei să-mi spui că nu ai semnat un contract oficial cu clientul tău, Ryan? Vocea ei era plină de dispreț și dezaprobare.

Era malițioasă, gândi Emmett. La suprafață părea îngrijorată, cu o cantitate perfectă de uimire profesională, dar în profunzime, era categoric malițioasă. Kelso îi făcuse mult rău, iar ea nu avea de gând să-l lase să uite asta. O merita, nenorocitul, gândi Emmett. Dar aveau probleme mai presante deocamdată.

— Tipul părea foarte pe bune, zise Ryan defensiv.

— Vrei să spui că a pomenit de piatra viselor iar tu ai rezonat total, replică Lydia. Chiar așa, Ryan, ce a fost în mintea ta? Tocmai piatra viselor.

Ryan se adânci și mai adânc în cognac, părând, pentru moment, cel puțin, un om înfrânt.

Lydia țocăi din buze și trecu la lovitura de grație.

— Și când te gândești că toată lumea crede că creierul meu a fost prăjit.

Foarte malițioasă, gândi Emmett. Dar arăta nemai-pomenit de sexi. Fir-ar să fie! Asta era o stupizenie. Chiar dacă ar fi fost singur cu ea în dormitor, probabil că l-ar fi dat afară. Și-ar fi închipuit că erecția lui se datora energiei de ardere.

Ar fi avut dreptate, dar numai parțial. O dorea – rău de tot – dar ceea ce simțea în seara asta nu era dorința sexuală obișnuită și de scurtă durată care rezulta dintr-o ardere. Asta era mult mai puternică, mai potentă și era concentrată asupra ei. Nu voia doar sex în seara asta, voia

sex cu Lydia.

Se întrebă dacă ea ar putea înțelege diferența. El putea cu siguranță. Îl lăsa năuc.

Inspiră adânc și își potoli hormonii. Cam într-o oră, după ce ultimele efecte ale arderii se duceau, va uita de sexul cu Lydia sau cu oricine altcineva. Se va gândi numai la somn. Va avea nevoie de un pat mai mult decât de sex. Până atunci nu trebuia decât să facă față și să se concentreze asupra problemei care era Ryan Kelso.

Studie cotoarele volumelor din bibliotecă și ascultă bălmăjeala lui Ryan despre evenimentele serii. Văzuse multe din titlurile acelea în biblioteca Lydiei, atât în cea din apartament cât și în cea din biroul ei. Ele includeau scandaloasa carte a lui Caldwell Frost *Zori de zi într-un oraș mort*, cea a lui Ariola *Teoria și practica para-arheologiei*, și numerele pe câțiva ani ale *Jurnalului de para-arheologie*. Dar pe când cărțile din biblioteca Lydiei stăteau într-o dezordine încurcată care te făcea să crezi că le și citea, biblioteca lui Kelso era dureros de ordonată.

Emmett se răsuca încet să privească camera. Mobila demodată din piele, biroul din stejar sculptat și covorul închis la culoare cu un design complicat și proporțional armonios, toate strigau, „Sunt un savant barosan“, cu majuscule. Locul arăta de parcă era gata să fie fotografiat pentru un reportaj despre camerele erudiților în *Harmonic Architecture Review*. Ce dracu' găsisese Lydia la labagiul ăsta?

Se căzni să se concentreze asupra problemei imediate, întorcând spatele bibliotecii. Îl privi pe Ryan. Era destul de sigur că Kelso spunea adevărul sau cel puțin atâta cât știa din el. Ryan era terminat – încă speriat și în stare de șoc. Știa că fusese foarte aproape de un dezastru.

— Cineva a încercat probabil să te omoare în seara asta, îi spuse Emmett sec. Cei doi vânători intenționau cel puțin să te prăjească într-o comă de scurtă durată. Așa-zisul tău client te-a momit la taverna „Zidul Verde“. Nu ne rămâne decât să presupunem că el este cel care te vrea prăjit.

Ryan se încruntă la cognacul lui.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că trebuie că știi ceva.

— Dar nu știi, șopti Ryan. Jur. Tot ceea ce știu este că un bărbat mă sună la telefon, zice că este colecționar, vorbește ca și cum ar cunoaște ramura asta, zice că a auzit un zvon despre o piatră a viselor prelucrată și că tu ai venit aici ca să o cauți, London. Zicea că ai angajat-o pe Lydia ca să te ajute să o găsești.

— Asta-i tot? Întrebă Emmett.

— Asta-i tot. Nu prăjești un om din cauza unui zvon despre o piatră a viselor. La dracu', au existat povești aiurea despre chestia asta încă de când a fost descoperită. Colecționarii s-au luat după povești ani de zile.

Emmett începu să se plimbe în încercarea de a scăpa de ultimele rămășițe de adrenalină.

— Spune-mi exact ce a spus clientul tău în după-amiaza asta când l-ai informat că Lydia nu vrea să coopereze cu tine.

Ryan ridică slab din umeri.

— A zis că vrea să discutăm alte modalități de a localiza piatra viselor. Mi-a spus că ne întâlnim la tavernă la ora unsprezece. Când am ajuns acolo, barmanul mi-a dat un bilețel în care mi se spunea să mă întâlnesc cu clientul pe alee.

— Și asta nu ți s-a părut puțin cam suspect? Întrebă Lydia vicleană.

Ryan tresări.

— Tipul mi-a spus clar de la început că vrea discreție totală. Credeam că vrea să evite să fie văzut în bar.

— O întâlnire pe o alee dosnică din Cartierul Vechi, este într-adevăr discretă, murmură Lydia.

Maxilarul lui Ryan se încordă.

— Zi-mi că sunt prost.

— Numai dacă insiști, răspunse Lydia veselă.

Emmett suspină.

— Oricât de plăcut ar fi gândul ăsta, nu avem timp de ironii. Trebuie să-l scoatem pe Ryan din oraș. Ultimul zbor de navetă spre Resonance City pleacă peste o oră.

— Poftim? Ryan se îndreaptă brusc, cu fața crâmpoțită. Nu plec nicăieri.

— Ba pleci dacă înțelegi ce e bine pentru tine. Emmett își privi ceasul. Discul galben-auriu era încețoșat din cauza arderii intense. Trebuia să-și amintească să-l înlocuiască cu un chihlimbar nou, acordat, cât mai curând. Atâtea detalii!

— Ai cinci minute să-ți arunci niște haine într-o geantă. Pe urmă trebuie să ajungem la aeroport.

— Dar...

— Cineva te va aștepta la aeroportul din Resonance, zise Emmett.

Ryan se uită la el agresiv.

— Cine o să mă aștepte?

— Doi vânători din Ghilda din Resonance.

— Nu, mulțumesc. Ryan își trânti paharul de cognac pe masă. Fără supărare, dar nu doresc să mă întâlnesc cu alți vânători de fantome în seara asta.

Emmett îi reținu atenția.

— Persoana care a încercat să te prăjească în seara asta, probabil că va încerca din nou. Poate chiar foarte curând. Ai nevoie de gărzi de corp. În niște circumstanțe normale, l-aș suna pe Wyatt Mercer și aș aranja pentru protecția ta aici, în Cadence, dar nu cred că este o idee bună în acest moment. Ghilda locală are niște probleme.

Lydia pufni.

— Cu siguranță.

Emmett o ignoră.

— Dacă nu te urci în avionul ăla, Kelso, o să te uiți peste umăr în fiecare minut până când se termină povestea asta.

— Dar Lydia? Întrebă Ryan. Dacă eu sunt în pericol, la fel este și ea.

Emmett se uită spre Lydia.

— Nici să nu-ți treacă prin cap, zise ea aspru.

El se uită înapoi spre Ryan.

— O să am eu grijă de Lydia.

— Da? Și de tine cine o să aibă grijă? Data viitoare pot folosi trei vânători în loc de doi. Toți avem limite.

— Mă aflu într-o poziție ceva mai avantajoasă decât tine,

zise Emmett calm. În primul rând că sunt mult mai greu de prăjit decât tine. În al doilea, dacă cineva reușește să o facă, va avea mult mai multe probleme decât dacă te-ar prăji pe tine.

— Ce vrei să spui? Bărbia lui Ryan se ridică cu un dispreț arogant. Sunt profesor plin la universitate. Sunt șeful Departamentului de Para-arheologie, fir-ar să fie! Dacă mi se întâmplă ceva, poliția se va ocupa de caz imediat.

Emmett zâmbi fără pic de umor.

— Poate. Dar dacă mie mi se întâmplă ceva cât stau în Cadence, nu numai poliția se va ocupa de caz. Mercer Wyatt va trebui să-i dea explicații șefului Ghildei din Resonance. N-o să-i placă chestia asta.

Lydia îl privi dur, cercetător, dar nu zise nimic.

Ryan clipi buimăcit. Înțelegerea i se citi brusc în privire.

— Înțeleg. Asta este o problemă a Ghildei.

— Da.

— Asta complică lucrurile, nu-i așa?

Ryan se ridică în picioare cu o resemnare obosită.

— Mai bine mă duc să-mi fac bagajele. Cu umerii căzuți, se întoarse și porni spre hol.

Lydia așteptă până ce dispăru. Apoi își întoarse privirea spre Emmett.

— Ești sigur că ești bine?

— Foarte bine. Trebuie doar să-mi înlocuiesc chihlimbarul.

— Să-l înlocuiești? zise ea cu îngrijorare în voce. Ai topit chihlimbarul?

El ridică din umeri.

— Se întâmplă uneori.

— Nu cu cei mai mulți dintre oameni, zise ea brusc. Doamne, Emmett, dacă ai folosit atâta energie încât ți-ai de-rezonat chihlimbarul, înseamnă că ești pe jumătate mort.

— O să fiu bine. Pentru un timp, cel puțin. Destul cât să-l duc pe Kelso la aeroport. Își masă ceafa. Dar când vom ajunge la tine acasă, o să am nevoie de somn.

— Pot să-mi imaginez, zise ea, apoi își coborî vocea. Ce ai

găsit în portofelul tânărului vânător? Ceva folositor?

— Nu avea niciun act de identitate.

— Oh, fir-ar să fie! Speram că vom putea să-i luăm urma.

— Probabil că i s-a ordonat să nu poarte nimic ce ar putea fi un indiciu, zise Emmett. Dar este un om tânăr. Probabil nu prea bine antrenat să se gândească la toate aspectele. A făcut o mică greșeală.

— Care?

— Și-a scos actul de identitate din portofel, dar și-a uitat cheia de la dulapul de la sala de sport. Cu puțin noroc, n-o să-și dea seama că a văzut-o și altcineva.

Ochii Lydiei se aprinseră de anticipație.

— Ce sală folosește?

— Cheia avea înscrisul de la adăpostul pentru tineri „Unda Transversală”.

O oră mai târziu, Lydia parcă Sliderul în spațiul din complexul de apartamente, de-rezonă cheia și îl privi pe Emmett cu îngrijorare crescândă. Era întins pe scaunul pasagerului, cu capul proptit de tetieră. Îi tot spunea că e bine, dar ea deja nu îl mai credea.

Imediat după ce îl urcaseră pe Ryan în avionul pentru Resonance City, Emmett dăduse un telefon ca să aranjeze să fie așteptat la avion. Vorbise cu acea persoană câteva minute apoi închisese. Stând în afara cabinei, nu putuse să audă detaliile conversației.

În momentul când venise lângă ea, era prea îngrijorată de starea lui ca să mai pună întrebări. Știa că el era într-o stare proastă. Când îl apucă de braț, pe drumul ce ieșea din terminal, el nu protestă. Pe la jumătatea drumului spre mașină începuse să se sprijine din greu de ea. Ea îi ceruse cheia de la Slider că să ajungă acasă. El nu argumentase.

— Emmett? Își puse mâna pe umărul lui și îl scutură ușor. Trezește-te. Am ajuns.

El se mișcă dar păru dezorientat.

— Trebuie să dorm.

Se întrebă dacă ar trebui să sune pe cineva ca să ceară

sfaturi despre ce trebuie să facă în cazul sindromului post topire. Adevărul era că nu se putea gândi la nimeni care ar fi știut ce să facă în acest caz. Topirea chihlimbarului era un eveniment foarte rar, în primul rând pentru că puțini oameni aveau destul talent psi ca să o poată face. Iar cei care erau capabili să o facă, probabil că nu vorbeau prea mult despre efectele ulterioare, mai ales dacă erau vânători macho care nu ar fi recunoscut niciun fel de slăbiciune.

Topirea chihlimbarului era doar o expresie. Nu era o topire propriu-zisă din cauza unei energii psi prea mare, dar se „încețoșă“. Își pierde calitatea care o făcea să concentreze cu acuratețe.

Lydia întinse mâinile, îi prinse fața între palme și îl forță să o privească.

— Ascultă-mă! Ai nevoie de un doctor?

El își scutură capul o singură dată. Avu impresia că e iritat, poate chiar dezgustat.

— Nevoie de somn. Vocea începuse să i se îngroașe. Își mișcă mâna. Ea înțelese că pipăia după clanță.

— Așteaptă. Deschise portiera ei și sări din mașină. Vin să te ajut să ieși. Până ajunsese la el, Emmett reuși să deschidă portiera, dar fața lui posomorâtă cu o expresie de abia-mă-țin-pe-picioare, îi spuse că el nu credea că va reuși să iasă singur din mașină.

— O să dorm aici, zise el slab.

— Vrei să-ți petreci noaptea în mașină? În partea asta a orașului? Nu fi ridicol. Nu ești în siguranță.

— Nu pot să urc nenorocitele alea de scări.

— Așteaptă aici, zise Lydia. Îi aduc pe Zane și Olinda. Te urcăm noi pe scări.

Emmett nu protestă. Era evident incapabil de vreun efort. Lydia alergă spre scări și le urcă câte două până la etajul trei. Când ajunsese la apartamentul 3A își pierduse răsuflarea.

Zane deschise ușa la al doilea ciocănit al ei. Era în pijama. În spatele lui, camera din față era luminată de strălucirea ecranului-rez.

Lydia rosti primele cuvinte care îi veniră în minte.

— N-ar trebui să fii în pat?

— Eram în pat. Dorm în camera de zi, îți amintești?

Nu era momentul să-i spună că era o oră prea înaintată ca să urmărească ecranul-rez.

— Am nevoie de ajutor, Zane.

Fața lui se încruntă alarmată.

— Ce s-a întâmplat? E vorba de Fuzz? Altă fantomă?

— Nu. E vorba de Emmett. A intrat într-o ceartă cu alți vânători de fantome în seara asta. A topit chihlimbarul și acum este epuizat. Trebuie să-l urc pe scări. Olinda e acasă?

— A topit chihlimbarul? Ochii lui Zane se măriră. Fir-ar să fie!

Olinda apăru în hol. Corpul ei robust era acoperit de un vechi halat de catifea..

— Trebuie să fie un vânător dat-dracului. Unde e?

— Jos, în mașină. Lydia se dădu înapoi. Puteți să mă ajutați?

— Fără discuție. Abia aștept să văd chestia asta. Zane ieși rapid pe ușă și se azvârli sălbatic către scări. Olinda îl urmă ceva mai liniștită. Închise ușa în urma ei și veni în hol, lângă Lydia.

— Am auzit că tipii ăștia care topesc chihlimbarul trebuie să doarmă câteva ore după asta.

Lydia se îndreptă grăbită către scări.

— Îmi tot spune că trebuie să doarmă.

— Se pare că n-o să fie prea amuzant pentru un timp. Olinda făcu cu ochiul. Poate c-ar fi trebuit să-ți alegi unul mai puțin puternic decât London. Am auzit că efectele secundare ale unei topiri de chihlimbar de intensitate normală, sunt destul de interesante la vânătorii de fantome.

CAPITOLUL 24

Camera ascunsă străluci de lumină verde rezonantă. Umbre ciudate apărură și dispărură pe pereți. Simți că

unele dintre ele erau uși, dar de câte ori încerca să se apropie de unul dintre peticele de întuneric, dispărea înaintea să reușească să treacă prin el.

Panica îi strânge gâtul. Știa că nu trebuia să se lase copleșită. Trebuia să existe o ieșire din cameră.

Merse precaută spre ceea ce părea a fi o altă deschidere întunecată în zidul de cuarț verde. Întinse o mână, aproape așteptându-se ca și aceasta să dispară ca și celelalte.

Dar în loc de zid, degetele ei atinseră doar aerul. Abia îndrăznind să respire, trecu prin deschidere în anticameră.

Simți energia iluziei și se opri. Căută prin umbrele adânci dar nu văzu nimic. Dar știa că se află acolo capcana, undeva. Putea să o simtă.

Apoi văzu caseta micuță din piatră a viselor în mijlocul camerei. Merse încet spre ea, se aplecă, deschise capacul și văzu o fotografie înăuntru. Chester îi zâmbea din fotografie.

Lydia se deșteptă cu o tresărire. Fuzz era la ea în poală, cu labele din față pe pieptul ei. Toți cei patru ochi erau deschiși.

— Ce se întâmplă? șopti ea.

Privi de jur-împrejurul camerei de zi micuțe, cercetând umbrele. Dar lucrurile păreau normale sau, cel puțin, atât cât puteau fi de normale când un vânător de fantome dormea pe sofa.

Emmett era întins pe sofa, dormind profund, cu capul întors pe o parte. Fuzz își luă labele de pe pieptul ei, își închise ochii de vânătoare și se cuibări din nou în poala ei. Își închise și ochii de zi. Semn că totul era în ordine.

Îi mângâie absentă blana gri-pufoasă. Îl alertase probabil când se afla în spasmele visului. Probabil că se mișcase sau bălmăjise ceva.

După un timp îl luă pe Fuzz și îl cuibări într-un colț al fotoliului. El nu deschise ochii, doar se mișcă puțin ca să se așeze mai confortabil.

Se ridică în picioare și se duse lângă sofa. Se aplecă și trase păturile mai sus, în jurul umerilor lui Emmett. El nu se

mișcă.

Se duse la fereastră, își trase halatul pe ea și privi bucățița subțire din Orașul Mort care îi era accesibilă. Imagini din vis îi trecură prin minte. După un timp, se întoarse și merse spre holul care ducea la dormitorul ei. În ultima clipă își aminti de masă și o evită.

Când ajunse în camera ei, se duse la dulap și privi fotografia pe care o lăsase acolo. În lumina care venea de la baie, prin ușa deschisă pe jumătate, și cădea pe fotografie putea să-l vadă pe Chester zâmbindu-i așa cum făcuse și în vis. Privi exemplarul din *Jurnalul de Para arheologie* din mâna lui. Fusese așa de mândru că era pe lista consultanților.

Se întoarse în camera de zi și se așeză din nou în fotoliu. Întinzându-și picioarele încălțate cu papuci, și le propti pe scăunel și își strânse în jurul gâtului reverele halatului.

Rămase acolo mult timp, gândindu-se și privind în noapte.

Emmett se trezi ușor dezorientat. Apoi amintirea arderii din alee îi veni în minte. Își ridică mâna, deschise ochii și privi cadranul ceasului. Ora cinci dimineața. Calculă că dormise trei ore întregi după ardere. Nu chiar o noapte de somn bun, dar suficient timp pentru ca organismul lui să recupereze acea mare cheltuială de energie psi.

Simți o altă prezență în cameră și întoarse capul. Lydia era încolăcită în fotoliul de lângă fereastră, cu capul așezat pe un colț și cu picioarele strânse sub halat. De la încheietura brațului ei, niște ochi albaștrii clipiră spre el.

Dădu la o parte păturile și se ridică cu grijă. Privind în jos, descoperi că cineva, probabil Lydia, îi scosese cămașa. Gândul că ea îl dezbrăcase era unul care îl intriga. Apoi realizează că avea pantalonii pe el. Fie că nu reușise să îi scoată, fie ideea de a o face nu îi plăcuse. Se consolă cu gândul că poate doar își pierduse curajul.

Când se ridică în picioare, pătura căzu într-o parte. Nu își amintea să fi tras-o pe el. Se duse pe hol spre baia mereu

luminată.

Înăuntru, deschise robinetul și se aplecă deasupra chiuvetei ca să-și dea cu apă rece pe față. Tresări când își văzu imaginea în oglindă. Se întoarse în camera de zi. Lydia nu se mișcase, dar Fuzz ieșise de sub brațul ei. Emmett se uită în bucătărie și văzu iepurașul de praf pe masă, lângă cutia cu covrigei. Fuzz nu părea să aibă nevoie de ajutor ca să ajungă la covrigei.

Se întoarse la sofa, se așază printre păturile răvășite și își puse coatele pe coapse. Își împreună ușor degetele și o privi pe Lydia. De ce dracului dormise în fotoliu? Credea că trebuie să stea de pază lângă el? Se temea că el o va lua prin porumb din cauza arderii chihlimbarului? O altă excen-tricitate de vânător? Poate se temea că el va devasta apartamentul.

Observă că se trezise și îl privea din adâncimile fotoliului.

— Cum te simți? întrebă ea. Vocea ei era blândă și ușor răgușită.

— Aproape normal.

— Mai cam speriat noaptea trecută. N-am mai văzut niciodată un vânător-de-fantome în starea aia.

El își trecu o mână peste față, simți asprimea bărbii crescute. Trebuia să se radă. Curând.

— Vorbind în nume personal, zise el, încerc să evit asta.

— Este de înțeleș. Nu pari a fi încă într-o formă prea bună. Poate ar trebui să mai dormi.

— Sunt bine, fir-ar să fie.

— Nu trebuie să-mi iei capul. Nu e vina mea că arăți de parcă ți-ai fi petrecut noaptea într-o bătaie în spatele unei taverne murdare.

El vru să-i răspundă, apoi se gândi mai bine.

— De ce ai dormit în fotoliul ăla?

— Voiam să te țin sub supraveghere. Zane și Olinda păreau să creadă că o să fii bine, dar eu nu eram atât de sigură.

— Rahat. Nu sunt invalid, știi. Sindromul de ardere-prăbușire este absolut normal. Cel puțin așa este după ce folosești atâta energie câtă am folosit eu noaptea

trecută.

Ea căscă.

— Cu plăcere.

Nu mergea bine. Devenea din nou nervos. Se părea că i se întâmplă adesea când se afla în preajma Lydiei. Încercă să se gândească la altceva.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, murmură el. Ai avut dreptate. Probabil că ideea mea de a dormi în parcare nu ar fi fost una dintre cele mai strălucite.

— Nicio problemă. M-au ajutat Zane și Olinda.

— Aha. Avea o amintire vagă despre cum îl trăgeau și îl împingeau toți pe scările celor cinci etaje. Că veni vorba de invalizi. Nu-i de mirare că ea dormise în fotoliu. Crezuse probabil că avea nevoie de o soră de noapte.

— Păcat că nu funcționează liftul. Minunat. Acum bătea câmpii.

— Așa e. Driffield o să plătească pentru asta într-o zi. Își strânse halatul mai bine în jurul gâtului și dădu să se ridice.

— Ei bine, din moment ce niciunul din noi nu pare că ar vrea să mai doarmă, ar fi bine să mă duc să fac un duș și să mă îmbrac. El se ridică în același timp cu ea și îi blocă drumul spre dormitor. Ea se opri direct în fața lui și îl privi.

— Ești sigur că ești bine? întrebă ea.

— Nu. Nu sunt bine. Îi cuprinse fața în palme. Dar n-o să o iau razna și să îți devastez apartamentul.

— Nici nu m-am gândit că o să faci așa ceva, zise ea defensivă.

— Ba ai făcut-o. Se vedea pe fața ta. Ai fost nervoasă în legătură cu mine încă de la început. Și de fiecare dată când apare o mică problemă legată de psihologia vânzătorilor, devii din nou nervoasă. Asta s-a întâmplat noaptea trecută, nu-i așa?

— Nu pot să cred chestia asta! îl privi mânioasă. Ești supărat pentru că mi-am petrecut noaptea aici, ca să pot să te supraveghez?

— Nu sunt supărat, zise el printre dinți. Dar sunt al dracului de mânios. Fir-ar să fie, nu sunt bolnav. N-o să-mi pierd mințile și să-ți distrug apartamentul. Nu trebuia să mă

supraveghezi de parcă aş fi un animal sălbatic despre care nu ştii cum va reacţiona.

Mânia o cuprinse, apoi, fără niciun avertisment, expresia ei se înnuie.

— Stai uşor. Calmează-te. Nu ți-ai revenit încă. De ce nu te duci să faci un duş mai întâi? Până ieşi îţi pregătesc o ceaşcă de ceai-rez.

Tonul ei calm aproape că îl scoase din sărite.

— Nu vreau niciun nenorocit de ceai.

Îngrijorarea ei blândă se evaporă.

— De ce eşti atât de iritat în dimineaţa asta? Mi-am făcut griji pentru tine noaptea trecută. M-ai speriat de moarte când te-ai prăbuşit pe canapeaua mea.

— Nu m-am prăbuşit. Am adormit. O mare diferenţă.

— Te-ai prăbuşit.

— Am adormit. Dar ghici ceva.

— Ce?

— Acum sunt foarte treaz. O trase mai aproape de el şi îi strivi gura cu a lui.

Un moment crezu că o să explodeze de mânie. Ea îşi ţinu respiraţia, înfigându-şi degetele în umărul lui.

Apoi îl sărută şi ea. *Feroce*. Tot corpul lui intră într-o rezonanţă înaltă. Dorinţa îi trecu prin toate simţurile. O simţi răspunzându-i în acelaşi fel. Braţele ei se încleştară în jurul lui luptându-se să-l îmbrăţişeze.

Erau categoric pe aceeaşi frecvenţă, decise el. Nu era prea sigur cum de disonanţa ostilităţii lor mutuale se metamorfozase brusc într-o rezonanţă sexuală aproape violentă, dar era al dracului de sigur că nu voia să-şi piardă timpul analizând.

Trase de halatul ei desfăcându-l. Ea se căzni să-i desfacă şliţul de la pantaloni, trase fermoarul. Simţi cum se desface în mâinile ei care aşteptau şi gemu tare. Când degetele ei se înfăşurară în jurul lui simţi nevoia să urle.

Se răsuci uşor, păşi înapoi şi pe jumătate căzu, pe jumătate se adânci în fotoliul mare şi plin de perne. Ea se prăbuşi peste el, caldă şi moale mirosind a dorinţă. Halatul îi căzu peste braţele fotoliului pe când ea se aşeză

deasupra lui și îi cuprinse coapsele cu ale ei.

El întinse mâna și găsi locul fierbinte și umed dintre picioarele ei. Ea găfâi când el își plimbă degetele prin umezeala fierbinte, respiră adânc când el îi mângâie clitorisul, își dădu capul pe spate. Părul i se revărsă pe umeri.

El îi cuprinse rotunjimea minunată a feselor și se adânci în corpul ei strâmt și plăcut.

— *Emmett!*

Îi simți degetele înfigându-i-se în umeri în timp ce o pătrundea cu totul. Ea începu să se miște repede, imperios, excitant. Îi găsi din nou mugurele umflat, își vârî un deget sub el, chiar la intrarea în pasajul întins la limită.

— Așa. Respirația ei era caldă în urechea lui. Așa.

Se mișcă în ea, atent doar la nevoia care îl consuma. Îi simți tremurul, convulsiile de-a lungul lui. Tremurăturile ei armonice delicate stabiliră o rezonanță la fel de irezistibilă precum gravitația.

Ușurarea arse prin el mai fierbinte decât topirea chihlimbarului. Se goli de tot apoi se prăbuși epuizat pentru a doua oară.

Își reveni după un timp îndelungat. Lydia era încă deasupra lui, cu fața îngropată în umărul lui. Corpul ei era umed iar el își simți propriul miros pe pielea ei. O senzație crudă, elementară de posesivitate îi trecu prin tot corpul. Îi cuprinse coapsele cu degetele.

— Aș vrea să-mi reiterez punctul de vedere principal, mormăi ea.

— Care-i ăla? Cred că am uitat.

— N-am dormit aici pentru că am crezut că o s-o iei razna și o să-mi distrugi apartamentul.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Făcu o pauză. Dar dacă vrei să faci asta, ești invitatul meu.

— Mulțumesc. Poate altădată.

— Cum vrei. Își ridică capul și se uită în jos, la el. În lumina palidă a zorilor gâtul ei și obrajii erau ușor înroșiți. Gura și ochii erau blânde. Zâmbi.

El simți cum corpul lui prinde din nou viață. Își încleștă mâinile pe coapsele ei.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că până la urmă o să o iau razna și o să-ți distrug apartamentul.

El puse la fiert apa pentru ceai-rez în timp ce Lydia tăia portocale strălucitoare în două castroane. Se gândi că deja începea să se simtă mult prea confortabil în apartamentul strâmt.

Va trebui să găsească o scuză ca să mai rămână prin preajma ei și după ce va rezolva problema creată de Quinn. Nu era încă sigur ce se întâmpla între el și Lydia, dar indiferent de ce era, nu voia să renunțe. Nu încă.

— Ce facem mai departe? întrebă Lydia în timp ce se așeza lângă el la masă.

Optimismul lui crescuse. Se părea că erau din nou pe aceeași frecvență în dimineața asta. Viața era frumoasă.

— Interesant că spui asta, zise el. M-am gândit.

— Și eu. Luă o lingură de felii de portocale. Totul duce la adăpostul pentru tineri „Unda Transversală”, nu-i așa?

— Așa-i. Degeaba erau pe aceeași frecvență. Emmett își estompă erupția scurtă de optimism și își concentrează atenția.

— Ghilda din Cadence a început să finanțeze adăpostul pe la începutul acestui an. Lydia îl privi ștergându-și sucii de portocale de pe buze. Și mai știm că Tamara este forța din spatele noii conștiințe civice a Ghildei. Mercer crede că are un trădător printre cei foarte apropiați lui. Poate că trădătorul este chiar mai aproape decât crede el.

— Știu spre ce te îndrepti, dar nu ține.

— Emmett, înțeleg faptul că ai un trecut cu Tamara. Ai iubit-o. Poate o mai iubești încă...

— Nu.

— Negarea nu este un mod de a trata aceste probleme.

— Nu sunt în faza de negare. Îți spun că nu mai am sentimente puternice pentru Tamara.

— Bine. Te-a lăsat pentru un alt bărbat. Sigur că ai niște sentimente puternice pentru ea.

— Putem să rămânem la subiectul nostru? Întrebă el pe un ton plat.

Ea părea gata să-l contrazică. Dar trebuie că văzuse ceva în privirea lui care o făcu să se răzgândească. În schimb își drese vocea.

— Bine, foarte bine, zise ea scurt. Cred că tocmai luam în considerație posibilitatea ca Tamara să fie implicată în ceea ce se întâmplă la adăpost.

— Nu cred asta, zise Emmett.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— De ce insiști că ar fi nevinovată? Am decis deja că toate lucrurile care se întâmplă sunt conectate între ele. Bucata de piatră a viselor a lui Chester, moartea lui, tinerii dispăruți, asasinarea lui Greeley.

— Știu.

— Legătura comună este adăpostul.

— Lydia...

— Mai există un fapt pe care nu-l poți ignora. Tot ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat în ultimele câteva luni. După căsătoria Tamarei cu Wyatt. După ce a direcționat Ghilda să pună bazele unei fundații și să înceapă finanțarea adăpostului pentru tineri „Unda Transversală”. Toate acestea o indică pe Tamara. Recunoaște.

Nu putu să-i contrazică logica. Cântări problema timp de câteva secunde, încercând să pună în cuvinte ceea ce până acum fusese doar o reacție instinctivă la faptele pe care le aveau.

— Sunt de acord că ceea ce se întâmplă la adăpost are legătură cu piatra viselor, zise el într-un târziu.

— Și?

— Gândește-te. Piatra viselor este potențial extrem de valoroasă atât ca descoperire arheologică, cât și pe piața colecționarilor particulari.

— Corect. Cel care pune mâna pe ea, o poate folosi pentru a-și crea instantaneu o reputație strălucitoare în lumea științifică. Dar ca să facă asta, ar trebui să o predea unui muzeu.

— Dacă cineva care nu are legături cu universitatea ar

dori să capitalizeze descoperirea pietrei viselor ca să devină o celebritate, ar trebui să facă publică descoperirea. Asta ar însemna să țină conferințe de presă. Să dea interviuri.

— Hmm.

— Pe de altă parte, dacă cel care a descoperit-o plănuiește să facă un profit imens, ar fi foarte interesat să păstreze secretul până când ar putea să facă un târg pe piața particulară. Mai ales dacă excavările sunt făcute ilegal.

— Este destul de evident că cineva încearcă să țină descoperirea secretă și că excavările sunt ilegale. Și ce-i cu asta? Cum dovedește asta nevinovăția Tamarei?

— Tot ce se întâmplă legat de operația asta indică pe cineva care dorește să păstreze secretul, zise Emmett. Dacă Tamara ar fi implicată, ar fi mult mai interesată de publicitate decât de bani.

— Hmm, zise Lydia din nou.

— Ca soție a lui Mercer, are acces la toți banii pe care și i-ar dori vreodată.

— Unii oameni n-au niciodată bani de ajuns.

— Ceea ce își dorește Tamara, zise el răbdător, este statut social și puterea care decurge din asta. Vrea să fie în cercul celor cu notorietate. Vrea un loc în administrația fundațiilor filantropice, să organizeze strângeri de fonduri pentru arte, să fie invitată în casele celor importanți. Crede-mă, dacă ar pune mâna pe piatra viselor, ar face un anunț public de proporții.

Lydia bătu cu lingura în marginea castronului cu portocale.

— Cred că o cunoști mai bine decât mine.

— Da. Își turnă cereale în castron. Ai dreptate.

Ea îi aruncă o privire rapidă, de nedescifrat, dar nu continuă subiectul relației lui cu Tamara.

— O.K., deci o scoatem pe Tamara în baza instinctului tău că motivele ei nu se potrivesc cu secretomania scenariului descoperit de noi. Și se pare că nici Ryan nu este direct implicat.

— Totuși cineva a încercat să-l folosească pentru a afla

cât de multe știi tu despre bucata de piatră a viselor care lipsește, zise Emmett. Cel care se află în spatele acestei activități știe că suntem din ce în ce mai aproape de el.

Lydia puse lingura pe masă.

— Noaptea trecută m-am gândit foarte mult. Printre altele, m-am gândit că cel care l-a atras pe Ryan la taverna „Zidul Verde”, s-ar putea să fie avut și altceva de gând în afară de a scăpa de el.

El se încruntă și se concentrează asupra cerealelor.

— Emmett?

— Da?

— Ai auzit ce-am spus?

— Sigur că te-am auzit.

— Noapte trecută ai ținut să-i spui lui Ryan că tu ești în siguranță datorită legăturilor tale cu Ghilda.

— Îhî.

— Dar dacă ai fi fost ucis în aleea aia, ghilda din Cadence ar fi putut să susțină că a fost doar o consecință tragică a momentului în care ai venit în ajutorul unei persoane care era tâlhărită. O chestie de genul la-locul-nepotrivit-la-momentul-nepotrivit. Toată lumea regretă, dar nu este vina nimănui.

— Wyatt tot ar fi trebuit să dea explicații Ghildei din Resonance despre faptul că cei care comiteau tâlhăria erau doi vânători, zise Emmett.

— Dar asta este problema. Cei doi tineri probabil că nici nu sunt membri ai Ghildei. Ai spus chiar tu că erau neantrenați. Când și dacă vor fi prinși, Mercer Wyatt își poate declina orice responsabilitate.

El ridică din umeri.

— Asta nu înseamnă că Ghilda din Resonance nu ar face un scandal monstru. Niște tineri puternici para-rezonatori de energie disonantă ca cei doi, ar fi trebuit să fie sub controlul Ghildei.

— Și Ghilda din Resonance face scandal. Mare brânză! Wyatt promite să investigheze și să-i găsească pe băieții răi. Și asta este tot.

El zâmbi fără pic de amuzament.

— Crede-mă, Lydia, politica Ghildei nu este atât de simplă.

— Tu eviți deliberat esențialul, zise ea calmă. Cred că cineva voia ca tu să vii după Ryan noaptea trecută.

El ridică ceașca de ceai-rez.

— Îmi spui că tu crezi că cineva a încercat să-mi întindă o cursă noaptea trecută, nu-i așa?

— Da.

Luă o înghițitură de ceai și nu zise nimic. Nu era nimic de zis. Era destul de sigur că ea avea dreptate. Fusese sigur din momentul în care îl urmărise pe Ryan în alee.

— Ei bine? zise Lydia agresivă.

— Pot să am grijă de mine, Lydia.

— Fir-ar să fie, a fost o înscenare. Sunt sigură.

Se ridică de pe scaun atât de brusc încât cotul îi atinse ceașca de ceai-rez și o aruncă de pe masă. Ea nu o băgă în seamă, prea ocupată să îl apuce pe el de guler. Dar el nu purta cămașă, așa că îi prinse în pumni tricoul.

— Liniștește-te, iubito, zise el blând.

— Am dreptate, nu-i așa? Cineva a încercat să te omoare noaptea trecută.

— E-n ordine.

— Nu, nu este în ordine. În caz că nu ai observat, am intrat într-un necaz mare. Trebuie să facem ceva. Poate ar trebui să luăm legătura cu detectiva Martinez.

— Și să fim arestați pentru că suntem suspectați de crimă? Asta n-o să ne ajute prea mult.

— Atunci ce sugerezi, dle. fost șef de Ghildă?

El tăcu câteva clipe. Apoi zise moale:

— Eu zic că ar trebui să continui conform planurilor pe care le-am făcut deja.

— Care planuri? Eu de ce nu știu nimic despre aceste planuri?

— Nu prea am avut șansa să le discut cu tine, zise el vag, în mod deliberat.

— Vrei să spui că nu intenționei să mă implici și pe mine în ele, nu-i așa?

— Lydia...

— Nu contează. Spune-mi ce ai de gând să faci.

El ridică din umeri.

— Am de gând să mă uit prin birourile adăpostului pentru tineri „Unda Transversală” în noaptea asta. Să văd dacă găsesc ceva care să ne dea o idee despre cine folosește acest loc pentru a recruta tinere para-talente de pe stradă ca să excaveze un depozit secret de piatră a viselor.

— Vin cu tine.

— Nu, nu vii.

— O să ai nevoie de mine, Emmett.

— Dă-mi un motiv valabil cum că nu mă pot descurca singur.

Ea zâmbi calmă.

— Ji-am spus că am simțit energie de iluzie capcană undeva în apropierea birourilor adăpostului, ții minte?

O urmări cu prudență.

— Am fost de acord că nu este ceva neobișnuit să simți urme de energie atât de aproape de Zidul Vechi.

— Dar dacă ceea ce am simțit eu nu era energie scursă? Dacă emana dintr-o capcană pusă să protejeze un depozit secret de piatră a visului sau o mică intrare-gaură-în-perete pe care a găsit-o cineva și pe care vrea să o țină secretă?

— Toată lumea știe că voi, vânătorii para-energetici, sunteți suprainimaginativi, zise el.

— Toată lumea știe că voi, încăpățânații și aroganții vânători de fantome credeți că puteți să rezolvați orice cu o doză de energie disonantă, dar nu-i așa. Vin cu tine, Emmett. Suntem amândoi băgați în problema asta.

Avea dreptate, gândi el. Erau amândoi băgați în problema asta.

CAPITOLUL 25

Melanie tot își vârî capul pe ușa biroului.

— Credeam că astăzi e ziua ta liberă. Ce cauți aici?

— Am venit să rezolv niște probleme birocratice. Lydia se

Întoarse dinspre bibliotecă și zâmbi. Nu-ți face griji, n-o să stau mult.

— Sper că nu. Ți-am spus de nu știu câte ori că nu trebuie să-i dai lui Shrimp ideea că poți face muncă neplătită în plus doar pentru că ești un adevărat para-arheolog profesionist.

— Îți promit că plec în mai puțin de zece minute.

— Bun. Melanie o privi mai bine. S-a întâmplat ceva?

— Nu, Melanie, nu s-a întâmplat nimic.

— Uite ce-i, știu că ai fost foarte stresată în ultimele câteva zile cu moartea lui Chester și tot restul. Dacă ai nevoie de mai mult decât ziua ta liberă obișnuită, nu te teme să spui. Shrimp n-o să se supere.

— Nu-ți face griji. Luă un creion și îl trânti cu putere pe birou. N-o să cedez la stres.

Melanie păru imediat rușinată.

— N-am vrut să spun...

— Știu, știu. E-n ordine. Lydia se concentrează și reuși să zâmbească. Nu-ți face griji din cauza mea, Melanie. Sunt bine. Fir-ar să fie, acum suna ca Emmett noaptea trecută când încerca să-i spună că e bine după ce aproape că fusese omorât.

— Bine. Melanie părea să aibă dubii. Dar ține minte că nu trebuie să-mi dovedești mie nimic, sau lui Shrimp. Dacă vrei niște zile libere, spune-mi.

— Mulțumesc.

Lydia așteptă până ce ușa se închise după Melanie, apoi se întoarse înapoi la bibliotecă. Privi gânditoare volumele din *Jurnalul de Para-arheologie*. Scoase fotografia pe care Chester o păstrase în sacul de voiaj împreună cu vasul din piatra viselor, și o privi din nou. Chester zâmbea mândru din fotografie, ținând ferm în mână numărul din *Jurnalul de Para-arheologie* care conținea articolul în care era listat ca consultant.

Fragmente din visul ei îi plutiră prin minte. Împreună cu ele veni și întrebarea pe care și-o pusese ieri, când o întrerupsese Ryan.

Dacă Chester *pleca* de la Shrimpton în noaptea când

fusesse omorât?

Se apropie mai mult de bibliotecă și își trecu un deget peste cotoarele volumelor de jurnale. Se opri la cel care conținea articolul în care era numit Chester pe lista consultantților care contribuiseră.

Trase volumul din raft și îl deschise încet la pagina familiară. Titlul articolului îi sări în ochi „O evaluare a variațiilor găsite în frecvențele para rezonante ale surselor de energie efemeră.”

O bucățică de hârtie pluti spre podea. Se aplecă, o ridică și se uită la ea. Era de necontestat că avea în față scrisul lui Chester. Erau scrise o serie de numere, iar sub fiecare număr se găsea câte o literă.

O oră mai târziu, Lydia desfăcu foaia de hârtie care conținea coordonatele, și o întinse pe masa din bucătărie.

Puse cheia lui Chester lângă ea. Apoi desfăcu harta arheologică oficială a Orașului Mort, concepută de universitate.

— Codul este destul de simplu, zise ea. Chester a folosit data zilelor noastre de naștere, numere de telefon, și data numărului din *Jurnal* în care a apărut articolul meu. Le-am recunoscut imediat. După asta trebuie doar să unesc punctele.

Emmett o privi în timp ce scria coordonatele pe hartă. Bucuria ei aproape că strălucea în aerul din jurul ei. Voia cu disperare să se întoarcă în adâncuri, realizeze el. Voia să își dovedească sieși că încă mai putea să lucreze în catacombe.

— Dacă informația lui Brady este corectă, zise el, indică o gaură-întrare în catacombe netrecută pe hartă, chiar sub adăpost.

Ea dădu din cap, concentrată aspra muncii.

— Sunt o mulțime, desigur. Autoritățile universității le sigilează când le găsesc, dar șobolanii de ruine descoperă tot timpul altele noi.

— Aceeași poveste și în Old Resonance.

Ea puse creionul jos și privi în sus cu fața roșie de nerăbdare.

— Undeva, de-a lungul liniei, cineva trebuie că a descoperit această gaură-intrare deosebită. Din câte știm noi ar fi putut fi găsită și pierdută de multe ori de-a lungul anilor. Dar de data asta cineva a descoperit acolo, într-una din catacombe, piatra viselor.

Emmett se gândi la asta.

— În același timp, trebuie că a găsit pasajul plin de fantome și iluzii capcană. Probabil că și-a dat seama că are nevoie de o echipă care să îl ajute să curețe situl ca să poată excava.

— Dar nu putea aduna o echipă de excavare legală, pentru că ar fi trebuit să raporteze cele găsite autorităților universității. Iar ei ar fi luat în posesie piatra viselor.

— Dar a realizat că se afla în posesia unei surse perfecte de muncă neînregistrată. Copiii străzii vin și pleacă de la adăpost tot timpul. Unii dintre ei trebuie că sunt para-rezonatori disonanți și de energie efemeră neantrenați. Ușor de recrutat, mai ales dacă le promiți puțin antrenament gratuit și o parte din profituri.

— Și dacă nu te deranjează să riști viețile tinerilor, adăugă Lydia încruntată. Excavarea în secțiuni necartografiate ale catacombelor este foarte periculoasă, chiar și pentru vânători para-energetici și vânători experți și cu experiență. Când mă gândesc că un grup de tineri este trimis să curețe tunelele...

— Carne de tun, zise Emmett încet.

Ea îl privi aspru.

— Poftim?

— Este o expresie veche, de pe Pământ. Am întâlnit-o odată într-o carte.

— Oh. Ea lăasă să treacă explicația. Un singur lucru este sigur. Dacă cineva folosește o gaură-intrare care este accesibilă prin adăpostul pentru tineri, și recrutează copii din adăpost, atunci trebuie să fie cineva din personalul de la „Unda Transversală”. Este singurul mod în care el poate veni și pleca liber.

— Sau singurul fel în care ea poate veni și pleca liber, zise Emmett.

— Așa e, fu Lydia de acord. Este greu de crezut că cineva poate excava o catacombă chiar sub picioarele lui Helen Vickers fără ca ea să suspecteze că se întâmplă ceva neobișnuit. Probabil că e și ea implicată în asta.

— Ți-am zis, oamenii mei din Resonance îi verifică trecutul. Dacă avem noroc, o să avem mâine ceva informații.

— Vorbim aici de două crime, antrenament de bază pentru câțiva vânători și câteva iluzii capcană serioase. Greu de crezut că Vickers se descurcă cu toate astea de una singură.

Emmett se gândi la cheia dulapului de vestiar pe care o găsisese în buzunarul unuia dintre tinerii vânători.

— Când zicea Bob Matthews că a început să lucreze ca voluntar la adăpost?

— Acum câteva luni.

El studie harta în timp ce trecea în revistă opțiunile pe care le avea. Și-ar fi dorit foarte mult să existe o altă modalitate, dar știa că nu exista. Trebuia să intre în pasajul nemarcat pe hartă spre catacombă și avea nevoie de un bun vânător para-energetic de iluzii care să îl ajute. Lydia era dintre cei mai buni.

Simți că ea îl privește. Intuia că știa exact ce gândește el.

— Îți place sau nu, în treaba asta este nevoie de o echipă de vânători para-energetici, și tu o știi foarte bine, zise ea.

Avea dreptate.

— O vom face diseară, zise el.

Ea privi spre Fuzz care mânca un covrigel stând pe masă.

— Nu-ți face griji, luăm cu noi întăriri.

— Ce vrei să spui?

— Fuzz. Ridică iepurașul-de-praf de pe masă și îi mângâie blana dezordonată.

— Vederea lui de noapte și simțul mirosului sunt mult mai bune decât cele umane. Ezită un moment. Mă gândesc la el ca la amuleta mea.

CAPITOLUL 26

Lydia stătea în biroul întunecat al adăpostului și privea afară, spre strada tăcută, acoperită de noapte. Era ora două dimineața. Unda Transversală era închisă de la miezul nopții. Ușile și ferestrele fuseseră încuiate. Niciun tânăr al străzii nu se afla prin preajmă. Nimeni nu venise și nici nu plecase de la adăpost de două ore. Fie că excavarea ilegală nu se făcea noaptea, fie că nu era programată pentru seara asta.

Singurul semn că districtul nu era total părăsit, era perechea de bețivi pe care Lydia îi văzuse căzuți în fața unei uși pe când ea și cu Emmett veneau pe o alee. Singura lumină din apropiere era strălucirea bolnăvicioasă a unei firme de tavernă aflată câteva case mai sus.

— Totul în ordine? întrebă Emmett din umbra de dincolo de o masă metalică.

Ea se răsuci repede, iritată de întrebare.

— Sunt bine, zise ea brusc. Voiam doar să simt locul, încercam să prind vibrațiile de la iluzia capcană pe care le-am simțit când am fost aici ultima dată.

— Bine. Lumina care se filtra prin geam nu era de ajuns ca să-i arate expresia feței lui Emmett. Vocea îi era foarte egală. Se întoarse și se îndreptă spre biroul lui Bob Matthews.

Lydia îl urmă luptându-se cu firicelul de spaimă care i se vâră în suflet. Nu frica de întuneric, gândi ea. Cel puțin nu încă. Asta era un alt fel de teamă. Te rog să nu-ți pierzi încrederea în mine acum, ar fi vrut ea să-i spună lui Emmett. Ești singurul în afară de mine care crede că mai pot încă să fac asta. Te rog să crezi în mine.

Dar păstră tăcerea. Dacă ar fi dat glas acelei rugăminți, ar fi însemnat că admite față de ea însăși și față de Emmett că era nervoasă în legătură cu ceea ce o aștepta. Încă de când își revenise după Weekend-ul Pierdut, fusese disperată să se întoarcă în subteran. Acum sosise momentul, iar ea nu se putea gândi decât la cum să nu o dea în bară.

Dar dacă Ryan și psihiatrii și toți ceilalți avuseseră dreptate? Dacă își pierduse unele abilități de a se acorda la frecvențele psi?

Oprește-te, își spuse ea. Ai de-rezonat capcana aceea micuță din borcanul de piatră a viselor. Aia a fost o muncă delicată. Dacă ai putut să o faci, înseamnă că ești bine.

Ridică mâna să-l atingă pe Fuzz care stătea pe umărul ei. Nu mârâi ca răspuns, așa cum făcea de obicei când îl mângâia. Simți starea lui de alertă maximă și știi că toți cei patru ochi ai lui erau deschiși.

Emmett nu aprinse lanterna micuță până când nu ajunseră la biroul lui Matthews. Lydia îl lăsă să caute prin sertare. Ea își deschise toate simțurile, fizice și paranormale, căutând urmele invizibile ale energiei efemere care indicau o iluzie capcană.

Nu era niciodată ușor să sortezi senzațiile psi atât de aproape de zidul Orașului Mort. Greutatea psihică copleșitoare, emanată de mulțimea antichităților extraterestre, masca frecvențele care, într-o altă parte a orașului, ar fi fost mai clare.

Era vag conștientă de faptul că Emmett se mișca prin birou, dar se concentra asupra muncii ei. Fără niciun cuvânt merse către ușa din spate a biroului interior și ascultă. Chihlimbarul din brățară se încălzi ușor pe pielea ei.

Nimic.

Ca și când ar fi fost conștient de tensiunea ei, Fuzz se mișcă neliniștit. Începu să-și ridice mâna pentru a-l liniști, și încremeni. Chihlimbarul începuse să se înfierbânte.

— Acolo, șopti ea.

Emmett se opri pentru a o privi cu atenție. Nu zise nimic. Tentacule ușoare de energie psi întunecată se răsuciră în curenții de aer invizibili. Ușor de trecut cu vederea printre celelalte urme de energie emise din apropiere, dar acum avea capcana fixată.

— Am găsit-o, zise ea recăpătându-și rapid încrederea în sine.

Emmett închise sertarul greu pe care îl cerceta și merse spre ea.

— O emisie scăpată?

— Nu cred. O frecvență drăguță, stabilă. Sau cel puțin atât de stabilă cât poate fi energia efemeră. Se răsuci pe călcâie, orientându-se. Aici, lângă ușa cealaltă.

— Debaraua.

Emmett stinse lanterna și se îndreptă spre ieșirea din birou. Se duse la debara și încercă clanța. Nu se mișcă în mâna lui.

— Cred că ar fi fost cam prea ușor, zise Lydia.

— Așa cred și eu. Emmett scoase unealta mică din metal pe care o folosise ca să deschidă ușa de la intrare. Mâna lui se închise peste chihlimbarul din mâner.

— Gata, zise el după un moment. Foarte sofisticată. Nu este o încuietore rez-magnetică obișnuită, chiar dacă așa pare.

Imperiozitatea momentului o învălui pe Lydia.

— Ai grijă când deschizi ușa aia.

În semiîntunericul nișei, nu putea vedea dezgustul arogant de pe fața lui Emmett, dar cu siguranță că îl putea simți. Evident că nici lui nu-i plăcea ca talentele lui să fie puse la îndoială mai mult decât îi plăcea ei.

— Nu prea sunt șanse să fie o iluzie capcană în debara, zise el cu răceală. În primul rând că nu există nimic de care să poată fi ancorată.

— Nu uita borcănelul găsit de Chester. Capcana din el era una foarte periculoasă. Se pare că piatra viselor funcționează ca o ancoră chiar și în afara zidului.

— Cine ar lăsa o bucată de piatră a viselor neprețuită într-o debara?

Totuși, deschise ușa cu o grijă evidentă. Lydia respiră mai ușurată când nu simți nicio creștere în intensitatea energiei capcanei.

Emmett deschise ușa larg și lumină interiorul. Fuzz deveni încordat pe umărul Lydiei; nu părea să fie alarmat fără motiv, doar alert și foarte atent. Era în stare totală de vânătoare, gândi ea. La fel și Emmett. Până la urmă, așa era și ea.

Lumina de la lanterna lui Emmett arată câteva dulapuri

pentru dosare, două cutii cu hârtii de birou, și o grămadă de rapoarte anuale.

Lydia intră în debaraua largă.

— Fii atent la umbre. Este ușor de ascuns în ele o capcană.

— Nu mai lucrez de ceva timp, dar nu sunt un începător, Lydia.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Simți ceva?

Ea se mișcă încet, privind atentă în peticele de întuneric dintre dulapuri. Undele de energie psi produse de întunericul iluzie erau categoric mai puternice aici, dar de câte ori Emmett îndrepta lanterna spre o umbră mai ciudată, dispărea.

Ea întinse o mână și pipăi cu vârful degetelor peretele cel mai apropiat. Nu exista aici o creștere a frecvenței. Merse prin cameră atingând pereții pe rând. Când ajunse la peretele estic, înțepeni.

Energia pulsa mai puternică aici. Energia întunecată a iluziei. Privi la șirul de dulapuri de lângă perete.

— Cred că sursa se află în spatele unuia dintre dulapurile astea, Emmett.

El nu se îndoii de verdictul ei.

— Bine. Probabil unul mai gol. Nimeni nu vrea să tragă de un dulap greu de fiecare dată când folosește intrarea. Deschide câteva sertare și vezi dacă găsești vreunul care este pe jumătate gol.

Lydia trase de cel mai apropiat sertar. Era plin de dosare. Apucă mânerul următorului și îl trase spre ea. Sertarul era îndesat cu dosare vechi. Dosare grele.

— Uite aici, zise Emmett încet.

Ea își ridică privirea și îl văzu stând în fața ultimului dulap. Privea gânditor în ceea ce părea a fi un sertar gol.

Se grăbi spre el.

— Umbră de iluzie?

El aținti lumina spre interiorul sertarului.

— Nu pare.

Ea se opri și privi în întunecimea sertarului.

— E în ordine. Se concentrează, simți chihlimbarul încălzindu-se la mâna ei.

— Vibrațiile vin din peretele din spatele lui.

— Ajută-mă.

Fuzz sări de pe umărul Lydiei și se așeză pe cel mai apropiat dulap ca să supravegheze.

Dulapul se mișcă de lângă zid cu o ușurință neașteptată. Nu era nimic în spatele lui. Doar lambriuri. Emmett întinse mâna și pipăi o tăietură aproape invizibilă în lemnul de proastă calitate. Pe Lydia o cuprinse din nou exaltarea, o parte din neliniștea ei dizolvându-se.

— Oh, Doamne! zise ea.

— Așa zic și eu, replică Emmett.

El împinse în acea porțiune de zid. Ușa se răsuci către interior în balamale bine unse. Un întuneric impenetrabil și nesfârșit astupa intrarea. Emmett trecu cu lumina peste el. Umbra nu dispăru. Mai mult, părea că se adâncește.

— Dă-te la o parte, zise Lydia ușor. Așa îmi câștig eu milioanele.

Emmett se dădu înapoi.

— Te rog.

Nu exista nici urmă de dubiu sau îngrijorare în vocea lui, deși amândoi puteau vedea că acea capcană era mare. Ea păși înainte. Abilitatea ei naturală de a rezona cu ciudatele lungimi de undă ale energiei de iluzie fusese perfecționată de antrenamentul academic și de experiența practică. Toate simțurile ei intrară într-o rezonanță înaltă în timp ce ea se pregătea să înceapă operația de desîncâlcire a capcanei.

Cu simțurile ei paranormale pipăi straturile de energie efemeră care se roteau și ascundeau frecvența rezonantă principală a capcanei. O privi cu acea parte a ei care vedea dincolo de spectrul normal de senzații și văzu culori care nu aveau nume, simți pulsațiile armonice care existau într-o altă dimensiune.

Capcana era foarte veche. Una dintre cele mai vechi pe care le întâlnise. Fusese setată și de-rezonată de multe ori de cei care foloseau intrarea asta în tunel, dar nu părea să

își fi pierdut prea mult din forța brută.

Găsi frecvența și începu să rezoneze cu ea, trimițând voit înapoi vibrațiile care ar fi estompat mișcările undelor psihice invizibile. Aceasta era partea cea mai periculoasă. Dacă făcea o greșală, pulsurile energetice s-ar fi întors spre ea invadându-i simțurile, trăgând-o în coșmarul nepământean.

Secundele treceau, dar ea pierdu noțiunea timpului. Capcana era mult mai complexă decât realizase ea. Rezista eforturilor ei de a o estompa. În același timp părea să indice că o acțiune rapidă și sumară din partea ei care ar fi de-rezonat capcana instantaneu. Rezistă tentației de a grăbi procesul. Mulți vânători para energetici fuseseră prinși în capcană în felul ăsta.

Intuiția, talentul și o mână ușoară, erau marca unui vânător bun.

Făcu încă o dată o acordare fină. Și simți cum energia capcanei se risipește.

— Bună treabă, zise Emmett.

Întunericul nepământean dispăruse din gura tunelului. Trepte din cuarț verde strălucitor coborau în catacombe.

— Într-adevăr o poartă gaură-în-perete, zise Emmett.

— Zidul adăpostului pentru tineri „Unda Transversală” trebuie că a fost construit lipit de zidul Orașului Mort, zise Lydia.

— Probabil că un șobolan de ruine a construit clădirea cu ani în urmă ca să ascundă intrarea. Emmett începu să coboare scările. Presupunerea mea este că cineva a redescoperit intrarea cândva în ultimul an.

Lydia își ridică brațul pentru Fuzz. Iepurașul-de-praf urcă pe mânăca ei până la umăr și împreună îl urmară pe Emmett în josul scărilor.

Când ajunseră jos, Emmett stinse lanterna. Rămaseră tăcuți până când ochii lor se ajustară la strania lumină verde care emana din zidurile străvechi. În subteran, cuarțul verde dădea o lumină ciudată care, evident, luminase catacombele de milenii.

— Gata? Emmett scoase dintr-un buzunar o busolă cu

marginile din chihlimbar rezonant.

— Gata.

Euforia zvâcni în ea, o combinație de adrenalină și ușurare. Era din nou în subteran. Avea propria ei busolă. Și era în ordine.

Ciudata ambianță a catacombelor armeniene nu se schimbaseră. Totul părea normal, de la greutatea vârstei pure care părea să emane din cuarț până la lumina verde palidă.

— Îl dau dracului pe Ryan și îi dau dracului pe toți psihiatrii-psi, șopti ea.

— Ța e modul tău de a mă asigura că nu o să cedezi nervos?

— Da.

— Nici nu credem că o vei face, zise el.

— Mulțumesc.

— Se pare că nu vom avea nevoie de busolă, zise Emmet după un timp.

Avea dreptate, gândi Lydia. Era acolo destul gunoi nou și vechi, în tunelul degajat al catacombei, încât să marcheze un drum pe o autostradă. Văzu ambalaje de bomboane, sticle goale de „Cortina Cola“ și cutii de pizza aruncate.

— Total lipsit de profesionalism, strâmbă ea din nas.

— Folosesc copii, îți amintești? Copiii mănâncă. Mult.

Pasajul era unul îngust, nu semăna cu ramurile mai mari ale catacombelor în care lucrase Lydia de-a lungul carierei ei cu echipa universității. În unele locuri abia era destul spațiu ca să meargă alături de Emmett. Așa cum se întâmpla cu toate tunelele subterane, era imposibil de știut de ce constructorii lui îl proiectaseră și îl construiseră.

Acesta în particular, era construit relativ drept. Se întorcea și se răsucea de câteva ori, și existau numeroase brațe, dar era ușor de stat pe drumul bătătorit și plin de ambalaje de bomboane.

— Probabil că lucrează cât mai multe ore din zi, spuse Emmett. Și încearcă să își facă treaba cât mai repede posibil. De câte ori setezi capcana, trebuie să ai pe cineva care să o descâlcească următoarea dată când vii.

— Asta cere timp. Și e o treabă periculoasă atunci când

ai de-a face cu amatori.

Pătrunseră mai adânc în pasajul luminat de strălucirea verde. Cizmele lor cu tălpi moi nu făceau niciun zgomot pășind pe cuarțul tare. Din când în când, Emmett se uita la Fuzz.

— Nu-ți face griji, zise ea. O să ne avertizeze din timp dacă simte că vine cineva prin coridor.

— Dacă zici tu. Emmett studie o altă cotitură a tunelului. N-am lucrat niciodată cu un iepuraș de praf.

— Fuzz nu face parte permanent din echipa mea. Într-o zi o să-ți povestesc cum m-a scos din catacombe după Weekend-ul meu Pierdut – se opri scurt când îl auzi pe Fuzz mârâindu-i în ureche.

— Hopa!

Emmett sc opri.

— Nu aud nimic.

— Cred că Fuzz aude. Poate simte o fantomă.

— N-o să mă cert cu el. Stați amândoi în spatele meu.

— La dracu', Emmett...

— Eu sunt vânătorul de fantome, ții minte? Tu ți-ai făcut treaba, lasă-mă să mi-o fac pe a mea.

Avea dreptate. Totuși, întinse mâna după Fuzz și îl așeză pe umărul lui Emmett.

— Ia-l. Voi doi aveți ceva în comun.

— Cum ar fi?

Ea zâmbi.

— Când ajungi să-i vezi dinții este deja prea târziu.

Emmett își ridică sprâncenele dar nu zise nimic. Se întoarse și, cu Fuzz pe umărul lui întinzându-se înainte nerăbdător, dădu colțul tunelului.

Lydia veni după ei, dar nu prea aproape. Lasă omul să-și facă treaba, își spuse ea. El te-a lăsat să ți-o faci pe a ta.

Un moment mai târziu vocea lui Emmett se auzi de după colț.

— La dracu'!

Lydia se grăbi spre el. Dar după ce dădu colțul nu fu întâmpinată de lumina unei fantome. În loc de asta îl văzu pe Emmett stând în fața unui petic mare de umbră

suspectă.

— Poți să scapi de chestia asta? Întrebă el grăbit.

— Sigur că da. Devenise de-a dreptul arogantă, gândi ea. Asta nu era bine. Se forță să aibă o atitudine cât mai profesionistă.

Rezolvă rapid cu capcana. Când umbrele dispărură, rămaseră privind un mic alcov. Un tânăr subțire și o femeie cu păr lung și murdar erau întinși pe o saltea jengoasă, dormind duși. Amândoi purtau haine rupte și pătate care păreau că nu mai fuseseră spălate de mult timp. Lângă ei erau cutii de „Cortina Cola” și ambalaje goale de sandviciuri. O vază mică din piatra viselor stătea la intrare, vizibilă acum când capcana coșmar pe care o ancorase fusesse de-rezonată.

Emmett porni înainte.

Tânărul de pe podea se mișcă și deschise ochii. Se ridică încet și clipi de câteva ori plin de o neîncredere amețită.

— Unchiul Emmett? Privirea i se limpezi rapid. Ușurarea îi se citi pe față. Știam eu că o să vii să mă cauți.

— Mi-ai luat cabinetul. Emmett se aplecă și îl trase pe tânăr în picioare. Ce dracu' altceva puteam să fac, Quinn?

CAPITOLUL 27

Lydia îi aruncă lui Emmett o privire nimicitoare. El înțelese mesajul. Părerea ei era că el era prea dur.

— Pentru Dumnezeu, zise ea, asta nu este momentul să-ți nepotului tău o lecție despre cabinetul acela stupid. Se întoarse spre Quinn. Ești bine?

Quinn părea oarecum uimit de implicarea ei. Dar dădu repede din cap.

— Da, sigur. Sunt bine.

— Quinn? Tânăra femeie se trezi și se ridică încet. Ce se întâmplă? Cine sunt oamenii ăștia?

— Ți-l prezint pe unchiul Emmett, Sylvia. Ți-am zis că o să apară mai devreme sau mai târziu. Quinn o ajută să se

ridice în picioare. Haide, ieșim de aici.

Lydia privi înjur.

— Mai e cineva aici în afară de voi doi?

— Nu, nu la ora asta, exclamă Quinn mânios. Pe noi doi ne țin încuiați cu capcane când sunt plecați. Dar ceilalți vin și pleacă după un anumit program. Sunt implicați în toată chestia asta, știți? Le place să poarte la gât lanțuri cu trei linii ondulate, ca niște insigne de cercetași, sau așa ceva. Idioții își închipuie că se vor îmbogăți.

— Dar gărzi? întrebă Emmett.

— Acum sunt doar doi vânători. A mai fost unul când am ajuns noi aici, dar s-a prăjit și s-a rătăcit prin tunel. Nu l-am mai văzut niciodată. N-au prea avut noroc în recrutarea altcuiva.

— S-au gândit probabil că nu au nevoie de gărzi care să ne păzească, zise Sylvia masându-și brațele. Capcana a fost de ajuns să ne țină înăuntrul camerei cât timp erau ei plecați. O privi pe Lydia. Probabil că ești un vânător para-energetic foarte bun.

— Cea mai bună, zise Emmett înainte ca Lydia să poată răspunde. Mai ai chihlimbarul, Quin?

— Glumești? Ni le iau în timpul perioadelor de odihnă. Intrarea principală este singura ramură a catacombei care a fost bine curățată. Nu poți face zece pași pe vreunul din coridoarele laterale fără să ai chihlimbar.

— Unde este piatra viselor? întrebă Lydia curioasă.

— De câte ori excavează, una o duc într-o cameră aflată într-unul din celelalte pasaje, zise Sylvia. Cu excepția câtorva locuri ca acesta, în care o folosesc pentru a pune capcana de la intrare și încă una la capătul de sus al scărilor.

Lui Emmett nu-i plăcu interesul profesional periculos pe care îl văzu în ochii Lydiei.

— Lasă piatra viselor. N-avem timp să ne uităm acum la ea. Ne vom întoarce.

— Sigur. Păru tristă pentru un moment, dar nu protestă.

Emmett se întoarse din nou spre Sylvia și Quinn.

— Știe vreunul din voi o altă ieșire în afară de scările care

duc în biroul adăpostului?

Quinn își scutură capul.

— Nu. Cum ziceam, pasajele laterale sunt pline de capcane și fantome. Nu s-au deranjat să curețe niciunul din celelalte pasaje, dar să le mai și exploreze. Nu le pasă decât să scoată piatra viselor.

Sylvia își mușcă buza.

— Aproape că au terminat. Quinn și cu mine am lucrat cât am putut de încet, dar nu am fi putut să mai tragem prea mult de timp.

— Mă bucur sincer să vă vad. Vocea lui Quinn era plină de ușurare. Știam că nu ar mai fi avut nevoie de noi după ce terminam de excavat situl.

Emmett își puse mâna pe brațul lui Quinn.

— Ai făcut bine, băiete. Haideți, să ieșim de aici. Lydia, niciunul dintre ei nu are chihlimbar, așa că îi așezăm între noi. Eu merg înainte cu Fuzz. Ai înțeles?

— Înțeles. Se poziționează în spatele Sylviei și al lui Quinn. Dacă Fuzz pare să se încordeze, sau scoate un fel de mârâit, fii atent.

— Nu-ți face griji, voi fi atent.

Emmett porni înapoi pe coridor, conștient de greutatea iepurașului de praf pe umărul lui. În fața lui, nimic nu mișca în lumina puțină a cuarțului. Nu existau umbre inexplicabile sau sclipiri în aer. Fuzz părea atent dar nu alarmat.

Emmett tocmai începuse să creadă că s-ar fi putut să iasă din catacombe fără niciun incident când Fuzz îngheță. În același timp simți atingerea ușoară a energiei.

— Fir-ar să fie. Își întinse un braț în lateral ca să se asigure că niciunul din cei trei nu va trece de el. Quinn se împiedică, apoi își recăpăta echilibrul.

— Ce dra...? începu Quinn.

Nu era timp pentru răspuns. Înaintea lui Emmett, coridorul explodează de energie verde-otrăvă. Fantoma enormă străluci înaltă și lată, blocând tunelul îngust. Sylvia își înăbuși un strigăt. Toată lumea încremeni.

Fuzz scânci ușor. Un tremur trecu prin corpul lui micuț, dar toate cele șase labe rămaseră ferm plantate în cămașa

lui Emmett, privind spectrul verde care pulsa.

— Asta ne mai lipsea, zise Lydia mohorâtă.

— Nu înțeleg, șopti Sylvia, credeam că au curățat coridorul ăsta. Ceilalți vin pe aici tot timpul.

Emmett se gândi că nu este momentul să-i explice că această fantomă fusese invocată deliberat în noaptea asta. Tiparul neobișnuit al disonanței îi spuse că de fapt erau două fantome mai mici care fuseseră unite într-una singură.

Doi vânători care lucrau împreună la intrarea în coridor, gândi el. Dar cel pe care îl arsesse noaptea trecută nu era posibil să își fi revenit atât de repede. Pe lângă asta, cel care controla această fantomă dublă, nu era un novice neantrenat. Era nevoie de experiență și de talent pentru a forța două câmpuri de energie disonantă într-unul singur pe orice perioadă de timp.

Un alt vânător. Matthews?

Fantoma începu să alunece în josul coridorului către Emmett și ceilalți.

— Unchiule Emmett? Quinn părea neliniștit.

— E-n regulă, Quinn. Sunt două într-una, de fapt. Trebuie să le abordez puțin diferit. Deocamdată ne ecranează față de cei doi vânători din spatele ei. Nu-i putem vedea, dar nici ei nu ne pot vedea pe noi. O să încerc să preiau controlul fantomei și să o trimit înapoi către cei doi care au chemat-o. Dar dacă asta nu ține, va trebui să o de-rezonez. În ambele cazuri, va trebui ca până la urmă să avem de-a face cu ei. Ar putea fi înarmați.

— Bine. Quinn o dădu ușor pe Sylvia la o parte din drum și se duse alături de Emmett. Dar fără chihlimbar, nu o să fiu de prea mare ajutor.

— Crede-mă, la modul în care folosesc ei energia psi, nu vor putea să cheme mai mult de câteva scânteii până ajungem la ei. Dar va trebui să ne mișcăm rapid. Cum dispăre fantoma, sărim pe ei.

Quinn dădu din cap în semn că a înțeles.

— Corp la corp, ha?

— Probabil.

— Emmett? Lydia vorbi repede direct din spatele lui.

— Ai grijă de Sylvia, îi ordonă el blând. Am eu grijă de rest.

Probabil că i se păruse că vorbește ca unul din ticăloșii ăia macho din Ghildă de care se plângea ea mereu, gândi el. Dar nu avea timp să fie diplomat. Din fericire, ea nu protestă. O văzu retrăgându-se cu Sylvia după ea.

El se concentrează asupra modelului contradictoriu al disoluției din fantoma dublă. Energiile ei amestecate reprezentau atât puterea cât și slăbiciunea ei. Era foarte multă putere într-o fantomă de mărimea asta, dar era inerent instabilă. Asta o făcea vulnerabilă față de o preluare – *dacă* reușea să localizeze cele două frecvențe principale.

Fantoma își mări viteza pe măsură ce înaintă spre ei, dar tot nu se mișca repede. Nu se știa de nicio MDEI verde care să-și schimbe poziția la o viteză mai mare decât mersul obișnuit al unui om. Mai mult, cu cât câmpul de energie era mai mare, cu atât mai greoaie era și fantoma. Dar dacă te înghesuia într-un colț, erai terminat.

Emmett caută modelele de frecvență. Îl găsi mai întâi pe cel mai slab. Așa cum se aștepta, cel care o mânua, avea un control slab. Vânătorul care ținea fantoma dominantă interferase deja cu modelul undelor într-o mare măsură pentru a completa unirea lor.

Fantoma pluti mai aproape, strălucind și pulsând de lumină verde, mânioasă, împingându-l pe Emmett și pe ceilalți înapoi în josul pasajului.

Emmett simți cum noul lui chihlimbar din ceas se încălzește la încheietura mâinii. Trecu mai multă energie psi prin el.

Fantoma încetini, luptându-se să-și păstreze ritmul intern, dar nu se opri. Emmett știu momentul precis în care ceasul lui se încețoșă. Își mută concentrarea asupra chihlimbarului de rezervă pe care îl purta pe un lanț în jurul gâtului.

Fantoma dublă avea probleme acum. Se opri pulsând sălbatic. Emmett recunoscu semnele dizolvării iminente.

— Am prins-o, zise el încet. O să încerc să o întorc, dar dacă nu reușesc, să fii gata, Quinn.

— Bine.

Lucrând cu toată subtilitatea de care era în stare, Emmett preluă controlul asupra fantomei care slăbea. O împinse ușor până când începu să alunece înapoi pe drumul pe care venise.

Se auzi un strigăt alarmat din apropierea scărilor de cuarț.

— Rahat! A luat-o.

Quinn rânji.

— Faci treabă bună, unchiule Emmett.

— Hai să mergem. Emmett porni înainte. Cel care a unit fantomele, va încerca să le de-rezoneze imediat ce realizează ce se întâmplă.

— Sunt în spatele tău.

— Și eu la fel, zise Lydia ferm. La fel și Sylvia.

Femeia asta avea un mod imposibil de a alege cel mai prost moment pentru a nu executa ordinele, gândi Emmett. Deschise gura să dea noi ordine.

Dar în acel moment, fantoma slăbită pulsă pentru ultima oară și se stinse.

— *Acum*, Quinn!

Două siluete stăteau în luminiscenta verde a scărilor. Erau la mai puțin de trei metri în fața lor, pe când Emmett și Quinn se apropiau de ei. Se întoarseră amândoi și fugiră către scări.

Emmett îl recunoscuse pe unul dintre cei doi vânători care îl atacaseră pe Kelso în aleea din spatele Tavernei Zidul Verde. Celălalt era Bob Matthews. Dacă vreunul din ei avea vreo armă rez-mag, era prea psi-rezonant pentru a o folosi.

Cei doi alergară pe scări în sus, către întunericul din debara.

Emmett alergă prin deschizătură după ei. Tânărul vânător dispăruse deja, alergând afară din birourile adăpostului către siguranța străzii. Dar Matthews se mișca mult mai încet. Emmett știa că simțurile celui alt erau probabil rău scuturate din cauza experienței avute cu propria lui fantomă care se întorsese împotriva lui. *Durea* atunci când se întâmpla. *Durea* rău de tot.

Emmett îl prinse, îl răsuci și îl trânti de cel mai apropiat dulap.

Fața lui Matthews se strâmbă de teamă și durere. Ridică pumnul și lovi la întâmplare. Emmett abia reuși să evite o lovitură sub centură. Dar îl atinse într-o parte și îl trimise clătinându-se înapoi. Matthew sări pe el repede trântindu-se cu el la podea.

— Nenorocitul! urlă Matthews încălecându-l pe Emmett. Își vârî mâna în jachetă. Când o scoase, un cuțit sclipea în pumnul lui. Nenorocitul, aproape că le luasem pe toate, monstru nenorocit ce ești.

Emmett îi prinse încheietura mâinii în care ținea cuțitul. Matthews urlă din nou și scăpă cuțitul, cu vârful în jos, direct spre ochiul stâng al lui Emmett.

Emmett își răsuci capul într-o parte și auzi cuțitul căzând pe podea lângă urechea lui. Trase cu putere și îl aruncă pe Matthews de pe el. Se auzi un zgomot ascuțit. Emmett simți ricoșeul impactului și realizează că celălalt se lovide cu capul de marginea dulapului. Matthew se prăbuși și rămase nemișcat.

Două siluete îmbrăcate în zdrențe care trăsneau de miros de alcool se materializară în ușa debaralei care ducea la birouri. Emmett îi privi acru și se ridică în picioare.

— Unde dracu ați fost până acum? întrebă el.

— Scuze de întârziere, șefu', zise Ray Dervenii vesel. Am dat peste o problemă afară. Femeia a pus o capcană iluzie la ușa din față după ce tu și cu prietena ta ați intrat.

— Cea mai nasoală chestie pe care am văzut-o vreodată, adăugă Harry Addler. Nu credeam că poți să pui una din chestiile astea la suprafață.

Emmett se încruntă.

— Cum ați trecut de ea?

— Un copil a venit în fugă acum un minut. Bănuiesc că nu știa de capcană. A intrat direct în ea. A fost prins. După ce a fost declanșată, am putut să intrăm pe lângă ea.

— Emmett, zise Lydia urgent, avem o problemă.

— *Sylvia*, strigă Quinn. A prins-o pe *Sylvia*.

Emmett se răsuci. O văzu pe Lydia stând în capătul

scărilor alături de Quinn. Amândoi priveau prin deschizătură.

— Dă-i drumul! zberă Lydia.

Emmett se duse lângă ei și privi în josul scărilor. O văzu pe Helen Vickers la capătul de jos. Nu era singură. Avea o armă rez-mag pe care o ținea la tâmpla Sylviei. Se întrebă cum de pusese mâna pe o asemenea armă.

— De unde dracu' a apărut și asta? întrebă Emmett printre dinți.

— Era ascunsă în umbra scărilor, zise Lydia încet. A prins-o pe Sylvia în timp ce tu te băteai cu Matthews.

— O omor dacă vine cineva după mine! îi avertiză Helen cu o voce răgușită. Jur că o omor.

— N-o să vină nimeni după tine, promise Lydia pe un ton ușor, convingător. Îți dau cuvântul meu.

— Chiar îți închipui că te cred? Fața Lydiei era strâmbă de mânie. Ai stricat totul, nenorocită proastă ce ești. Eu am găsit piatra viselor. Eu am de-rezonat primele capcane. E a mea.

Emmett o urmări cum se dă înapoi încă un pas. Piciorul ei atinse ceea ce părea a fi o grămăjoară de moloz.

— Te rog, zise Quinn disperat, dă-i drumul Sylviei.

— Gura! Ar fi trebuit să scap de tine în ziua când ai intrat pe ușă. Am crezut că pot să mă folosesc de tine dacă venea cineva de la Ghildă, dar mi-ai adus numai necazuri. Ar fi trebuit să pun pe careva să te prăjească și să te arunc în catacombe.

— Helen, fii rezonabilă. O să te pierzi în tunele, zise Lydia. Nu vrei să mori în subterane, nu-i așa?

— N-o să mă pierd. Mai sunt și alte căi de ieșire din ramura asta. Mi-am petrecut luni de zile aici. Știu pe unde...

Se opri brusc urlând îngrozită când grămăjoara de moloz pe care aproape că pășise, se mișcă. Fuzz se subție în prădătorul viclean care era de fapt, și se urcă pe cracul pantalonilor lui Helen într-o clipită.

Helen scânci și lovi aerul cu brațul liber.

— Ce-i asta? Luați-l de pe mine! Luați-l de pe *mine!*

Fuzz ajunse la gâtul ei. Dinții lui mici sclipiră chiar

deasupra jugularei ei.

Helen urlă din nou. Cu o mișcare convulsivă îi dădu drumul Sylviei și dădu drumul și armei ca să-l tragă pe Fuzz de la gâtul ei.

— Fuzz... Lydia porni în josul scărilor. *Sări!*

Fuzz sări de la gâtul lui Helene și ateriza pe toate cele șase labe. Alergă spre Lydia care se aplecă să îl ia în brațe.

Sylvia luă arma de pe jos și alergă spre scări. Quinn întinse brațele după ea. Ea i se aruncă în brațe. Emmett descoperi că, dintr-o dată, deschizătura care ducea la scări era plină de oameni. Îi putea auzi pașii pe când ea alerga pe coridor.

— Vă rog frumos pe toți să vă dați dracului la o parte ca să o pot prinde! se încruntă el.

Quinn se răsuci și privi în tunel.

— Ne scapă.

— Nu-i nimic, zise Lydia. N-o să ajungă prea departe.

— Ce vrei să spui? întrebă Quinn. Ai auzit ce-a spus. Știe drumurile de prin tunele.

— N-o să-i ajute la nimic. Lydia îl luă pe Emmett de braț. Crede-mă.

Un alt strigăt se lovi de pereții de cuarț, un strigăt care venea din mijlocul unui coșmar. Reverberă un lung moment, apoi se așternu o liniște de mormânt. Emmett decise că acum înțelegea sensul expresiei „Îi îngheață sângele în vine.” O privi pe Lydia.

— Am resetat una din capcanele de la piatra viselor în timp ce tu aveai grijă de fantomă, zise ea încet. Am lăsat-o în coridorul din spatele nostru pentru orice eventualitate. M-am gândit că ne putea oferi acoperire dacă trebuia să ne retragem.

O privi un timp îndelungat. Apoi zâmbi încet.

— E bine întotdeauna să lucrezi cu profesioniști.

CAPITOLUL 28

Alice Martinez aruncă dosarul pe birou cu un gest scurt și mânios.

— Ar fi trebuit să declari persoana dispărută.

— Nepotul meu are optsprezece ani, și nu exista nicio indicație de joc murdar. Emmett se propti de zidul din biroul lui Martinez. Nu credeam că poliția va lua cazul în serios.

Alice se uită la el dezgustată.

— Cu legăturile tale din Ghildă? Vezi-ți de treabă. Am fi fost călare pe adăpostul pentru tineri „Unda Transversală”.

— Genul ăsta de investigație i-ar fi convins foarte ușor pe Vickers și Mathews să scape de Quinn. L-ar fi omorât și i-ar fi aruncat cadavrul într-un tunel neexplorat. În felul ăsta, l-au ținut în viață ca să-l folosească ca ostatec în cazul în care cineva din Ghilda Resonance ar fi venit să-l caute înainte de a termina ei excavările după piatra viselor.

Martinez nu era fericită, dar Emmett știa că nu prea avea ce face. În ceea ce îl privea, ea nu avea motive pentru o plângere serioasă. El și cu Lydia îi aduseseră pe tavă toată chestia. Mulțumită lor, detectiva adunase indiciile fără explicații a două crime, făcuse câteva arestări, și dezvăluise excavările ilegale pentru legendara piatră a viselor. Asta era un caz care îi va avansa cariera, gândi Emmett. Dar unii oameni, pur și simplu nu reușeau să vadă partea bună a lucrurilor.

Era destul de ușor să nu-i pese de iritarea lui Martinez, dar starea de detașare rece a Lydiei îl îngrijora. O urmări cum răspundea scurt întrebărilor lui Alice. Stătea țeapănă în scaun, cu fața înclinată în așa fel încât nu trebuia să îl privească în ochi. Se retrăsese în spatele unei măști reținute și reci. Ceva fierbea imediat sub suprafață, dar el nu înțelegea. Ea era în această stare de când ieșiseră din catacombe noaptea trecută. Începuse să se întrebe dacă nu cumva incursiunea în subteran declanșase un fel de traumă psihică întârziată, până la urmă.

Alice deschise raportul de pe biroul ei.

— Scrie aici că investigatorul vostru din Resonance City a descoperit că Helen Vickers era un vânător para-energetic foarte puternic.

— Era, de asemenea, și o oportunistă, zisă Emmett. A început să lucreze pentru Anderson Ames acum doi ani și

i-a devenit rapid indispensabilă. Citește, a profitat de el. Se pare că el devenise senil. Oricum, a reușit să fie trecut în testamentul lui. Dar când a murit – o moarte, apropo, care probabil că ar trebui investigată – a descoperit imediat că până la urmă nu mai rămăsese niciun ban.

Lydia continuă povestea.

— S-a dus la adăpost să vadă dacă nu există ceva bunuri pe care le-ar fi putut vinde înainte de a închide locul. Quinn a auzit-o spunând că a găsit vechea iluzie capcană păzind deschizătura din perete. A de-rezonat-o și a început să exploreze catacombele. A descoperit prima piatră a viselor lângă scheletul ultimului șobolan de ruine care încercase să excaveze. Și-a dat seama că ar fi putut fi mai multe. A decis să țină adăpostul deschis ca acoperire, dar a chemat un vechi iubit și i-a oferit parteneriatul.

Alice arcui o sprânceană.

— Bob Matthews.

— Exact. Lucraseră împreună în trecut. Dar exista o problemă, zise Emmett. Nu numai că situl era plin de fantome și capcane, dar fiecare bucată de piatră a viselor era prinsă într-o capcană individuală. Se pare că amândoi au avut câteva accidente aproape fatale. Aveau nevoie de mână de lucru ieftină și sacrificabilă.

Fața lui Alice deveni severă.

— Vânători tineri, neantrenați și încâlcitori de la adăpost.

Emmett dădu din cap.

— Sylvia, prietena lui Quinn a aflat despre aceste posturi aici, în Cadence. Quinn a început să se îngrijeze după ce ea i-a telefonat, și a plecat după ea. Eu l-am urmat pe Quinn.

— Direct în magazinul lui Chester Brady din Cartierul Vechi, zise Lydia. Chester cumpăraseră cabinetul de la Quinn. Dar probabil că a devenit curios și l-a urmărit în timp ce el întreba despre Sylvia. Vickers s-a speriat și l-a răpit pe Quinn. Atunci probabil că nu știa că are legături cu Ghilda. După aceea a fost prea târziu.

— Noi presupunem că Chester a fost martor la răpire, zise Emmett, și l-a urmărit pe Quinn și pe răpitori în

catacombe. Probabil că atunci a furat bucata de piatră a viselor.

Mulțumită lui Matthews care vorbise liber după ce fusese arestat, toți știau restul poveștii, gândi Emmett. Matthews voia ca Quinn să fie omorât imediat. Dar Vickers îi demonstrase că s-ar putea să aibă nevoie de el ca asigurare. Între timp îl puteau folosi la excavare.

Dar apoi găsiseră o chitanță în buzunarul lui Quinn și înțeleseseră că vânduse un obiect valoros lui Chester Brady. Acest lucru lăsase o urmă, iar ei o știau. Matthews și unul dintre vânători îl urmăriseră pe Chester. Când s-a dus la Shrimpton, au presupus că voia să fure un artefact. Părea o ocazie nemaipomenită pentru a-l ucide, așa că au făcut-o.

Dar în timp ce ei erau ocupați să-l ucidă pe Chester, Helen Vickers a descoperit că lipsea una dintre pietre. Știa destule despre afacerile dubioase ale lui Chester și despre abilitățile lui de vânător pentru a nu-și da seama că el ar putea fi hoțul. Dar era prea târziu să-l mai ia la întrebări. L-a trimis pe Matthews să caute în magazinul și apartamentul lui, dar nu a găsit nimic.

Vickers și Matthews nu aveau habar că Chester lăsase un indiciu despre ascunzătoarea de pietre ale visului în biroul Lydiei.

Când au aflat că Emmett venise în Cadence, iar Lydia întreba despre cabinet, au intrat în panică. Au trimis un vânător la ea acasă ca să încerce să o sperie. Când asta nu a reușit, au încercat să o implice într-o anchetă criminală. Din această cauză au răscolit apartamentul Lydiei. Au făcut să semene cu o tâlhărie obișnuită, dar vânătorul se dusese acolo ca să găsească un obiect pe care l-ar fi putut folosi pentru a o putea lega pe ea de locul crimei. Luase una dintre brățări le de chihlimbar pe care era gravat numele ei.

Martinez o privi pe Lydia.

— Au presupus că tu și probabil și London veți fi, dacă nu arestați pentru moartea lui Greeley, cel puțin foarte ocupați încercând să vă dovediti nevinovăția.

— La momentul acela, încercau doar să câștige timp pentru a scoate și restul de piatră a viselor și să fugă din

Cadence, zise Emmett.

— Când planul lor a eșuat, au mai făcut o încercare aducând în ecuație un coleg de-al meu, explică Lydia. Apoi au încercat să-l omoare pe Emmett.

— Mai aveau nevoie doar de câteva zile, zise Emmett încet.

La ora șase seara, cineva bătea cu putere în ușa Lydiei. Nu era ciocănitul distinct al lui Zane, așa că se decise să ignore chemarea.

Își turnă un pahar de vin și întinse mâna spre capacul cutiei cu covrigei.

Ciocănitul răsună din nou. Ea nu-i dădu atenție.

— La viteza cu care faci chestiile astea să dispară, îi zise ea lui Fuzz în timp ce îi dădea un covrigel, ar fi bine să cumpăr acțiuni la compania care îi face.

Fuzz mârâi fericit de pe umărul ei și începu să ronțăie cu entuziasmul obișnuit.

— Servește-te, prietene. Lydia întinse mâna să-l mângâie. Îi meriți. Nu știi ce m-aș face fără tine.

Luă paharul de vin și se îndreptă spre balcon. Pe drum se opri să asculte. Se părea că ciocăniturile se opriseră. Își spuse că se simțea ușurată, dar în sufletul ei știa că minte.

Seara era caldă. Deschise ușa balconului și o lăsă așa. Tocmai se așezase într-unul din șezlonguri când auzi pe cineva deschizând ușa de la camera de zi care se presupunea că era încuiată.

Fuzz continuă să ronțăie mulțumit. Lydia nu privi peste umăr. Era destul de sigură că știa cine tocmai intrase în apartament.

— Nu știi ce dracu' se întâmplă, zise Emmett în timp ce venea spre balcon. Dar dacă te gândești că am să te las să pretinzi că nu mai exist, va trebui să te mai gândești o dată.

— Știi că exiști, crede-mă. Luă o înghițitură de vin sperând să o calmeze. Ești destul de greu de ignorat, London.

— Mi s-a mai spus. Se așeză în fața șezlongului. Vrei

să-mi spui care e problema?

— Nu-i nicio problemă.

— E din cauza faptului că te-ai întors în subteran? Ți-a trezit niște amintiri rele? Lydia, dacă ai nevoie să mergi la un psihiatru, știu eu unul foarte bun în Resonance. Un prieten de familie.

— Un prieten de familie. Trânti paharul de masă cu atâta putere încât vinul sări din el. Vrei să spui un psihiatru cu legături în Ghildă, nu-i așa?

— Ei bine, da, a tratat pacienți cu pareze de energie disonantă care lucrau pentru Ghilda din Resonance, dar asta nu înseamnă că nu poate trata și un para-rez de energie disonantă. E bine calificat.

— Oh, sunt sigură că este, zise ea printre dinți. Sunt sigură că este de primă mână. Dar întâmplarea face că nu am nevoie de un psihiatru.

— Ești sigură? Te porți foarte ciudat de când am ieșit din catacombe. Poate faptul că te-ai întors în subteran la scurt timp după experiența rea pe care ai avut-o acum șase luni, nu ți-a făcut bine.

Ea întinse un deget spre el.

— Să nu începi. Dacă îmi spui că te-ai dat în sfârșit de partea celor care cred că mi-am pierdut puterea de para-rezonzator, jur că te arunc de la balconul ăsta.

— Știu că nu ți-ai pierdut puterea, zise el calm. Felul în care te-ai descurcat cu capcanele din tunele dovedește asta. Dar există alte lucruri care pot merge prost.

— Da. Își ridică paharul. Cu siguranță că există alte lucruri care pot merge prost.

El începu să arate precaut mai degrabă decât îngrijorat.

— Cred că îmi scapă ceva aici.

— Ție? Nee. Mai luă o sorbitură din vin. Cum ar putea să îți scape ceva? Ești șef de Ghildă...

— Fost șef de Ghildă. Și ți-am spus, prefer termenul de șef executiv.

Ea strâmbă din nas.

— Pardon. Ești *fostul șef executiv* al Ghildei din Resonance. Cum ar putea să-i scape ceva privirii tale

atotștiutoare?

— Lydia, sunt aici pentru că sunt îngrijorat din cauza ta. Nu te-ai purtat normal în ultimele două zile.

— Nu am nicio problemă, zise ea pe un ton foarte egal.

— Nu mai spune? Atunci de ce nu-mi răspunzi la telefon? De ce nu răspunzi la ușă când știi că stau acolo în nenorocitul ăla de hol? Nu plec până nu primesc un răspuns.

Ea îl privi, cu mânia clocotind în ea fierbinte și căutând să izbucnească.

— Vrei un răspuns? Am să-ți dau unul. Singura problemă este că sunt supărată.

— Supărată? El ezită. Pe mine?

— Nu. Pe mine.

El se relaxă dar foarte puțin.

— De ce?

— Pentru că am avut încredere în tine.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? Ce am făcut de nu mai ai încredere în mine?

— Hai să începem cu tipii ăștia doi pe care i-ai chemat de la Ghilda din Resonance, și i-ai postat gărzi lângă adăpost.

— Harry și Ray? Știi că nu a mers așa cum am plănuit din cauza capcanei pusă de Vickers la ușă, dar mi s-a părut o mișcare rezonabilă. Nu știam dacă nu cumva cineva din Ghilda din Cadence nu era implicat în munca de excavare și nu am vrut să risc folosind pe cineva de aici.

— Nu înțelegi, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus că ai chemat doi ghildari din afara orașului?

El ridică din umeri.

— Din același motiv pentru care nu i-am spus detectivei Martinez. Pentru că nu discutasesem cu Mercer Wyatt. Nu voiam să știe nimeni că am adus întăriri fără aprobarea lui Wyatt. Politica Ghildei este ciudată uneori.

— Politica Ghildei. Îi venea să urle de frustrare. Despre asta e vorba, nu? Politica Ghildei era mai importantă decât informarea partenerului tău.

Dintr-o dată el deveni foarte atent.

— Ești supărată doar pentru că nu ți-am spus că am adus

ajutoare din afara oraşului?

— Sunt supărată pentru că mă întreb câte alte lucruri nu te-ai deranjat să-mi spui din cauză că *politica Ghildei* vine pe primul loc?

— Lydia...

— Se presupunea că suntem parteneri, ții minte? Partenerii se tratează unul pe celălalt ca egali. Partenerii se informează unul pe celălalt.

— Te-am informat, fir-ar să fie.

— M-ai mințit de la început, London. La început m-ai căutat pentru că îți închipuiai că ți-am furat nenorocitul ăla de cabinet. Apoi m-ai angajat ca să-l găsec, dar ai neglijat să-mi spui că ești nu doar un vânător de fantome ci și șef de Ghildă.

— Fost șef de Ghildă.

— Odată ghildar, întotdeauna ghildar.

Fără nicio avertizare fu cuprins de o furie rece.

— Odată vânător, întotdeauna vânător. N-am fost singurul care nu și-a pus cărțile pe masă de la început.

— Despre ce vorbești?

— Tu ai avut două obiective în povestea asta. Voiai să-l vezi pe ucigașul lui Chester prins și ai vrut să-ți dovedești ție și tuturor celorlalți că puteai să te întorci în catacombe. Ai avut nevoie de mine ca să-ți atingi aceste scopuri. M-ai folosit.

Se simțea atât de ultragiată, încât abia mai putea respira.

— Tu ai venit la mine, îți amintești? Ai susținut că vrei să mă angajezi, dar în tot acest timp ai crezut că eu ți-am furat nenorocitul de obiect de familie. Apoi ai avut tupeul să mă seduci.

El se ridică în picioare și o prinse înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă. O apucă de brațe. O ridică din șezlong de parcă ar fi fost un fulg. Cu coada ochiului ea prinse mici răbufniri de energie fantomă. Scânteii.

Fuzz se rostogoli discret de pe umărul ei și dispăru în apartament.

— Se pare că avem aici o neînțelegere, zise Emmett cu o

voce periculos de moale. Puteam să jur că tu ai fost cea care m-a sedus pe mine.

— Cum îndrăznești să insinuezi...

— Că ai folosit sexul ca să mă manipulezi?

— Nu-i adevărat, și știi și tu asta.

— Da? Atunci *de ce* m-ai sedus?

— *Nu* te-am sedus, se înfurie ca.

— Și cum numești tu asta?

— Am făcut sex, bine? Se întâmplă uneori între doi oameni care... se întrerupse, neputând să mai continue.

— Între doi oameni care sunt atrași unul de celălalt? sugeră el. Asta încerci să spui?

Ea alese singurul mod în care putea ieși cu fața curată din această situație care devenise o încurcătură extrem de periculoasă.

— Da. *Da*. A fost doar sex.

— Nu o seducție deliberată?

— Nu. Se întrebă dacă era vreo diferență, dar se decise că nu era momentul să intre în acest subiect. A fost doar o întâmplare.

El își apropie gura la doar un centimetru de a ei.

— Dar a fost sex destul de bun, nu-i așa?

Simți că i se usucă gura.

— Asta este irelevant.

— Eu nu cred că argumentul ăsta are vreo relevanță. În orice caz nu o relevanță care să merite a fi discutată. Haide să ne întoarcem la sex.

— Tipic masculin, folosești dorința sexuală ca să eviți discuția despre o relație – vreau să spun despre o asociere de afaceri.

— Îhî. El nu părea deosebit de interesat. Atenția lui era concentrată în totalitate asupra gurii ei.

— Ca să fiu foarte sincer, nu vreau să vorbim despre nimic acum.

Scânteile dispăruseră, dar încă simțea energia trosnind în aer. Se temea că o parte din energie venea de la ea. Înghiți în sec.

— Emmett? Era atât de aproape încât îi putea simți

căldura corpului. Încercă să o ignore. Sexul nu este de ajuns.

— Poate nu ai încredere totală în mine, dar am făcut o echipă a naibii de bună în catacombe. Asta înseamnă ceva.

O sărută înainte ca ea să poată răspunde. Ea ezită un moment încercând în van să aducă mai multe argumente. Dar era prea târziu. Mult prea târziu.

— Ai dreptate, zise ea cu gura lipită de a lui. Asta înseamnă ceva.

El o luă în brațe și o duse înăuntru. Ea închise ochii și nu-i mai deschise până când el o așează pe pat.

Trase de nasturii cămășii și o aruncă într-o parte. Apoi mâinile lui se îndreptară spre catarama curelei. Ea îl privi cum se dezbracă, conștientă de excitarea care creștea în ea.

El era mare, neted și complet excitat. Căldura din ochii lui era mai fierbinte decât chihlimbarul topit. Când veni în pat și o cuprinse în brațe, știi că, probabil, intra într-o iluzie capcană, posibil cea mai periculoasă pe care o întâlnește vreodată.

Dar nu era un coșmar nepământean. Era un altfel de vis. Luă o decizie. Se va bucura de el atâta timp cât va dura.

Apoi mâinile lui erau pe corpul ei, iar ea nu se mai gândi la nimic în afară de senzațiile care îi inundau corpul. Energia senzuală se rotește prin ea în ritmul degetelor lui pe pielea ei. Simți cum devine fierbinte și umedă. Își întoarse capul spre pieptul lui și îl sărută inhalându-i mirosul.

Apoi el era deasupra ei, greutatea lui strivind-o în străfundul patului. Îi trase genunchii de-a lungul coapselor lui făcându-și loc între picioarele ei. O pătrunse încet, dându-i timp să se obișnuiască cu el dar nelăsându-i loc de retragere. Nu că ar fi vrut să se retragă, gândi ea. Nu-și dorise niciodată nimic așa de mult cum îl dorea pe Emmett în acel moment.

Își înfipse unghiile în mușchii de pe spatele lui și îl strânse cu genunchii. El scoase un sunet răgușit, neinteligibil și se împinse mai adânc în ea umplând-o pe deplin.

O sărută din nou, gura lui pretindea și dispera în același timp. Ea înțelege ciudata combinație pentru că și ea simțea aceeași nevoie. Trebuia să-l aibă, să găsească eliberarea pe care numai el i-o putea oferi. Îl strânse cu putere, trăgându-l mai aproape.

El se mișcă încet în ea, retrăgându-se aproape de tot, apoi alunecând din nou înăuntru. Tensiunea deveni aproape de nesuportat. Știa că el nu se va mai putea controla mult timp. Spatele lui era ud de transpirație.

— Așa, șopti ea ținându-l strâns. Așa, *acum*. Se ridică în întâmpinarea lui.

— *Lydia!*

Se cufundă în ea încă o dată. Orgasmul o cuprinse cu o intensitate cutremurătoare. Era vag conștientă de tremurul copleșitor care trecea prin Emmett. Își deschise buzele pentru un mic țipăt și simți gura lui acoperind-o pe a ei, apoi căzu într-un întuneric strălucind de piatra viselor.

Deschise ochii într-un târziu și privi tavanul. Lydia era lipită confortabil de el. O senzație bună. Era foarte conștient de căldura și moliciunea ei. Ea nu vorbi, dar el știa că era trează.

— Ai avut dreptate, zise el. Nu ți-am spus totul.

— Nu mai spune. Dar nu mai era niciun pic de mânie în vorbele ei, doar o resemnare obosită.

— Au fost motive, zise el rar. Ghildele se schimbă, dar e nevoie de timp. Scapi cu greu de vechile obiceiuri.

— Știu. Ea oftă și se întinse lasciv. Nu pot să te condamn că ai secrete. Trebuia să-l protejezi pe Quinn, și ai avut dreptate când ai spus că și eu aveam propriile mele motivații. Ne-am folosit unul pe altul.

El simți cum i se tensionează maxilarul.

— A fost un parteneriat. Poate nu ne-am spus totul de la început, dar asta nu înseamnă că nu am fost parteneri.

— Eu zic să nu ne mai certăm despre asta, Emmett. Nu cred că vreunul din noi poate câștiga. Pe lângă asta, s-a terminat totul.

— Nu chiar.

Ea rămase încremenită. După un moment își ridică capul și privi în jos, spre el.

— Ce vrea să însemne asta?

El ezită. Era o problemă a Ghildei, în definitiv. O problemă foarte serioasă a Ghildei. Dar știa că deja luase decizia. Ea avea dreptul să fie implicată până la sfârșit.

— Mai e o problemă de rezolvat, zise el.

CAPITOLUL 29

— ASTA este o problemă a Ghildei.

Tamara Wyatt se întoarse de la fereastra biroului. Mișcarea capului ei făcu ca cerceii de chihlimbar să sclipească în soarele dimineții. Străluceau de un galben auriu adânc.

— Ceea ce ai să ne spui, Emmett, trebuie știut numai de Ghildă. Nu există niciun motiv ca domnișoara Smith să fie implicată.

În timp ce veneau cu mașina spre conacul lui Mercer Wyatt, Lydia își promisese că o să-și țină gura și o să-l lase pe Emmett să se descurce. Era spectacolul lui, până la urmă. Dar ascultând-o pe Tamara vorbind despre ea ca și cum nu ar fi fost prezentă, era prea mult. Își aruncă decizia de tăcere la gunoi.

— Nu sunt de acord, doamnă Wyatt, zise ea vioaie. Pe parcursul acestei probleme, un prieten de-al meu a fost omorât, la fel și o cunoștință de afaceri pe nume Bartholomew Greeley. Un tânăr băiat a fost terorizat fără milă de un derbedeu de vânător de fantome. Și la toate astea se adaugă că apartamentul meu a fost ars.

Tamara se răsuci cu fața la ea.

— Ghilda din Cadence nu este responsabilă de lucrurile astea.

Emmett se uită la ea.

— Greșit, Tamara. Ghilda din Cadence a fost implicată.

— Poți să dovedești? Întrebă Mercer Wyatt cu răceală.

Emmett ridică dosarul pe care îl adusese cu el.

— Poate că dovada pe care o am nu ar fi valabilă la tribunal, dar cred că e de ajuns să te convingă. Iar când este vorba de problemele Ghildei asta este destul, nu-i așa?

— Da, zise Mercer ferm. Trebuie doar să mă convingi pe mine.

Tamara îl privi pe Emmett.

— Dacă într-adevăr ai dovada că cineva din Ghilda din Cadence este responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat la adăpostul pentru tineri, ar trebui să discuți cu Mercer în particular. Continui să spun că domnișoara Smith nu are ce căuta aici.

— Ghinion, zise Lydia. Domnișoara Smith este aici, și nu pleacă până când nu se termină chestia asta.

Un ciocănit ușor, discret, la ușă o întrerupse pe Tamara înainte de a mai aduce și alte argumente.

— Intră, comandă Mercer.

Ușa se deschise. Lydia se întoarse și văzu intrând în birou un bărbat ce părea foarte serios.

— Domnișoară Smith, zise Mercer calm, permite-mi să ți-l prezint pe Denver Galbraith-Thomdyke. Denver este administratorul Fundației Ghildei. Denver, domnișoara Smith.

Denver își înclină politicos capul.

— Domnișoară Smith. Se întoarse înapoi spre Mercer cu o expresie întrebătoare întipărită pe față.

— Am primit mesajul că doriți să mă vedeți, domnule.

— Emmett vrea să te întrebe câte ceva despre subvențiile acordate de Fundație. Mercer privi spre Emmett.

Denver îi urmări privirea. Își împinse ochelarii pe nas și zâmbi ușor.

— Da, dl. London?

Emmett nu se mișcă de lângă bibliotecă.

— Mi-ai spus că ai făcut o verificare amănunțită asupra lui Helen Vickers înainte de a finanța programele de la adăpostul pentru tineri „Unda Transversală”.

— Așa este, zise Denver. De ce? Este vreo problemă?

— Da. Emmett aruncă dosarul pe măsuta cea mai apropiată. Este o problemă. Oamenii mei din Resonance au verificat-o și ei. Au descoperit câteva lucruri interesante. Acum zece ani, Helen Vickers a fost implicată într-un dezastru de excavare petrecut în catacombe. Nu a fost nimeni arestat, dar au murit doi oameni și un artefact valoros a dispărut. Membrii supraviețuitori ai echipei o acuză pe Vickers.

— Doamne Dumnezeule! Denver rămase cu ochii țintă la el. Nu am găsit această informație despre domnișoara Vickers.

— Folosea un alt nume atunci, zise Emmett. Ar fi trebuit să-l găsești. Oamenii mei l-au aflat în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Nu înțeleg.

— Mai e ceva, continuă Emmett. Acum doi ani, fondatorul original al Adăpostului pentru Tineri Unda Transversală, Anderson Ames, a murit într-un incendiu misterios. Helen Vickers a fost singura lui moștenitoare.

Denver își îndreptă spatele.

— Insinuezi că nu am reușit să fac o investigație adâncă în trecutul domnișoarei Vicks înainte de a autoriza fondurile pentru adăpost?

— Nu, zise Emmett. Sunt de părere că ai făcut o investigație foarte bună.

Vocea lui de gheață trimise un tremur prin Lydia. Acesta era acel Emmett London din umbră, misterios, care ținuse Ghilda Resonance într-o mână de fier, bărbatul care transformase Ghilda de unul singur. Ryan îi spusese că își făcuse dușmani în timpul acestui proces. Credea acest lucru.

— Cred că ai descoperit tot ceea ce au descoperit oamenii mei și chiar mai mult, îi zise Emmett lui Denver. Ai avut destul timp să sapi adânc, și chiar asta ai făcut, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să insinuezi, dar nu am de gând să ascult aceste acuzații nefondate, zise Denver tensionat.

— Ba da, zise Mercer, ai s-o faci.

Tamara se uită la el.

— Nu înțeleg. Despre ce este vorba?

— Toate la timpul lor, draga mea, zise Mercer. Toate la timpul lor.

Emmett îl studie pe Denver.

— Ți-ai dat seama că Vickers, indiferent de ce altceva mai era, nu reprezenta un model de altruism. Așa că ai mai investigat puțin, nu-i așa?

Denver își strânse pumnii. Tremura vizibil.

— Nu știi despre ce vorbești

— Ai aflat că ea și cu bărbatul care își dăduse numele de Bob Matthews erau amanți. Ai descoperit cumva proiectul lor de excavare a pietrei viselor. Bănuiesc că, acționând anonim, i-ai șantajat ca să te ia ca partener. Le-ai promis în schimb că vei finanța în continuare adăpostul și că vei ține Ghilda departe de ei.

— Asta e jignitor! Cum îndrăznești să insinuezi asemenea lucruri?

— Ai preluat conducerea operațiunii – anonim, desigur, zise Emmett. Sunt sigur că Vickers și Matthews deja încearcă să le spună avocaților lor despre misteriosul șantajist, dar nimeni nu îi va lua în serios. Pentru că nu există nicio dovadă. Ți-ai ținut mâinile foarte curate.

— Ești nebun, șopti Denver.

Tamara se încruntă.

— Denver, e ceva adevărat din toate astea?

— Nu, nu, bine-nțeles că nu, doamnă Wyatt. Denver se răsuci cu fața la Mercer. Nu se poate să credeți acest nonsens, domnule.

— Nu vreau să cred, zise Mercer obosit. Dar în dimineața asta, după ce Emmett a venit să-mi spună că suspectează că ești implicat în excavații ilegale la adăpost, am pus să ți se percheziționeze casa.

Denver se albi la față.

— Ai trimis oameni la mine acasă? Dar e ilegal. Nu poți face asta.

— Am găsit piesa, moștenirea de familie a lui London,

zise Mercer. Cabinetul de curiozități, cred că se numește. Era ascuns în debaraua din subsol. L-ai furat din magazinul lui Chester Brady după ce a fost omorât. Și mai târziu te-ai dat drept noul proprietar pentru a-l omorî pe Greeley.

Tamara își puse mâna pe umărul lui Mercer.

— Ești sigur de asta?

— Da, draga mea, zise Mercer cu blândețe. Foarte sigur.

În acel moment Denver păru să se prăbușească. Se scufundă în el însuși ca și cum ar fi fost prea obosit ca să mai stea în picioare. Pentru o clipă, în birou se așternu o liniște totală.

— Cum ai îndrăznit? Trăsăturile patriciene ale Tamarei se crâmpoțiră într-o mască de mânie și dezgust. Ai distrus totul. *Totul!* Am muncit un an întreg la Fundația Ghildei. Era primul pas spre schimbarea imaginii Ghildei din Cadence. Și acum asta. Dacă se află despre legătura Ghildei cu excavarea ilegală de la adăpost, ne întoarcem de unde am plecat. Ziarele vor avea o zi plină.

— Nu-ți face griji, draga mea, zise Mercer împăciuitor. Nu se va afla nimic din toate astea. Este o problemă a Ghildei. Va fi rezolvată ca de obicei.

Lydia se strâmbă ușor.

— Eram sigură.

Tamara se aprinse.

— Ce facem cu ea? Ea nu face parte din Ghildă. Cine o s-o facă pe ea să-și țină gura?

Urmă o liniște scurtă și tensionată. Toți, inclusiv Lydia, priviră spre Emmett.

Emmett ridică din umeri. Nu zise nimic.

Lydia îi aruncă Tamarei un zâmbet rece.

— Vrei să începi să schimbi imaginea Ghildei? Nu mai încercați să vă faceți propria voastră poliție. Dați-l pe Denver pe mâna autorităților. Primiți lovitura presei.

— Imposibil, zise Tamara imediat. Nu putem risca publicitatea proastă. Ziarele au clasificat deja Ghilda din Cadence ca fiind doar puțin mai mult decât o foarte puternică formă de mafie. Dacă îl dăm pe Denver pe mâna poliției, o să hrănească mai departe această imagine.

Denver își scoase ochelarii și începu să-și ștergă lentilele cu batista.

— Nu vă puteți atinge de mine, știți asta. Familia mea va avea grijă să nu o faceți. Nu-mi pasă cât de puternică este Ghilda, familia Galbraith-Thomdyke poate să mă protejeze și o va face.

— Tu ce zici, Emmett?

— Dați-l pe Denver pe mâna poliției, zise el liniștit. Familia lui își poate permite avocați buni. Cred că nu va face pușcărie. Avem dovezi slabe împotriva lui.

— Atunci de ce să o facem? protestă Tamara. Plus umilința.

— Pentru că, zise Emmett, până la urmă lovitura de presă nu va fi implicarea lui Denver în schema cu piatra viselor. Va fi faptul că Ghilda din Cadence a apelat la sistemul judiciar. Lydia are dreptate. Este un mare pas înainte către dizolvarea imaginii de mafie.

Tamara se răsuci ca să îl confrunte pe Mercer.

— Ascultă-mă! Nu putem să ne asumăm pericolul de a distruge tot ceea ce am construit într-un an de zile.

Mercer o privi pe Lydia un lung moment. Ea avea senzația că este cântărită și judecată. Un alt fior micuț îi trecu prin șira spinării. Văzuse aceeași inteligență scormonitoare în privirea lui Emmett câteodată. Probabil că puterea se vedea întotdeauna în acest fel.

Mercer își întoarse capul și îi zâmbi blând Tamarei.

— Au dreptate, draga mea. Dacă vrem cu adevărat să începem munca de reformare a imaginii Ghildei, trebuie să începem de aici. O să chem eu însumi poliția.

CAPITOLUL 30

Coadă din fața Casei Shrimpton de Orori Antice era de trei ori mai lungă decât în ziua următoare descoperirii cadavrului lui Chester în sarcofag. Numărul celor care voiau să vadă expoziția de pietre ale visului prelucrate, creștea în

fiecare minut. Lydia nu îl mai văzuse niciodată pe șeful ei atât de fericit.

— Am primit o mărire de salariu, îi mărturisi ea lui Melanie.

— O meriți. Melanie zâmbi. Tot nu-mi vine să cred că ai reușit chestia asta. Cum de ai reușit să convingi autoritățile universității să permită expunerea pietrelor aici, dintre toate locurile posibile?

Lydia privi mulțimea care trecea pe lângă exponate.

— Să zicem că am tras niște sfori.

Emmett apăru de după o vitrină din apropiere unde studiasse o piatră a viselor mică, în formă de vază.

— Vrea să spună că l-a convins pe Mercer Wyatt să apeleze la cei care îi erau datori la universitate.

Melanie se strâmbă.

— N-o să întreb ce fel de datorii.

— Nici eu nu am întrebat, zise Lydia veselă.

— Un lucru e sigur, continuă Melanie. Shrimp nu va uita ziua asta cât va trăi. S-ar putea chiar să strălucească de mândrie. Nu m-ar mira dacă ți-ar lăsa tot nenorocitul ăsta de muzeu ție, prin testament.

Lydia ridică o mână.

— Te rog. Nici măcar nu sugera chestia asta.

Melanie râse.

— Glumeam. Cred că în curând vei fi atât de ocupată cu consultațiile particulare că nu vei avea timp și de muzeu.

— Vom vedea, zise Lydia. Trebuie timp ca să-ți formezi o clientelă.

— Mai ales dacă ești mofturos, murmură Emmett pe un ton uscat.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Scuzați-mă. Trebuie să-l ajut pe Phil la intrarea principală, zise Melanie diplomată. Sunt sigură că este foarte obosit după ce a vândut atâtea bilete.

Făcu cu mâna în timp ce se pierdea în mulțime.

Emmett rămase lângă Lydia fără să spună nimic pentru un timp. Urmăriră împreună coada de oameni care se ondula printre exponate.

— Melanie are dreptate, zise Emmett într-un târziu. Probabil că nu vei avea probleme să atragi clienți particulari.

— Vom vedea, zise Lydia din nou.

— Crezi că o să ai nevoie de un partener pentru cazul următor? Întrebă Emmett pe un ton de conversație.

— Mă îndoiesc. Vreau să zic, care ar fi șansele?

— Poate vei avea nevoie de serviciile unui vânător de fantome bun, sugeră el.

— Greu de spus.

— Atunci ce zici de o întâlnire în seara asta? Ai avea nevoie de așa ceva?

— Credeam că n-o să-mi mai propui niciodată.

Sfârșit

CONTINUAREA ACȚIUNII ACESTEI CĂRȚI, ÎN VOLUMUL
URMĂTOR:

SĂPTĂMÂNA PIERDUTĂ